

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2017 Sayı: 63

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Her zorba rejim gibi, AKP'nin de sonu yaklaştıkça zulmü artıyor. KHK'larla yüzelli bin kamu çalışanını işten atması yetmedi; buna direnenleri copluyor, gazlıyor, hapse atıyor...

İşlerine geri dönmek için açlık grevi yapan Nuriye ve Semih, ölüme terk edilmiş durumda. Önce hapsedtiler, şimdi de hastanede iradeleri dışı müdahaleye hazırlanıyorlar. Onların taleplerinin karşılanması için dayanışma eylemi yapan herkese saldırıyorlar.

Halk arasında "zulmün artsın ki, sonun gelsin" diye bir söz vardır. AKP de buna uygun davranıyor. Gün geçmiyor ki, yeni bir saldırı furyası estirmesin...

"Kindar ve dindar" bir nesil yaratmak için eğitim sisteminde yaptığı değişimler yetmemiş ki, şimdi açıkça "cihat"ı müfredata sokuyorlar. "Cihat"ı bilmeyen, matematik bilse ne olur" diyerek, cahil ve kendileri için ölecek bir gençlik istiyorlar. Tecavüz vakalarıyla ünlü Ensar Vakfı'na okullarda faaliyet imkanı vermeleri de, aynı amaca hizmet ediyor.

Müftülere resmi nikah kıyma yetkisinin verilmesi de, şeriat düzeneğine doğru atılmış bir adımdır. Bu adım, yeni doğan çocukların kaydedilmesi için sözlü bildirimin yeterli sayılması ile tamamlandı. Böylece çocuk yaşta evlilikler, fiilen yasal hale getirilmiş oldu.

Dinci-gericiliğin alabildiğine arttığı, ama bir o kadar da taciz ve tecavüzün, çocuk istismarının, kadın ve işçi cinayetlerinin, uyuşturucu kullanımının zirve yaptığı başka bir dönem olmamıştır. Dincilik arttıkça, ahlaksızlık da tırmanmaktadır.

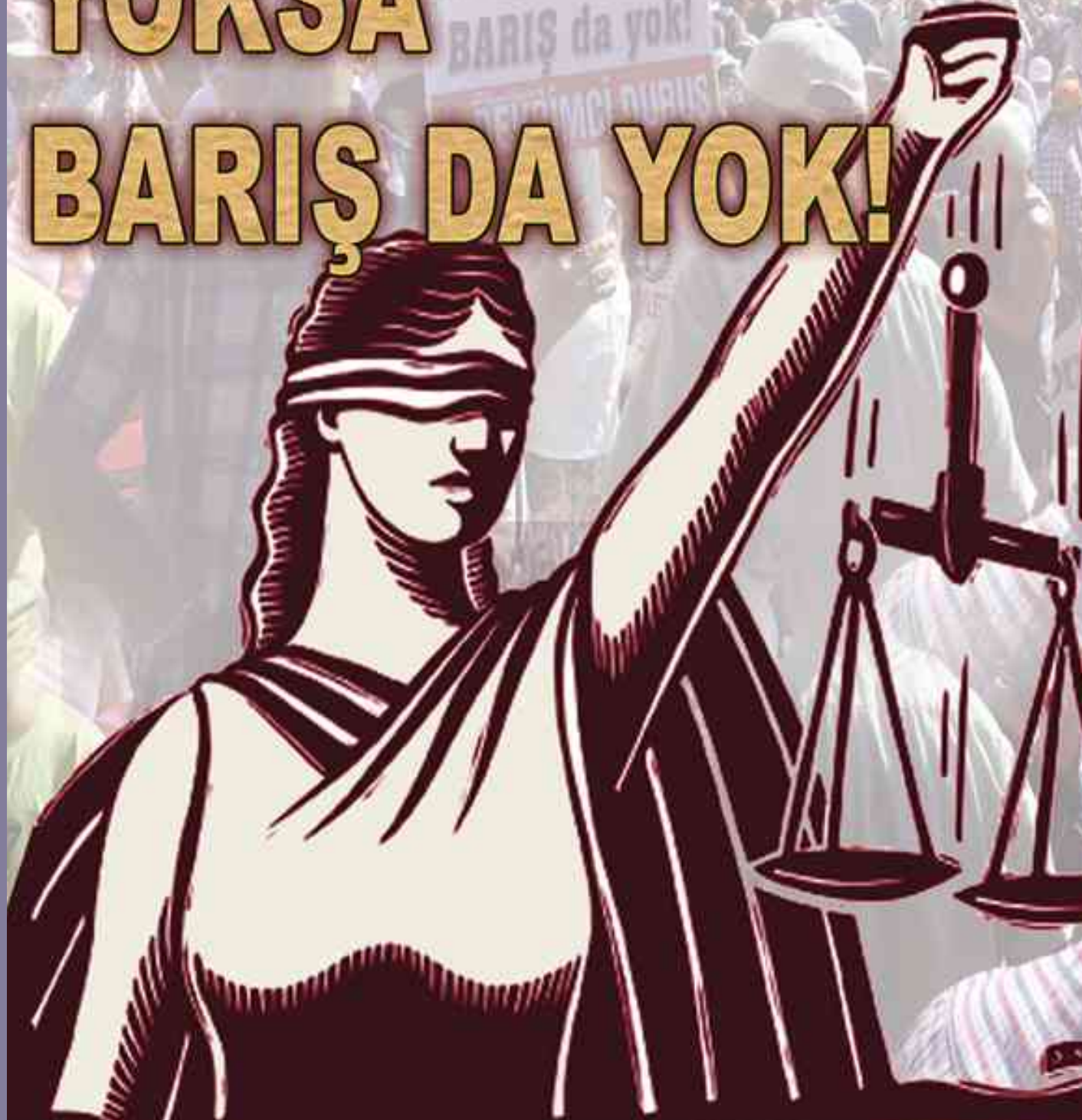
Sayfa 2'de sürüyor

AKP pervasızca saldırıyor

ADALET

YOKSA

BARİŞ DA YOK!

AKP pervasızca saldırıyor

ADALET YOKSA BARIŞ DA YOK!

AKP hükümeti attığı her adımla, bu durumu daha da perçinliyor. Tekbir sesleriyle göreve başlayan valiler var. Tarikat ve cemaatler, her bakanlığı parsellemiş durumda. Gülen Cemaati'nden boşalan yerler, Süleymancılar, Menziciler vb. ile dolduruluyor.

Sözde FETÖ ile mücadele ediliyor! Duruşmalara İngilizce "kahraman"(hero) yazan bir tişörtle gelen sanığı bahane ederek, 12 Eylül'le özdeşleşmiş "tektip elbise" gündeme getirildi. Elbette onlarla sınırlı olmayan, devrimci tutsakları da içine alan bir uygulama olacak bu. 12 Eylül yıllarında devrimci tutsakların ölümüne direnişle püskürtülen bu saldırı, yeni direnişlere davet anlamına geliyor.

15 Temmuz'un yıldönümü, bir kez daha AKP'nin gövde gösterisine sahne oldu. Günler öncesinden hazırlıklar yapıldı, şehir merkezleri 15 Temmuz afişleri ve pankartlarla dolduruldu, belediye otobüsleri iki gün ücretsiz oldu vb. Ama yine de hedefledikleri oranda kitleyi toplayamadılar. CHP'nin Maltepe mitingini dolduran milyonları nasıl küçülteceğini bilemeyen yandaş medya, 15 Temmuz gösterilerine katılanları ne kadar şişirse de, aradaki fark gözle görülecek orandaydı.

AKP ve Erdoğan, 15 Temmuz'la yeni bir tarih yazma gayretindeler. Onu kendileri için bir "milat" haline getirmeye çalışıyorlar. Bir televizyon programında AKP yetkilisinin "15 Temmuz'dan sonra yeni bir devlet kuruldu, kurucusu da Erdoğan'dır" sözleri boş yere değil. Gelen tepkiler üzerine, "kişisel görüş" olarak geçitirilse de, gerçek niyetin bu olduğu açık.

Bu sözlerin sarfedildiği günlerde Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısı gerçekleşti. Zaten YAŞ'a atıfta bulunarak, "yeni bir devlet" in kurulduğu söyleniyordu. Çünkü bu yılki YAŞ toplantısı, 11 AKP'li bakan ile 4 kuvvet komutanı şeklinde yapıldı. "Daraltılmış Bakanlar Toplantısı" diye adlandırılması yanlış değildir. Daha önce, askerlerin ağırlıkta olduğu, hükümeti temsilen Başbakan ve Savunma Bakanı ile "tarafsız" cumhurbaşkanının katılımıyla sınırlıyken, şimdi siviller ezici çoğunluğu oluşturmuştu.

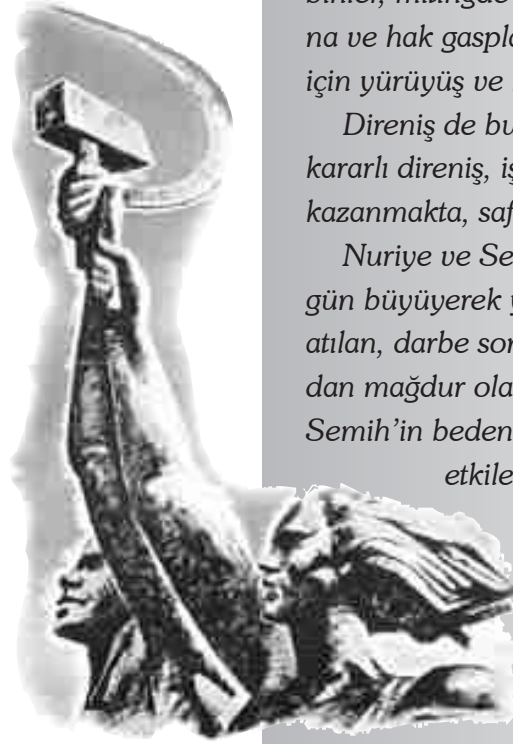
Ama sorun sadece sayısal üstünlükle de bitmiyor. Ordu içindeki hiyerarşi ve bugüne dek

oluşmuş temaüller kaldırılarak AKP'nin uygun bulunduğu komutanlar atanıyor. Bunun en açık örneği Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda görüldü. Daha önce Donanma Komutanları bu göreve atanırken, bu kez öyle olmadı. Dahası, beş oramiral atlanarak, altıncı sırada yer alan bir koramiral, kuvvet komutanı yapıldı.

AKP rektör atamalarını da, seçim sonuçlarına göre değil, kendine yakınlığına göre yapıyordu. OHAL sonrası üniversitelerde rektör seçimlerini de kaldırmış, doğrudan atama yapmıştı. Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu da, 16 Nisan sonrası, tamamen Erdoğan'ın belirleyeceği bir hal aldı. 15 Temmuz sonrası orduda birçok değişimi gerçekleştiren AKP, son YAŞ toplantısı ile bu durumu perçinledi. Daha önce Ergenekon davalarından yargılanan birçok subayı terfi ettirerek "ulusalcı"ların (Rus-Çin yanlıları) ağzına bir parmak bal çalındı. Esasinda bu kesitte onlara duyulan bir ihtiyaç sözkonusuydu, böylece "ulusalcı"ların sesi de kesilmiş oldu. Sonuçta AKP orduyu da kendine bağlamada önemli bir mesafe aldı.

Son dönemde "adalet" en fazla öne çıkan kavram oldu. Önce CHP, şimdi HDP, "adalet" talepli eylemler yapıyorlar. Burjuva sistemde adalet ve onu sağlamakla yükümlü hukuk sistemi, hiçbir zaman adil olmamıştır. Adalet mülkün, yani devletin temelidir. Fakat AKP, devletin tüm kurumlarını olduğu gibi hukuku da kendine göre yonttu, yasaları, içtihatları bir kenara itti. Böyle bir durumda AKP'den ve onun hukuk sisteminden burjuva anlamda bile "adalet" beklenmeyeceği açık.

Adaletin olmadığı yerde barış da yoktur. Hak ve özgürlükleri dün olduğu gibi bugün de kendi mücadelemizle elde edeceğiz.

Okurlara...

Merhaba,

Yaz aylarının kavuran sıcağı, bu defa mücadelenin ateşiyle daha da korlaştı. Kılıçdaroğlu'nun 'adalet' yürüyüşü, başlangıçta CHP'ye olan güvensizlikler nedeniyle temkinli karşılanırsa da, eylemdeki kararlılık kitleler için hızla bir çekim alanına dönüştü. Yürüyüşte onbinler, mitingde milyonlar, artan devlet baskısına ve hak gasplarına karşı, öfkesini haykırmak için yürüyüş ve miting alanlarına aktı.

Direnış de bulaşıcıdır. AKP'ye karşı her kararlı direniş, işçi ve emekçilerin desteğini kazanmakta, safları büyötmektedir.

Nuriye ve Semih'in direniş de her geçen gün büyüyerek yankısı arttı. KHK'larla işten atılan, darbe sonrası hükümetin saldırılarından mağdur olan tüm kesimler, Nuriye ve Semih'in bedenlerini açlığa yatırmamasından

etkilendi. Onları hapsetmek, direni-

ş bitirmedi, tersine büyüttü.

AİHM'i, AYM'si, burjuvaziyle egemenler, direnenlere saldırmakta birleşirken, işçi ve emekçiler de Nuriye ile Semih'in direnişini güçlendirmede birleşti. Bu birleşme,

kazanımları da beraberinde getirecektir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

63. Sayıda

3	Sonbaharda burjuva siyaset ısınıyor
4	İnternet sitemiz yeni adresinde Cumhuriyet davası başladı
5	CHP'nin adalet yürüyüşüne nasıl yaklaşılmalı
6	CHP'nin 'adalet' mitingine neden katılmalı
7	İkitelli'de Sivas anması Mescid-i Aksa'da direniş
8	Erdoğan'dan itiraf: OHAL işçilere karşı
9	Nuriye ve Semih'i yaşatalım
10	Erdoğan Demirtaş'a 'terörist' diyor
11	HDP'nin "vicdan ve adalet" nöbetleri
12	Çin'in devasa hegemonya hamlesi
14	Rakka operasyonu ve Kürt hareketi
17	Eğitimde ve toplumda gericileştirme
18	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
20	Venezüella'da darbe girişimi
21	Darbe içinde darbe 15 Temmuz

Yayinevimizden "Darbe içinde darbe 15 TEMMUZ" başlıklı kitap 15 Temmuz'un 1. yılında yayınlandı. Kitabın sunu bölümünde şu söyleniyor: "15 Temmuz, AKP'nin 7 Haziran sonrası gerçekleştirdiği 'sivil darbe'ye ABD ve Cemaat'in askeri darbe ile karşılık vermesiydi. Onun için "darbe içinde darbe" olarak nitelendirdik. Darbeyi Rusya'nın yardımı ile püskürtmeyi başaran AKP, sonrasında OHAL ilanı ile kendi darbesini pekiştirdi. Böylece asker-sivil darbelerin ard arda gerçekleştiği bir döneme girildi. Bu kitap, atılan sis bombalarına rağmen, darbenin arkasında yatan gerçekleri ortaya sermektedir."

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaz Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus.com
Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.
Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028
YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 63, Temmuz-Ağustos 2017, 2 TL(KDV Dahil)

S

on bir yıldır ABD-AB emperyalistleriyle Erdoğan AKP'si arasındaki gerginlik giderek tırmanıyor. ABD'nin Suriye savaşında Kürt hareketi ile işbirliği, en ciddi sorun olmaya devam ediyor. AB ve onun motor gücü Almanya'yla ise, önce Suriyeli mülteci akını, ardından Türkiye'de bulunan Alman şirketlerine FETÖ soruşturması ile ilişkiler iyice gerildi. Görünürde Erdoğan'ın anti-demokratik uygulamaları öne çıkarılsa da, gerçekte ekonomik çıkarlar sözkonusudur.

Erdoğan, ABD ve AB'nin kendisini "güvenilmez" ve "öngörülemez" olarak niteleyip değiştirmek istedikleri andan itibaren, Rus-Çin blokuna göz kırptı, "eksen değiştirme" mesajı verdi. Bu doğrultuda yaptıklarının birçoğu blöf niteliğindedir, Rusya ve Çin de bunun farkında olarak, Erdoğan'ın Şan-

parti yaratmaya, varolanları güçlendirmeye çalışıyorlar.

CHP'nin vites büyütmesi ve MHP'den ayrılan muhaliflerin yeni bir parti hazırlığı, bununla doğrudan bağlantılıdır. Elbette AKP'ye karşı büyüyen hoşnutsuzluğun düzen-dışı kanallara akmasından duyulan korku belirleyicidir. Gezi direnişi gibi kendiliğinden patlamalar ya da işçi-emekçi hareketinin büyümesi gibi ihtimaller, en büyük kabuslarıdır. Bütün bunları önlemenin yolu olarak da AKP'ye karşı biriken öfkeyi düzen-İçi bir muhalefet partisine akıtarak çözmeye çalışmaktadırlar.

CHP'de yeni muhalefet tarzı

CHP bugüne dek etkisiz muhalefeti ile kendi içinde bile eleştirilen bir partiydi. **AKP ve Erdoğan, CHP gibi bir ana-muhalefet partisinden kendileri için**

ve seçimle bir şeyleri değiştirme ihtimalinin tükenişiydi.

CHP, böylesi bir olayda bile üzerine düşeni yapmadı. Ta ki, MİT turları davasından bir milletvekili tutuklanana dek... Yani zurnanın "zırt" dediği, sıranın kendilerine geldiği noktaya kadar... Kılıçdaroğlu'nun bu olay üzerine "bıçak kemiğe dayandı" demesi ve "adalet yürüyüşü"nü başlatacağını duyurması, to-pun ağzında olduğunu görmesindendir.

Bununla birlikte **"adalet yürüyüşü" CHP gibi bir parti açısından oldukça radikal bir karardır.** CHP ilk kez fiili bir direniş başlatıyor ve kitlesel biçimde sokağa çıkıyordu. Elbette bunu olabildiğince kontrollü yapmaya çalıştılar. Kendilerini aşmasından duydukları korku ile her geçen gün daha fazla sıkıya aldılar. Ona rağmen milyonlarca kişi, kendi talepleri ile sokağa çıktı, meydanları doldurdu.

CHP, "adalet yürüyüşü" ile yeni bir dönemi de başlatmış oldu. Burjuva muhalefetin çitasını yükseltti, meclisten sokağa taşıdı. Kitlelerin muhalefetten beklentileri de artmış durumda. Kılıçdaroğlu'nun, bu yürüyüşün ardından il başkanları ile yaptığı toplantıda, "artık eski CHP olmayacak" demesi, yeni muhalefet tarzını da ortaya koyuyordu.

Nitekim meclisteki iç tüzük değişikliği sırasında kendi kürsüsünü kurarak, farklı bir yol denedi. Ardından Ağustos ayı sonunda "adalet kurultayı" düzenleyeceklerini ilan ettiler. Bu kurultaya sendika ve kitle örgütlerini de davet ederek, tüm muhalifleri kendi çatısı altında toplama çabasını sürdürüyor.

Akşener'le merkez-sağ partisi kuruluyor

CHP eski mızımız muhalefet tarzından sıyrılırken, MHP'den kopan kesimlerle merkez-sağ partisi kurma girişimleri de hız kazandı.

Bilindiği gibi MHP bir yılı aşkın süredir kongre sürecine girmişti. AKP'nin yardımıyla kongre tarihi, mahkemeler tarafından sürekli ertelendi ve belirlenen son tarihte de yapılmadı. MHP'yi ele geçiremeyeceğini anlayan muhalefet için, ayrı parti kurmak dışında seçenek kalmadı. MHP muhaliflerinden Ümit Akdağ da Akşener'le birlikte hareket edeceklerini açıkladı. En geç Kasım ayında yeni bir parti ile siyaset sahnesinde yerlerini alacaklarını duyurdular.

Henüz parti kurulmadan Akşener'in yüzde 23 civarında oy potansiyeli olduğu söylenmeye başladı.

Sonbaharda burjuva siyaset ısınıyor

ABD, Erdoğan'ın karşısında güçlü bir burjuva muhalif parti yaratmaya, varolanları güçlendirmeye çalışıyor. CHP'nin vites büyütmesi ve MHP'den ayrılan muhaliflerin yeni bir parti hazırlığı, bununla doğrudan bağlantılıdır. Elbette AKP'ye karşı büyüyen hoşnutsuzluğun düzen-dışı kanallara akmasından duyulan korku belirleyicidir. Bunu önlemenin yolu olarak da AKP'ye karşı biriken öfkeyi düzen-İçi bir muhalefet partisine akıtarak çözmeye çalışmaktadırlar.

gay İşbirliği Örgütü ŞİÖ'ye girme talebini ciddiye almadı. Ancak bu durumundan yararlanmayı da ihmal etmedi. Özellikle 15 Temmuz sonrası Rusya ile ilişkiler gözle görülür şekilde arttı. Rusya, Suriye'deki savaşta Türkiye'den yararlandı.

Bu durum elbette ABD ve AB emperyalistlerini daha fazla rahatsız ediyor. Son olarak Türkiye'nin Rusya'dan S-400 füzelerini alacağını duyurması, bunlardan biridir. Öncesinde de Alman vekillerin İncirlik ve Konya askeri üslerinde denetim yapmasını engellemişlerdi. Bunun üzerine Almanya üssü Ürdün'e taşıma kararı almıştı.

Erdoğan'ın Rusya ile yakınlaşması nereye kadar gider, bir NATO ülkesi olarak S-400'leri alabilir mi, o anlaşma da geçtiğimiz yıllarda Çin ile yapılan füze savunma sisteminde olduğu gibi son anda bozulur mu, gibi sorular havada durmaktadır. Ancak Erdoğan'ın bu zikzaklarının, ABD ve AB ile Türkiye ilişkilerini daha fazla açtığı kesindir. ABD, Zarrab dosyasını, Almanya ise Gülenli subayları elinde tutarak Erdoğan üzerinde baskı kuruyorlar. Diğer yandan Erdoğan'ın karşısında güçlü bir burjuva muhalif

"bir şans" olduğunu çeşitli defalar ifade ettiler. Bu durum, CHP tabanında da büyük bir rahatsızlık yaratıyordu. En kritik anlarda bile CHP'nin etkisiz kalışı, hayal kırıklığına ve CHP'den uzaklaşmaya yol açıyordu.

Bu, düzenin bekası açısından da ciddi bir tehlike demektir. Sistemin sorunsuz işlemesi için, kitlelerin tepkilerini kendi içinde çözecek bir muhalefete ihtiyaç vardır çünkü. Oysa son yıllarda en çok yakınılan konu "muhalefet boşluğu" olmuştur.

Diğer yandan **AKP'yi destekleyen kesimler ihya olurken, diğer kliklerin muslukları kesiliyordu. OHAL ile birlikte bu durum, daha da rahatsız edici bir hal aldı.** Gerek emperyalist burjuvazi, gerekse işbirlikçi burjuvalar, TÜSİAD şahsında bunu açıkça ifade ettiler.

OHAL sonrası siyaset alanının da iyice daralması, CHP üzerindeki basıncı arttırdı. 16 Nisan referandumunu, bir dönüm noktasıdır. Referandumda "hayır" oylarının fazla çıktığı çok belli iken, kendi yasalarını bile çiğneyip YSK eliyle kazandılar. **Bu, seçim sisteminin de çökmesiydi. AKP'nin bugüne dek yaptığı seçim hilelerinin son raddesi**

MHP ve AKP'den kopanlarla mecliste grup bile kurabileceği belirtiliyor. Yeni partinin kurulacağı duyurulması ile birlikte MHP'nin il ve ilçe teşkilatlarından istifalar da artmaya başladı. Zaten öncesinden istifalar başlamıştı.

Bu durum MHP'yi iyice güçsüzleştirecek, AKP'ye de darbe vuracak. Meclis aritmetiğinin değişmesi, "erken seçim" olasılığını da arttıracaktır. Diğer yandan AKP, Akşener'in partisine seçimlere katılma şansı vermeden "erken seçim"le karşı atağa geçebilir. Akşener ekibi bu duruma da hazırlıklı olduklarını, "B planları"nın devreye gireceğini söylüyorlar.

Uzunca bir süredir, dağılan "merkez-sağ"ı Akşener'le toplama hazırlığı yapılıyordu. Akşener de sadece MHP'den kopanlarla değil, sağdan-sola çeşitli isimleri biraraya getirmeye çalışıyor. Örneğin Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu'nun Akşener'in partisinde yer alacağı söyleniyor. Feyzioğlu'nun "adalet yürüyüşü"ne katılmayışı da buna yorumlandı. Bu şekilde **daha parti kurulmadan AKP'ye en önemli alternatif olarak sunulmaya başladı.**

Buna emperyalist medya da katkı sunuyor. ABD'nin önde gelen dergilerinden Time, Akşener'in 2019'da cumhurbaşkanı adayı olacağını yazdı. Dergi, gözlemcilerin "Erdoğan'ı yenmek için oyunu onun gibi oynamak zorundasınız" görüşlerine yer vererek, "Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan'a karşı koyacak bir pozisyon-da olmadığı"nı savundu.

Bütün bunlar, **bir dönem Erdoğan'ın hazırlanışı gibi, şimdi Akşener'in bu odaklar tarafından öne çıkarıldığını ortaya koyuyor. Hatırlanacaktır Erdoğan da başbakan olmadan Beyaz Saray'a davet edilen tek lider olmuştu.** Şimdi Akşener'in merkez-sağ partisi "yeni umut" olarak pompalanıyor.

Sonuç olarak

Bir yanda CHP'nin vites büyütmesi, diğer yanda Akşener'in yeni bir parti kuracağını duyurması, sonbaharda burjuva siyasetinin ısınacağını göstergeleridir.

Aynı günlerde FETÖ davalarında yargılanan sanıkların yaptığı çıkışlar da dikkat çekiciydi. Önce İngilizce "kahraman" anlamına gelen "hero" yazılı tişörtle mahkemeye geldiler; ardından savunmalarında Gülen'den alıntılar yapmaları ve Gülen'e hareket eden iddianame okunurken kulaklarını tıkamaları, "Çocuklar duymasın" dizisinde Gülen'in kitabının görülmesi, TRT'de FETÖ'cü olmaktan aranan bir kişinin programının yayınlanması vb. gibi olaylar, **Gülen'ci-lere cesaret geldiğini gösteriyor. Bunların, burjuva muhalefetine-ki canlanmayla yakından ilgisi bulunduğu**

açıktır. AKP'nin artan saldırganlığında bunun da etkisi vardır.

Ancak korkunun ecele faydası yok! **AKP'yi işbaşına getiren emperyalistler ve işbirlikçileri, şimdi başka ata oynuyorlar. En önemlisi de AKP kitle desteğini büyük oranda yitirmiş durumda.** Bunu en son 15 Temmuz gösterilerinde gördük. Keza 16 Nisan referandumunda oy oranlarındaki düşüş açıkça ortaya çıktı.

Kitlelerin AKP'ye öfkesi, bir kez daha burjuva partileri ve seçim sandığı ile soğurulmak isteniyor. Ama AKP'nin sonunu hazırlayan, Haziran direnişinden metal fırtınasına, şimdilerde Nuriye ve Semih için yapılan dayanışma eylemlerine kadar, halkın direnişidir. Bunu ne kadar gizlemeye çalışsalar da asıl gerçek budur. Burjuva muhalefetin harekete geçmesinde de bu faktör önemli bir rol oynamaktadır.

Cumhuriyet davası başladı

Cumhuriyet gazetesi çalışanı 11'i tutuklu toplam 17 kişi hakkında açılan dava, 24 Temmuz'da başladı. Yaklaşık 9 aydır tutuklu bulunan Cumhuriyet çalışanlarının yargılanmasının, tam da "sansürün kaldırıldığı" bir güne denk gelmesi, ona ayrı bir anlam kattı. 5 gün süren davada, 7 kişi tahliye edildi.

Dava başlamadan önce, "Cumhuriyet Davası Koordinasyonu" adı altında biraraya gelen gazeteciler, avukatlar ve çeşitli muhalif kesimler, davaya katılım çağrısı yaptılar. 28 Temmuz'a kadar süren mahkeme süresince Çağlayan Adliyesi'nin önünde nöbet tuttular, protesto gösterileri yaptılar. Yandaş medya, dava öncesi başlatılan bu kampanyayı "darbe" olarak lanse etti. Büyükada'da gözaltına alınan kişilerin bu kampanyaya destek vermelerinden hareketle, bir ajan faaliyetiymiş gibi gösterilmeye çalışıldı.

Cumhuriyet davası, OHAL sonrası davaların nasıl açıldığının görülmesi bakımından ibretlikti. Öyle ki, sanıklar, FETÖ, PKK, DHKP-C örgütlerinin hepsine birden yardımdan yargılanıyordu. "Suç unsuru" olarak gösterilenler, 77 haber ile 149 tweet'ti. İddianamede "haber" kelimesi 660 kez kullanılmıştı. Aranan pidenin FETÖ'den yargılanmış olması, evin parkesini yapan kişinin oğlunun FETÖ'ye ait bir şirkette çalıştığı, aranan kişinin bylock kullanması gibi ipe-sapa gelmez bir dizi olay, "delil" olarak gösteriliyordu.

Dahası, iddianameyi hazırlayan savcı Murat İnam, FETÖ'cü olmaktan yargılanmış biriydi. İtirazlar üzerine görevden alınmıştı, fakat dava onun hazırladığı iddianame ile başlıyordu. Yeni duruşma savcısı Hacı Hasan Bölükbaşı'nın ise, gazeteci-yazar Mine Kırıkkanat hakkında "Gülen'e hakaret"ten dava açtığı öğrenildi.

Yargılanan sanıklar, iddiaların hepsini kimi zaman dalga geçerek çürüttüler. Ama davaya Ahmet Şık'ın savunması damgasını vurdu. Bilindiği gibi Ahmet Şık, daha önce Gülen hakkında yazdığı bir kitabı daha yayınlanmadan önce tutuklanmıştı. Savunmasına karışan savcıya, "savunma yapmıyorum, itham ediyorum" diyerek, bir "yargılayan savunma" örneği daha verdi.

Ahmet Şık ve Kadri Gürsel'in de aralarında olduğu 4 kişinin tahliye edilmesinin nedeninin mahkemede gösterdikleri bu tavırlar olduğu düşünülüyor. Uluslararası basın kuruluşları, sosyalist enternasyonal gibi kurumların da ilgi gösterdiği Cumhuriyet davası bir sonraki duruşma ile devam edecek.

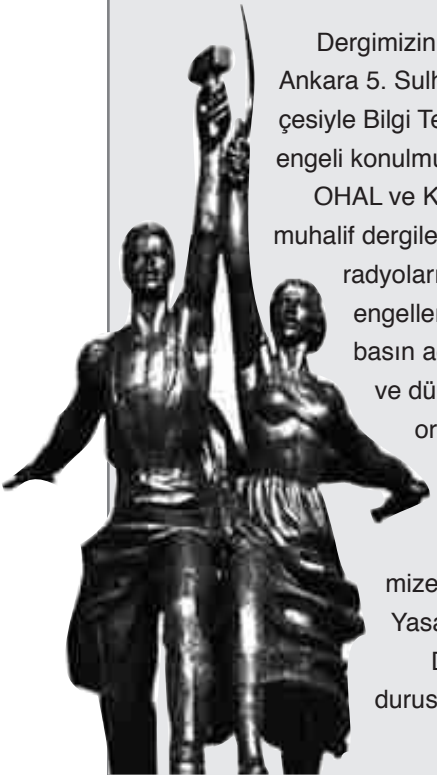
İnternet sitemiz yeni adresinde

Dergimizin internet sitesine, 20 Temmuz 2017 tarihinde Ankara 5. Sulh Ceza Hakimliği tarafından alınan karar gerekçesiyle Bilgi Teknoloji ve İletişim Kurumu tarafından erişim engeli konulmuştur.

OHAL ve KHK'larla yönetilen bir ülkede, devrimci ve muhalif dergilere yasaklamaların getirildiği, televizyonların ve radyoların kapatıldığı, sitelere ve sosyal ağlara erişim engellerinin konulduğu, gazetecilerin tutuklandığı, basın açıklamalarının yasaklandığı, en küçük eleştirinin ve düşüncenin dahi şiddetle bastırılmaya çalışıldığı ortadadır.

Dergimizin yazı işleri müdürü hakkında çıkarılan hapis kararı, dergimiz hakkında devam eden mahkemeler mevcut iken, şimdi de sitemize konulan erişim engeli, korkularının bir ifadesidir. Yasaklamalarla, baskılarla bizi susturamazsınız.

Dergimiz yeni adresinde www.proleterdevrimci-durus2.org olarak yayını sürdürmektedir.

CHP'nin “adalet yürüyüşü”ne nasıl yaklaşılmalı?

CHP milletvekili, aynı zamanda gazeteci olan Enis Berberoğlu'na MİT Tırları davasından 25 yıl ceza verilmesi ve tutuklanması, CHP açısından “bardağı taşıran son damla” oldu. Sıranın kendilerine geldiğini gören CHP yönetimi ve Kılıçdaroğlu, Ankara'dan İstanbul'a “adalet yürüyüşü” başlatacaklarını açıkladılar. Ve 15 Haziran'da Güvenpark'tan yürüyüş başlattılar.

Yürüyüşün yaklaşık bir ay süreceği ve Berberoğlu'nun tutuklu bulunduğu İstanbul-Maltepe Cezaevi önünde bitirileceği duyuruldu. Bu oldukça uzun bir süredir ve birçok gelişmeye açıktır.

Bir muhalefet partisinin böyle bir yürüyüşü başlatması Türkiye’de ilktir. (Ki CHP, hem ana-muhalefettir, hem de TC’nin kurucu partisidir) Daha önce işçi sınıfının, öğrenci gençliğin Ankara’ya birçok yürüyüşü oldu. Ya da 15-16 Haziran direnişinde olduğu gibi İstanbul çevresindeki il ve ilçelerde işçiler sokaklara döküldü. **Bunların herbiri devlete karşı emekçilerin yürüyüşleri iken, ilk defa devletin kendi içindeki çelişkileri üzerinden bir yürüyüş gerçekleştiriyordu.**

Kaldı ki **CHP, bugüne kadar mücadeleyi hep geriye çeken bir rol oynadı.** AKP’nin aldığı mesafede, giderek artan pervasızlığında, CHP’nin bu hep geriye çeken tutumu belirleyici oldu. En son anayasa referandumunda göz göre göre hile yapılmasına karşın, hiç bir şey yapmadı.

Kılıçdaroğlu, yürüyüş öncesi “bıçak kemiğe dayandı” derken, esasında bıçağın kendi kemiğine dayandığını söylüyordu. Yoksa bıçak halkın kemiğine çoktan dayanmış, delmişti bile. **Enis Berberoğlu’nun tutuklanması, CHP’ye bir gözdağıydı. Sıranın CHP’ye geldiğinin işaretiydi.** Zaten AKP’liler, MİT Tırları ile ilgili fotoğrafları Enis Berberoğlu’na Kılıçdaroğlu’nun verdiği söyleyerek, onu da hedefe çakmıştı. Yani **ucu Kılıçdaroğlu’na uzanacak yeni bir tutuklama dalgası ile birlikte CHP’nin kapatılmasına evrilen bir süreç başlatılmıştı.** Kılıçdaroğlu ve CHP’nin, kitleyi arkasına alan bir sokak hareketinden başka çaresi kalmamıştı.

Nasıl bir kitlelilik?

Kılıçdaroğlu, ilk açıklamalarında tek başına ve sadece

“adalet” yazan bir dövizle yürüyeceğini duyurdu. Ancak yürüyüşün başlangıç noktasından itibaren tüm organizasyon, kitlesel bir katılım doğrultusunda hazırlanmıştı. CHP yönetiminin sonraki açıklamaları, zaten bunu açık biçimde ortaya koydu.

Kılıçdaroğlu’nun 15 Haziran günü saat 11’de Güvenpark’ta yürüyüşe başlayacağını söylemesinin ardından, Ankara Belediyesi gece saatlerinde parkın etrafını bariyerlerle çevirmiş, Valilik ise “makul sayı” ile izin verileceğini belirtmişti. Ancak sabah saatlerinden itibaren giderek artan bir kitle toplanmaya başladı. CHP yetkilileri de “bizim için ‘makul sayı’ yüzbindir” dediler. Yüzbini toplayamamış olsalar da, onbin civarında bir kitle ile yürüyüşü başlatmış oldular.

Kılıçdaroğlu, yürüyüşe başlamadan hemen önce Güvenpark’ta yaptığı konuşmada, “taşeron işçilerden, memurlara, köylülere herkes için adalet” istediklerini söyleyerek, onların desteğini almayı amaçladığını açıkça belirtiyordu. Nitekim “adalet” dövizleriyle ilk adımını attığında arkasında binlerce kişi vardı.

Aynı saatlerde başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde de “adalet nöbeti” adı altında destek ve dayanışma eylemleri gerçekleşti. Hatta ikinci gün İzmir’den de İstanbul’a yürüneceği açıklandı.

Bütün bunlar, CHP yönetiminin bu eylemi, hem kitlesel, hem de yaygın bir şekilde yapmak istediğini ortaya koyuyor. Tüm illere genelge göndererek il ve ilçe teşkilatlarını, kadın ve gençlik kollarını harekete geçiren de, bizzat CHP Genel Merkezi’dir.

CHP, kitlesel ancak yasal sınırlar içinde ve kendi denetimleri altında bir eylem amaçlıyor. Öyle ki, gerek yürüyüş güzergahı, gerekse İstanbul’daki “nöbet” yerleri polis kordonu altında ve girmek isteyen herkes polis tarafından aranıyor. Diğer yandan “adalet” dışında hiçbir döviz ve pankart istenmiyor, CHP dışında imzalı herhangi bir şeyin asılmasına izin verilmiyor. Buralarda gerçekleşen etkinlikler tamamen CHP’nin iznine tabi. Dahası, gelen kitlenin çadırlar kurup, geceyi orada geçirmesine olanak tanınmıyor. Kısacası **“Gezi korkusu” sadece AKP’nin değil, CHP’nin de en büyük korkusu olmaya devam ediyor. Ve tüm önlemler, yeni bir Gezi’yi önlemek için...**

Zaten tarihte tekerrür yoktur. Her kitlesel hareket, Gezi ile kıyaslanırsa da yeni bir Gezi olmayacaktır. Ya onu aşacak, ya da gerisinde kalacak, sonuçta farklı bir hareket ortaya çıkacaktır. **CHP’nin hedefi**

de Gezi değil, “Hayır”cı cephe”dir. Yürüyüşe başlamadan önce Kılıçdaroğlu “Hayır”cı partileri ziyaret etmiş, onlarla özel görüşmeler yapmıştır.

CHP beklediği desteği gördü mü?

CHP’nin eylemi, sol’dan sağ’a geniş bir kesimin destek açıklamaları ile karşılandıysa da, beklediği kitlesel katılımı henüz almış değil. Örneğin Saadet Partisi’nden MHP’li muhaliflere kadar destek mesajları gelmektedir, ancak bu kesimlerden yürüyüşe katılanlar olmamıştır. Elbette ilerleyen günlerde bu durum değişebilir. Fakat ilk iki gün, eski AKP’liler dışında, (ki bu kişiler Gülen Cemaati ile bağlantılıdır) sağ kesimlerden katılım olmamıştır.

Sol’dan ise ÖDP başta olmak üzere Haziran Hareketi, Halkevleri, DİSK gibi kurumlar, desteğini daha ilk günden açıkladılar. Bunlar yürüyüş ve etkinliklere genel başkan, sekreter vb. temsili düzeyde katıldılar. Fakat bu kurumlardan da kitlesel bir katılım gerçekleşmedi.

Asıl önemli olan geniş kitlelerde nasıl yankı bulduğudur. Sanıldığı kadar toplumda büyük bir heyecan, umut ve beklenti yaratmış değildir. **Genel hava “bekle-gör” şeklindedir.**

Bunun da asıl nedeni, CHP ve Kılıçdaroğlu’nun bugüne kadar kitlelerde büyük bir hayal kırıklığı yaratmış olmasıdır. Kitleler CHP’ye güvenmemekte, bu eylemi nereye kadar götüreceğini kestirememektedir. Bu endişe ile temkinli bir bekleyiş içindedir.

Örneğin Enis Berberoğlu’nun serbest bırakılması durumunda, yürüyüş aynı kararlılıkla sürecektir midir? Polis veya askerin engellemesi durumunda, barikatları aşan bir direniş sergilenecek midir? Ya da AKP’li para-militer grupların saldırısı söz konusu olduğunda, onlara gereken yanıt verilecek midir?

Bu ve benzeri pek çok soru havada asılıdır. CHP ve Kılıçdaroğlu, eylemi sadece Berberoğlu için yapmadıklarını söyleseler de, böyle bir durumda ne yapacakları belirsizdir. Keza saldırılar karşısında nasıl bir tutum takınacakları da belli değildir.

Ama AKP eylemi bitirmek için her şey yapacaktır. Bugüne kadar birçok direnişle karşılaşmış ve bunları bir biçimde alt etmiş olmanın deneyimine ve özgüvenine sahiptir. Kuşkusuz bunda, CHP başta olmak üzere düzen partilerinin önemli bir desteği olmuştur. Şimdi bundan yoksunlar. Fakat bu partilerin zayıflıklarını da çok iyi biliyorlar. Bu zayıflıklara oynayacaklardır.

Eylemin hedefi nedir?

Kitlelerde büyük bir heyecan, umut ve katılım yaratmamasında, önemli bir diğer faktör ise, eylemin hedefinin net olmayışıdır.

“Adalet” soyut ve muğlak bir taleptir. AKP döneminde, özellikle son yıllarda “adalet istiyoruz” talebi, birçok eylemin öne çıkan sloganı oldu. Bu yönüyle

her kesimi kapsadığı ve isabetli olduğu düşünülebilir. Fakat herkesin adaletten anladığı farklıdır. Örneğin daha düne kadar adaleti katleden Gülen Cemaati mensupları, şimdi en fazla “adalet” talep edendir. Nitekim CHP’nin adalet yürüyüşüne ilk katılanlar onlar olmuştur. KHK’larla atılan birçok devrimci-demokrat kamu emekçisi de adalet istiyor. Keza grevi yasaklanan işçi, ürünü yok pahasına satılan küçük üretici, evleri başına yıkılan emekçi, baskı ve zulüm altındaki Kürt halkı “adalet” diyor.

Kişisel çıkarları için adalet isyenlerle, toplumsal adalet isyenler aynı şeyden bahsediyor olabilirler mi?

Sömürü düzeninin bizzati kendisi en büyük adaletsizlik kaynağıdır. Burjuvazinin adaleti, adaletsizlik üzerine oturmuştur. Faşizm koşullarında bu çok daha belirgin, yaygın ve keyfi biçimler alır.

Kısacası adalet ve onu sağlayacak olan hukuk, sınıfsal bir kavramdır ve iktidardaki sınıfın çıkarlarını korumak için vardır. Bir eylemin talebi de adalet gibi soyut değil, somut olmalıdır.

Diğer yandan CHP adaleti kimden talep ediyor? AKP’den! Yani şu anki adaletsizliğin müsebbibinden. Peki CHP’ye göre adalet nasıl sağlanacak? Kanunlara uyularak! AKP, KHK ile, hileli referandumla kendi yasalarını yaptı zaten. Aksine o CHP’yi yasalara aykırı davranmakla suçluyor ve ona uymaya çağırıyor.

Erdoğan ve AKP hükümeti hedefe çakılmadan, CHP’nin istediği “adelet”in sağlanması bile mümkün değildir. Bu yürüyüşün somut talebi, Erdoğan ve hükümetin istifası olmalıdır. Kaçak güreşilerek, ortayol aranılarak başarı elde edilemez. Hedef açıklığı ve netlik gereklidir. CHP’nin eyleminde olmayan budur.

Tavır ne olmalı?

Bütün bu handikapların yanı sıra, bu eyleminin asıl olarak Gülen Cemaati’ne yarama riski vardır. Ayrıca **TÜSİAD’ın açıklaması, ABD-AB basınında yer alış tarzı, eyleme dair çekinceleri artırmaktadır. Zaten CHP’nin böyle bir eyleme başvurmak zorunda kalması, egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatlakların ne kadar derinleştiğinin göstergesidir.**

AKP’den rahatsızlık duyan burjuva klikler, bu eylemi kendi çıkarları için başlatmış olabilirler, veya başlayan bir eylemi kendi çıkarlarına alet etmek isteyebilirler. Ancak **eylemin mecrası, başlatanların niyet ve isteklerinin çok ötesine gidebilir.** Kimse bunun garantisini veremez.

AKP hükümetinin yıkılması geniş kitlelerin talebidir. Eylem bu hedefe doğru yönelirse, kitlelerin sahiplenışı de artacaktır. Keza eyleme devletin kolluk güçlerinin veya sivil çetelerin saldırısı, işleri çok farklı noktaya götürebilir. Bunlar eylemin niteliğini ve biçimini de değiştirir. Bu değişim, devrimcilerin eyleme yaklaşımını da belirleyecektir.

Bütün bunlara hazır olmak, yakından izlemek ve gelişmelerin seyrine göre tavır belirlemek gerekir. Bu seyirci kalmak anlamına gelmez. Bir yandan eylemi CHP’nin belirlediği sınırların ötesine taşımak, diğer yandan da CHP’den bağımsız olarak semtlerde, işyerlerinde “hükümet istifa” temel sloganıyla eylemler örgütlemek mümkündür. Savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmek için bu ortam çok iyi değerlendirilmelidir.

17 Haziran 2017 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

CHP’nin “adalet” mitingine neden katılmalı?

Kılıçdaroğlu’nun başını çektiği “adalet yürüyüşü” son aşamasına geldi. 9 Temmuz’da Maltepe’de yapılacak mitingle noktalanacak.

Bu yürüyüşe nasıl yaklaşmak gerektiğini, yürüyüşün başladığı ilk günlerde ortaya koymuştuk. (17 Haziran tarihli “CHP’nin adalet yürüyüşüne nasıl yaklaşılmalı” başlıklı yazı) Başlangıçta birçok belirsiz nokta vardı ve yürüyüşün nasıl sonuçlanacağı belli değildi. Ona rağmen öngörülerimiz büyük oranda doğru çıktı.

CHP, bıçak kendi kemiğine dayanınca, harekete geçmek zorunda kalmıştı. Arkasına kitleleri alarak AKP karşısında elini güçlendirmek istiyordu. Ancak bu, “kontrollü bir eylem” olmalıydı. **Yürüyüş boyunca hem kitlesel**

katılımı sağlamak, hem de o kitleyi kendi kontrollerinde tutmak için çok uğraştılar. Öyle ki İstanbul’da Maçka Parkı’ndaki toplanmayı ve İzmir’den başlayan yürüyüşü bile kaldırdılar. Ve ısrarla “adalet” dışında hiçbir döviz-pankart taşınmaması, farklı sloganların atılmaması, katılan parti ve derneklerin kendi imzalarıyla değil, bireysel şekilde katılmaları istendi. Güya bunu “provokasyonları önlemek” için yapıyorlardı. Oysa **asıl amaç, kitlelerin kendi talepleriyle katılmasını ve eylemin düzen-içi sınırları aşmasını önlemektir.**

Yasaklara rağmen birçok kesim kendini ifade etmeye çalıştı. Taşeron işçiler, kadın örgütleri, Gezi şehitlerinin aileleri vb. çeşitli kesimler, fotoğraf ve dövizlerle kendi sorunlarını ortaya koydu. Ancak İstanbul’a yaklaştıkça işi daha sıkıya almaya başladılar. Özellikle miting alanına hiçbir döviz ve pankartın alınmayacağı yönlü açıklamalar yoğunlaştı. Hem CHP hem de bir bütün olarak devlet, artan kitleselliğin koydukları barikatı aşmasından duydukları korku ile tedbirlerini arttırdılar.

Başından itibaren ya bu yürüyüşe kitlesel bir katılım ile koyulan yasakları aşmak, ya da bulunduğumuz yerlerde kendi adalet anlayışımızı ortaya koyarak bağımsız eylemlerimizi gerçekleştirmek gerektiğini belirttik. **Bu yürüyüş egemen klikler arasındaki çelişkinin bir sonucu olarak ortaya çıkmışsa da, artan kitleselliği ve kitlelerin beklentileri ile, değerlendirilmesi gereken bir ortam yaratmıştı. AKP ve Erdoğan’a duyulan öfke, bir kez daha kendisini ortaya koyuyordu.** Bunun CHP tarafından istismar edilmesine izin vermemek, ayrı bir odak oluşturmayı gerektiriyordu.

Yeraldığımız platform ve birliklerde bu doğrultuda önerilerimiz oldu. Fakat DİSK, KESK gibi sendikalar, EMEP, EHP gibi reformist partiler, yürüyüşe konulan sınırlar içinde katılmayı kabul etmişlerdi. HDP-HDK ise başından itibaren çelişkili açıklamalar ve tutumlar almıştı. Dolayısıyla devrimci-demokrat kesimlerin ayrı bir odak oluşturmaları ve seslerini duyurmaları mümkün olmadı.

Yürüyüşün finali olan Maltepe mitingine, 15 Temmuz sonrası Taksim mitingine katıldığımız gibi, birleşik bir güçle ve kendimizi ifade eden biçimlerle katılarak bu eksikliği giderebilirdik. **İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu’nda bu konu gündeme geldiğinde, reformist partiler ve bazı kurumlar CHP’nin çizdiği sınırlar içinde katılacaklarını söylediler. HDK ise, Maltepe mitingine katılmayacaklarını belirtti.** Oysa HDP yöneticileri, Kandıra’da yürüyüşe katılmışlardı. Bir kez daha çelişkili-tutarsız bir yaklaşım sergilediler.

Bu durumda mitingde kendimizi ifade edecek tarzda katılmak konusunda hemfikir olanların biraraya gelmesi dışında bir seçenek kalmadı. Kuşkusuz Koordinasyon olarak katılmak (ki içinde DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi sendika ve meslek örgütleri de bulunuyor) mitingde ayrı bir ses oluşturmayı başarmak bakımından son derece önemliydi. Dahası tıpkı Taksim mitinginde olduğu gibi Koordinasyon adına kürsüde konuşma hakkı elde etmek mümkündü ve oradan miting kitesine doğrudan seslenme olanağı doğabilecekti. Ancak bu olanak, kendilerine “devrimci”, “sosyalist” diyen bazı kurumların CHP’ye yedeklenmeleri; bazı kurumların ise HDP’nin zikzaklı-edilgen çizgisine ortak olmalarıyla heba edilmiş oldu.

CHP’nin “adalet yürüyüşü” kitlelerde önce belli bir temkinlilikle “bekle-gör” tavrıyla karşılanmıştı. Çünkü CHP kitlelere güven vermiyordu, bugüne dek en kritik aşamalarda onları yüz

üstü bırakmıştı. Yürüyüşe dair belirsizlikler varken, bir kez daha hayal kırıklığı yaşamak istemiyorlardı.

CHP yürüyüş boyunca bunları gidermeye çalıştı. Örneğin Enis Berberoğlu tahliye edilse de yürüyüşün süreceğini açıkladılar. Hatta yürüyüşün Berberoğlu ile sınırlı olmadığı, “adalet” talep eden herkesi kapsadığı söylendi. Ardından bu hareketin yürüyüşle sınırlı olmayacağı, arkasının getirileceği belirtildi. 69 yaşındaki Kılıçdaroğlu’nun kararlılıkla ve tempolu yürümesi bile, ayrı bir sempati ve güven oluşturdu. **Direnen kişilerin, etrafında çekim merkezi yaratması olgusu, Kılıçdaroğlu nezdinde bir kez daha yaşandı. Ayrıca tüm provokasyon çabalarına rağmen yürüyüş kesintisiz biçimde sürüyordu. Daha da önemlisi, uzun yıllardan beri ilk kez gündemi AKP değil, CHP’nin bu yürüyüşü belirledi.** Sansürleme çabalarına rağmen, haftalar boyunca gündemin baş sırasına oturdu.

Bütün bunlar başlangıçta kitlelerde var olan

güvensizliğin kırılmasına yol açtı. Böylece yaklaşık 10 bin kişi ile başlayan yürüyüş, yol boyunca 20 binleri buldu. İstanbul’a girişinde ise 40 bini aştı. Şimdi mitingde milyonları bulması bekleniyor. Ve CHP ilk kez kitleleri mitingde getirmek için bu kadar cansiperane çalışıyor.

Sonuç olarak yürüyüşün başladığı anda kitlede oluşan temkinlilik, giderek desteğe ve katılıma dönüştü. 16 Nisan referandumdan sonra kitlelerde yaşanan karamsar ruh hali dağılmaya ve yeniden canlanmaya başladı. Bu aşamadan sonra devrimcilerin bu eylemin dışında durması, hayırhah bir tutum takınması doğru değildi.

CHP’nin bir düzen partisi olması, bu eylemi kendi çıkarları için başlatması, klik çekişmelerine kitleleri yedeklemesi ve düzen-içi çözümlere çekmeyi amaçlaması vb. doğrular, bu eylemlerin uzağında durmaya gerekçe yapılamaz. CHP’nin yapısı, misyonu, amacı bellidir. Devrimci ve komünistler açısından bunlar tartışılmaz doğrulardır. Fakat böylesine kitle-sel bir harekete devrimcilerin müdahil olmaması, onu tam da CHP’nin istediği rotada götürmesine hizmet eder. Kitleleri CHP’ye terketmek anlamı taşır. Tarihte “papaz Gapon”dan, Paris Komünü’ne kadar pek çok örnekte görüldüğü gibi, komünistlerin doğru bulmadıkları ya da yenilgiyle sonuçlanacağını bildikleri halde katıldıkları birçok eylem ve halk hareketi vardır.

Bu tür “sol” görünümlü tutumlar, gerçekte kitlelere yabancılaşmanın, pasifizmin, kendine güvensizliğin ürünleridir. Kaldı ki bunların önemli bir kısmı, “kitleler neredeyse orada olmalıyız” doğru parolasını, dinci kesimlerle uzlaşmaya, “yeryüzü sofralarında” buluşmaya kadar vardırımlardır. Keza bugüne

dek sandığa hiç gitmemiş devrimci-demokratları bile, HDP’ye oy vermek ya da referandumda “hayır” çıkması adına sandığa çağırmış, düzen-içi çözümlere çekmişlerdir. Dolayısıyla **parlamentarist hayaller yayan, birçok noktada reformizmle aynı kulvarda hareket eden bu kesimlerin, “adalet” yürüyüşü ve mitingine ilişkin “sol” görünümlü tutumlarında, bir tutarlılık ve inandırıcılık da yoktur.**

Sonuç olarak, Maltepe mitingine CHP’nin yasaklarını kabul ederek girmek ne kadar yanlış ise, milyonları bulacağı şimdiden belli olan ve oraya geleceklerin önemli bir kısmının, devrimcilerin hedef kitlesi işçi-emekçi kesimlerden oluşan bir mitingde katılmamak da bir o kadar yanlıştır. Her iki tutum da kitleleri CHP’ye terketmek dışında bir sonuç doğurmaz. Komünist ve devrimciler, kendi kimlikleri ve adalet anlayışları ile burada yerlerini almalı, günün acil-somut taleplerini haykırmalıdır.

En başta OHAL’in kaldırılması ve KHK’ların iptali, açlık grevinin 120. günlerini yaşayan Nuriye ve Semih’in serbest bırakılması ve taleplerinin karşılanması dile getirilmelidir. Erdoğan ve AKP hükümeti istifa-ya çağrılmalı ve onlar gitmeden bu taleplerin karşılanmayacağı bir kez daha belirtilmelidir.

Mesele CHP’nin bu eylemlerle neyi amaçladığı değil, faşizmin saldırıları altında bunalan kitlelerin taleplerine sahip çıkma, onlara devrimci bir çıkış göstermedir. **Yeniden canlanan ve kendine güveni artan kitleleri CHP’ye terketmeme, doğru hedeflerle mücadeleyi büyütmesine önyak olmalıdır.** Dün olduğu gibi bugün de komünist ve devrimcilerin yapması gereken budur.

08 Temmuz 2017 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Mescid-i Aksa’da direniş

14 Temmuz günü üç Filistinli genç, Mescid-i Aksa’nın bulunduğu alanda İsrail askerlerine silahlı saldırı düzenledi. Saldırıda, iki İsrail askeri öldürdükten sonra kendileri de öldürülmüştü. Bunu bahane eden İsrail, Mescid-i Aksa’yı ibadete kapattı, Harem-i Şerif’in kapılarına metal arama detektörü olan X-ray cihazları yerleştirdi ve 50 yaşın altındakilerin cuma namazı için camiye girişini yasakladı.

İsrail’in yasak kararı, Müslümanların büyük protestosu ile karşılandı. Kararın ardından gelen ilk cuma günü, binlerce kişi kararı protesto için kontrol noktalarının önünde namaz kılmak için

yığıldı. Namaz sonrasında ise İsrail polisi saldırdı. 200’e yakın Filistinli yaralandı, en az 3 Filistinli öldürüldü. “Öfke Cuması” adı verilen bu direnişin ardından, İsrail işgali altında olan Batı Şeria’da Yahudi yerleşimcilere dönük saldırılar gerçekleştirildi.

Günler süren çatışmalar ve öfkenin yükselmesi üzerine, İsrail kapılara koyduğu metal detektörleri ve kameraları kaldırdığını açıkladı. Sonraki cuma günü, yine binlerce Müslüman, Harem-i Şerif’e girmeyi reddederek sokakta namaz kıldı. Ve başta 50 yaşın altındakilerin namaza girmesiyle ilgili yasak olmak üzere, 14 Temmuz sonrası getirilen yasak ve uygulamalar kaldırılmadan, Mescid-i Aksa’ya girmeyeceklerini duyurdular.

Trump yönetiminin seçim vaatlerinden biri de, Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak tanımadır. Bugün İsrail’i bu kadar pervasız kılan da budur. Filistinlileri Kudüs’ten tümüyle dışlamak, Müslümanların “ilk kible”si olarak bilinen Mescid-i Aksa’nın meşruiyetini yoketmek için saldırıya geçti. Ancak Filistin direnişi, bir kere daha İsrail’i geri adım atmaya zorladı.

İkitelli’de Sivas anması

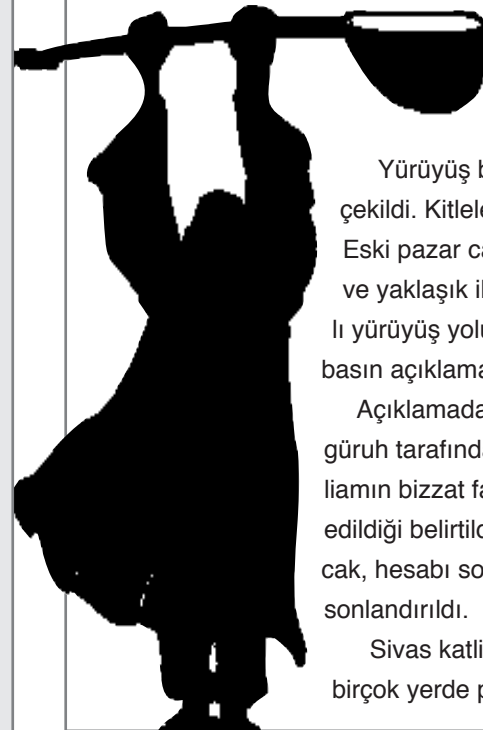
PDD’nin de bileşeni olduğu İkitelli Dayanışması, Sivas katliamının yıldönümünde şehit düşenleri andı ve katliamı protesto etti.

2 Temmuz akşamı yapılan eylem Cemevi önünde başladı. Cemevi önünde toplanan kitle “Sivas için adalet herkes için adalet” pankartını açarak yürüyüşe geçti. “Sivas’ın Hesabı Sorulacak”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza”, “Sivas’ın Ateşi Sönmeyecek” sloganları atıldı.

Yürüyüş boyunca kitlelere ajitasyon çekildi. Kitleler de alkışlarla destek sundu. Eski pazar caddesi’nde yürüyüşe başlandı ve yaklaşık iki kilometre sonra trafiğe kapalı yürüyüş yoluna gelindi. Yürüyüş yolunda basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada; Madımak Oteli’nin gerici grup tarafından nasıl yakıldığı anlatıldı. Katliamın bizzat faşist devlet tarafından organize edildiği belirtildi. “Sivas katliamı unutulmamacak, hesabı sorulacak” sloganlarıyla eylem sonlandırıldı.

Sivas katliamı, başta Sivas olmak üzere birçok yerde protesto edildi.

Erdoğan'dan itiraf: OHAL İŞÇİLERE KARŞI YAPILDI

AKP Genel Başkanı Erdoğan, 12 Temmuz 2017'de TOBB'da yapılan Uluslararası Yatırımcılar Derneği (YASED) toplantısında, OHAL'in esas olarak işçi ve emekçi mücadelesini durdurmak için ilan edildiğini itiraf etti. Söyledikleri aynen şöyle: "Grev tehdidi olan yere OHAL'den istifade ile anında müdahale ediyoruz. Diyoruz ki, 'hayır, burada greve müsaade etmiyoruz' çünkü iş dünyamızı sarsamazsınız. Bunun için kullanıyoruz biz OHAL'i."

Yerli ve yabancı tekeli patronlara seslenen Erdoğan'ın "biz OHAL'i, iş dünyamız daha rahat çalışsın diye getirdik" sözleri, OHAL'in kimlere hizmet ettiğinin ikrarı, malumun ilanıdır. OHAL ilan edildiğinde AKP hükümeti, "OHAL'i millete değil, devlete ilan ettik" demişti. Güya OHAL devlet içine sızmış FETÖ'cü çeteye karşı yapılmıştı. Fakat gerçeklerin öyle olmadığı çok kısa sürede görüldü. Şimdi Erdoğan'ın ağzından da teyid edilmiş oldu.

"Milletin iradesi" lafını ağızdan düşürmeyen Erdoğan, "OHAL'i grevler olmasın diye getirdik" sözleriyle, işçi ve emekçileri "millet"ten saymadığını da gösteriyor. Bu durumda "millet" olarak, geriye bir avuç yerli-yabancı patron kalıyor. İşçi ve emekçiler ise, onların gözünde "darbeci" ya da "terörist" oluyor.

Grevi "tehdit" olarak gören anlayış, grevi bir hak saymadığı gibi, kendi anayasasını da çiğneyerek ortadan kaldırıyor. Oysa işçiler grev hakkını elde etmek için nice mücadeleler verdi, nice bedeller ödedi. Bugün grev bir anayasal hak olarak yasalaşmışsa, bu burjuvazinin ve onun temsilcisi hükümetlerin bir lütfü değil, işçi ve emekçiler dışı dış mücadelesi sonucu oldu.

Evet OHAL, işçi ve emekçilere karşı ilan edilmiştir. OHAL döneminde patronlar daha fazla kazanırken, işçi ve emekçiler daha fazla hak gasplarına uğradılar, işlerinden atıldılar, ücretlerini alamaz hale geldiler, vb...

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun her yıl düzenli olarak yayınladığı "insan ve sendikal haklar" raporuna göre, Türkiye 2016'da Kamboçya, Hindistan, Katar ve İran gibi ülkelerle birlikte, "çalışanlar için en kötü 10 ülke" sıralamasında yer alıyor. Grevin "tehdit" olarak görüldüğü bir ülkede bu tablo, hiç şaşırtıcı değildir.

OHAL'le birlikte saldırılar arttı

OHAL ilan edildiğinden beri 5 grev yasaklandı. AKP döneminde ise yasaklanan grev sayısı toplam 13'tür.

Yasaklanan ilk grev, Birleşik Metal-İş sendikası'nın örgütlü olduğu Asil Çelik'de gerçekleşti. Ardından Birleşik Metal-İş sendikası'nın örgütlü olduğu EMİS'e bağlı fabrikaların (37 işyerinde birden) grevi yasaklandı. BANKSİS üyelerinin Akbank grevi, yasaklara eklendi. Kristal-İş'in örgütlü olduğu Şişecam grevi ve Petrol-İş'in örgütlü olduğu Mefar ilaç fabrikası grevleri yasaklandı.

Akbank grevi dışında, diğer tüm grev yasaklarında,

OHAL ilan edildiğinden beri 5 grev yasaklandı. Bir çok işçi derneği ve sendikası kapatıldı. Sendikalaşma üzerindeki baskılar arttı. En ufak bir hak arayışı, polisin saldırısıyla karşılaşılıyor. Kölelik yasası olan "kiralık işçi" yasası, bireysel emeklilik yasası (BES), iş mahkemelerini patronların lehine çözen arabuluculuk yasası, varlık fonu vb. yasal düzenlemeler, OHAL döneminde yapıldı.

alışılacağı "milli güvenlik", "genel sağlık" teraneleri tekrarlandı. Oysa grev yasaklamanın asıl nedeni "milli güvenlik" ya da "sağlık" değil, ekonomikti. Erdoğan'ın sözleri de, grev yasaklamanın asıl nedeninin ekonomik olduğunu ortaya koydu.

OHAL ile birlikte işçilerin kazanılmış diğer haklarına dönük saldırılar artarak devam ediyor. Bir çok işçi derneği ve sendikası kapatıldı. Sendikalaşma üzerindeki baskılar arttı. Örgütlenme, gösteri, yürüyüş hakkı valilerin insafına bırakıldı. En ufak bir hak arayışı, polisin saldırısıyla karşılaşılıyor. Kölelik yasası olan "kiralık işçi" yasası, bireysel emeklilik yasası (BES), iş mahkemelerini patronların lehine çözen arabuluculuk yasası, varlık fonu vb. yasal düzenlemeler, OHAL döneminde yapıldı. Ayrıca işsizlik fonu birikimi, patronlar yararına gani gani kullanılıyor.

OHAL döneminde darbe ile alakası olmayan onbinlerce kamu emekçisi ihraç edildi. Binlerce akademisyen ve gazeteci işten atıldı. Aynı şekilde yüzbinlerce işçi, işten atılarak işsizler kervanına katıldılar. El konulan şirketlerde çalışan binlerce işçinin kıdem tazminatı ve diğer hakları verilmedi.

Bunlar, saldırıların ve hak gasplarının sadece bir kısmı. Fakat bu kadarı bile, AKP hükümetinin koyduğu bir işçi düşmanı olduğunu, OHAL'in tekeli patronların çıkarlarını koruduğunu göstermeye yeter. Ayrıca OHAL'e sırtını dayayan patronlar, işgücü sömürsünü artırıyor, ücretleri düşürmeye çalışıyorlar. OHAL ilan edildiğinden beri neredeyse bütün işçiler, "OHAL var zam yapamam" sözleriyle karşılaşılıyor. Keza TİS görüşmelerinde de patronlar, OHAL kozunu ileri sürerek, işçiler lehine hiçbir maddeyi kabul etmiyor.

Kime ne mesaj verilmek isteniyor?

Hiç bir devlet adamı "OHAL'i grevlere karşı getirdik" demez. Aksine bu gerçeği yalan ve demagoji ile perdelemeye çalışır. İşçileri karşısına almak istemez çünkü. Peki Erdoğan'a bu itirafı söyleten nedir? Neden buna ihtiyaç duymuştur?

AKP ve Erdoğan, içte ve dışta çok sıkışmış durumda. Hem ekonomik, hem de siyasal olarak açmazları derinleşiyor. Dış politikadaki yanlışlıklar, sorunları katlayarak büyütüyor.

Bu sorunlardan biri de, OHAL ortamını "güvensiz" bulan yabancı sermayenin yatırım yapmaktan uzak durmasıdır. Bu durum, onların yerli işbirlikçilerini de doğrudan etkilemektedir.

Erdoğan'ı böylesi skandal bir açıklamaya iten koşullar bunlardır. Açıklamanın yapıldığı yer ve muhataplarına baktığımızda, durum daha rahat anlaşılır.

Bu koşullarda Erdoğan, başta yabancı sermaye olmak üzere patronlara "grevden çekinmeyin, gelin yatırım yapın", "ne isterseniz veriniz" diyor. Bu ekonomik olarak ne kadar sıkıştıklarını da gösteriyor. Aynı zamanda Erdoğan'dan patronlara "beni terketmeyin", "beni kullanın" mesajı veriliyor. Sermayenin onun gibi "patron dostu" birini terketmemesi gerektiği ifade ediliyor.

Sendikaların pasif tutumu

İşbirlikçi sendikacılar, pasif tutumlarını böylesi skandal bir açıklama karşısında bile değiştirmediler. Yandaş Hak-İş'ten zaten karşı bir tepki beklenebilir. DİSK ve TÜRK-İŞ yöneticileri ise, Erdoğan'ın açıklamalarını teşhir eden yazılı açıklama yapmakla yetindiler.

OHAL'in "grev tehdidi için getirildiği" söyleniyor; grev yapmak bir "suç unsuru" işçiler ise "terörist" olarak gösteriliyor, ama hala sendikalardan ciddi bir karşı koyuş gelmiyor. Halbuki böylesi skandal bir açıklamaya karşı en radikal eylemlerin meşru zemini oluşmuş durumdadır. İşçilerin sokaklara çıkmasından fiili grevlere kadar, her tür eylemle tepkilerini ortaya koyması son derece meşrudur.

İşbirlikçi sendika yöneticilerinden böyle bir tavır beklenemez elbette. Ama kendilerine devrimci-demokrat diyen şube yönetimleri, genel merkezleri bu yönde zorlayabilirdi. Konfederasyonlara bağlı bütün şubeler aynı gün aynı saate sokağa çıkarak yaygın bir eylemi hayata geçirebilirlerdi. En azından kendi şubelerine bağlı işyerlerinde bir tepki örgütleyebilirlerdi. Fakat onlar da pasif kalmayı seçtiler.

İşbaşına gelen bütün hükümetler burjuvaziye hizmet için, çıkarlarını korumak ve büyütme için gelmişlerdir. Turgut Özal'da "zenginleri severim" demişti. Özal'ı hükümetten düşüren ise, madencilerin yürüyüşü, işçi grevleri oldu. Bu eylemlerde en çok ve coşkulu atılan slogan ise, "Çankaya'nın şişmanı işçi düşmanı" olmuştu. İşçiler Özal'ı "işçi düşmanı" olarak tescillediler ve sonunu getirdiler.

Şimdi sıra Erdoğan'dadır. "Zenginleri severim" diyen Özal'dan sonra, "OHAL'i grev tehdidine karşı kullanıyoruz" diyen Erdoğan'a da, işçiler gereken yanıtı verecektir.

Nuriye ve Semih'i yaşatalım!

Nuriye Gülmen, 15 Temmuz'dan sonra yayınlanan KHK ile Selçuk Üniversitesi'ndeki görevinden ihraç edilmiş ve 9 Kasım'da Ankara Kızılay'da insan hakları anıtı önünde "işimi geri istiyorum" diyerek direnişe başlamıştı. Ardından Semih Özakça, Esra Özakça, Acun Karadağ, Veli Saçılık, Mehmet Dersulu ve haksız yere ihraç edilen başka kamu emekçileri de direnişe katıldılar. Direnişçiler neredeyse her gün gözaltına alındılar. Her gözaltıdan sonra, soluğu yeniden direniş alanında aldılar.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça aylar süren direnişi 9 Mart günü açlık grevine çevirdiler. Açlık grevinin 76. gününde tutuklanarak cezaevine kondular. Cezaevinde açlık grevini sürdürüyorlar.

Tutuklandıkları sırada Nuriye Gülmen 14, Semih Özakça ise 23 kilo kaybetmişti. Bu koşullarda hücreye kondular, açlık grevindeki direnişçilerin bilincini yitirmemesi için yaşamsal önemde olan B-1 ilacı bir süre verilmedi. Havalı yatakta yatmaları gerekirken, herkese verdikleri yatağı verdiler. Evrensel hukuk kurallarına göre kendi hakimleri tarafından muayene edilme hakları olduğu halde, bu talepleri de yerine getirilmedi. Nuriye ve Semih, cezaevi doktorunu kabul etmediklerini bildirdiler.

Cezaevinde kaldıkları sürede sağlıkları daha fazla bozuluyor ve kritik aşamaya varılıyor. Tek talepleri işlerine geri dönmek olan iki direnişçinin bu talebini yerine getirmeyen AKP hükümeti, onları ölüme mahkum etmiş durumda. Yaşatmak adına yaptıkları, gece yarısı gardiyanların gelip, uyumakta olan Nuriye ve Semih'in nefes alışı-verişini dinlemek ve "yaşıyor" raporunu vermektir.

Son hamleleri ise, Nuriye ve Semih'i bir gece yarısı zorla hastaneye kaldırmak oldu. Her anı bir işkenceye çeviriyorlar. Tutuldukları hastahane odasının yemekhanenin yanında ve havasız olması, bunun bir başka örneği. Yemek kokularından oldukça rahatsız olan direnişçiler, bu durumun son bulmasını istiyorlar.

Nuriye ve Semih, KHK'larla haksız yere ihraç edilen kamu emekçilerin sembolü oldu. Onlarla dayanışma eylemlerine devletin bu kadar azgınca saldırmaması, bu örneğin yayılmasından duyduğu korkudur. Öyle ki, Semih'in direnişine destek veren eşi ve annesi de en vahşi saldırılara maruz kaldı. Keza Nuriye ve Semih'le birlikte direnen diğer kamu emekçileri de defalarca gözaltına alındılar, işkenceye uğradılar. Buna rağmen direnişlerini sürdürme kararlılığı gösterdikleri için, "ev hapsi" ile cezalandırılanlar oldu. Semih'in eşi Esra Özakça ve Acun Karadağ "ev hapsi"ne mahkum edildikleri halde direnişlerini sürdürüyorlar. Esra Özakça, açlık grevinde ve sağlık durumu giderek kötüleşiyor. Ayrıca tek tek açlık grevi eylemi yapanlar var. Tutsakların da Nuriye ve Semih'le dayanışmak için dönüşümlü açlık grevleri sürüyor.

Nuriye ve Semih'in avukatları da bir haftalık açlık grevi yaptılar. Diğer yandan hukuk mücadelesini de sonuna dek zorluyorlar. Ancak hem AYM'ye, hem de AİHM'e yaptıkları başvurular kabul edilmedi. Sözde "iç hukukun tüketilmediği" söyleniyor. İç hukuk olarak ise, 17 Temmuz'da faaliyete başlayan "komisyon" gösteriliyor. Hiç bir hukuki dayanağı ve yeterliliği olmayan bu "komisyon", atılan yüzelli bin kamu emekçisinin şikayetlerini inceleyecek! Böylece Avrupa demokrasisinin gerçek yüzü ve AB ile AKP çelişkisinin "insan hakları"ndan dolayı değil, ekonomik çıkarlardan kaynaklandığı bir kez daha su yüzüne çıktı. Diğer yandan Adalet Bakanı'nın, önceliği Nuriye ve Semih'e vereceklerini söylemesine rağmen, aradan geçen sürede yaptıkları tek şey, onları karga-tulumba hastaneye taşımak oldu.

Nuriye ve Semih'in göz göre göre ölüme gönderilmesine izin vermeyelim! Bunun da tek yolu, destek ve dayanışma eylemlerini büyüttürmek. Bu direnişin kazanılması, OHAL'e karşı mücadelede önemli bir kazanım olacak, KHK'larla işten atılan yüzbinlerce insana umut verecektir.

Dayanışma eylemleri sürüyor

Nuriye ve Semih'in tutuklanmalarının ardından başta İstanbul ve Ankara olmak üzere çeşitli illerde destek eylemleri yapıldı.

Aralarında PDD'nin de bulunduğu çeşitli devrimci ve demokrat kurumlar, hukuk örgütleri ve insan hakları dernekleri tutuklamayı sokak eylemiyle karşıladılar. Bu bileşenler süreklilik kazanarak, "Nuriye ve Semih için Dayanışma" birliğine dönüştü. Dayanışma, her hafta Cuma günleri, Kadıköy'de yürüyüş eylemi yapmaktadır. Ayrıca bildiri, afiş vb ajitasyon propaganda araçları yaygın bir şekilde yapıldı. Yanı sıra yine KHK'larla haksız yere ihraç edilen KESK üyelerinin Bakırköy ve Kadıköy nöbet direnişine ve hukuk örgütlerinin, insan hakları kurumlarının Cumartesi günü Beşiktaş'ta yaptığı basın açıklamasına dayanışmada bulunuyor.

İstanbul'dan Ankara'ya gidişi engelleyemediler

Dayanışma, açlık grevinin 137. gününde Ankara'ya gitme kararı aldı. 22 Temmuz'da yola çıkarak 23 Temmuz'da Ankara'da olmayı planladı. Gidiş güzergahında İzmit, Bursa ve Eskişehir illerinde açıklamalar yapılacak, oradan Ankara'ya ulaşılacaktı. Buna dönük el ilanları dağıtıldı, Nuriye ve Semih'in resimlerinin bulunduğu "açlık grevinin 137. gününde Ankara'dayız, OHAL kaldırılmalı, KHK'lar iptal edilsin" yazılı afişler yapıldı. Ayrıca basın toplantısıyla Ankara gidişi kamuoyuna deklare edildi.

22 Temmuz sabahı Kadıköy Belediyesi önünde toplanmaya başladık. Daha hareket saatimiz gelmeden polislerin arabalarımızı bağladığı söylendi. Böyle bir durumla karşılaşacağımızı öngörmüştük. Bu durumu kabullenip geri dönemezdik. AKP ilçe binasına yakın yerde toplandık. Polisler etrafımızı çevirdiler, dağılmamızı yoksa müdahale edeceklerini söylediler. Dağılmayacağımızı, bu durumu protesto edeceğimizi söyledik. Bize yer göstererek "gidin orada protesto edin" dediler. Kabul etmedik. Oturma eylemine başladık. "5 dakika içinde dağılmasanız müdahale ederiz" dediler. Biz ise sloganlarımızla ve marşlarımızla oturma eylemini sürdürdük.

Kararlılığı gören polisler zaman zaman ablukayı gevşetip tekrar ablukaya aldılar. Geciken arkadaşlar da tek tek gelerek oturma eylemine katıldılar. 1 saat oturduktan sonra durumu teşhir eden açıklamalar yapıldı. Nuriye ve Semih'le dayanışmadan vaz geçilmeyeceği, kararlılıkla sürdürüleceği belirtilerek eylem sonlandırıldı. Eylemi kendi belirlediğimiz yer ve saate göre sonlandırdık. Artık Ankara'ya kitlesel gidilemeyecekti. Böylesi bir durumda temsilcilerin kendi imkanlarıyla Ankara'ya gitmesini önceden kararlaştırmıştık.

İkinci günü Ankara'dayız. Ankara'daki dostlarla buluştuk. Saat 12'30'da Güvenpark'ta toplanıp Yüksel'e yürüyeceğiz. Parça parça Güvenpark'ın yakınlarına giden kitlenin yanı sıra, bir grup Mithatpaşa Geçiti'nde toplanarak yürüyüşe başladık. "Nuriye Semih yalnız değil" sloganlarıyla yürürken, önümüz Güvenpark yakınında kesildi. Tazyikli su, plastik mermi ve gaz bombaları peş peşe patladı. Bir taraftan da gözaltına aldılar, bir arkadaşımızın kolunu kırdılar. Çatışmalı bir şekilde geri çekildik. Eylem Kızılay civarındaki neredeyse bütün sokaklarda akşama kadar belli aralıklarla sürdü. Nuriye ve Semih'in avukatları Ebru Timtik ile Barkın Timtik, gözaltına alınanlar arasındaydı.

Ankara'ya beklenen kitlesellikte gidemedik. Fakat böyle bir kararı almış olmamız ve devletin bütün engellerine rağmen İstanbul'da eylem yapmamız, sınırlı sayıda da olsa Ankara'ya gitmemiz önemli ve anlamlıdır. Gidişimiz Ankaralı dostlarımızı oldukça coşturmuş ve hareketlendirmişti. Uzun süredir Ankara'da kitlesel ve gün boyu süren eylemler yapılmadı, yapılamıyordu.

Dayanışma, Ankara'daki gözaltıları protesto etmek için 24 Temmuz günü Kadıköy Khalkedon Meydanı'nda basın açıklaması yaptı. Her Cuma yürüyüş eylemleri sürüyor.

Zorla hastaneye kaldırılmaları protesto edildi

Nuriye Semih'in zorla hastaneye kaldırılmasını protesto etmek için 30 Temmuz günü Galatasaray lisesi önünde basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada zorla müdahalenin wernike korskof hastalığına yol açabileceğine dikkat çekildi. Açıklamada, Nuriye ve Semih'in hücrelerinden zorla alındığı, Semih'in sedyeye bağlanarak hastaneye kaldırıldığı, vücudunda morluklar oluştuğu belirtildi. Dayanışma, eylemlerine devam edileceği belirtilerek eylem sonlandırıldı.

Her hafta Cuma günü yapılan dayanışma eylemine 4 Ağustos'ta polis saldırdı. Aralarında PDD temsilcisinin de olduğu 33 kişi gözaltına alındı. Polise ifade vermeyi reddeden direnişçiler, gece saatlerinde serbest bırakıldılar. Ankara Valiliği ise, "bir aylık eylem yasağı" ilan ederek Nuriye ve Semih'le dayanışma eylemlerini baştan yasadışı ilan etti. Zaten uzunca dönemdir bu eylemlere izin verilmiyor ve her eyleme saldırılar sürüyor.

Devletin tüm saldırılarına rağmen dayanışma eylemleri sürüyor ve sürmeye devam edecek...

Erdoğan, Demirtaş'a "terörist" diyor HDP hala ciddi bir tepki göstermiyor

Erdoğan, Almanya'nın Hamburg kentinde düzenlenen G-20 zirvesinin ardından yaptığı basın toplantısında, bir gazetecinin "Demirtaş ve Kürt vekiller ne zaman hapisten çıkacak" sorusuna, "O söylediğiniz kişi bir terörist" diye karşılık verdi. Soru üzerine yüzünün şekli de değişen Erdoğan, adeta tüm öfkesini kustu: "Öyle bir terörist ki, benim Kürt kardeşlerimi sokağa döktüp, ondan sonra sokağa döktüğü Kürt kardeşlerimi, 53 Kürt kardeşimi yine Kürtlere öldürten bir teröristtir."

Ardından da herkesle dalga geçer gibi "Türkiye bir hukuk devletidir... Yargı onlarla ilgili karar verirse başımız üzerindedir" diyerek, hiç bir inandırıcılığı olmayan nakaratları yineledi.

Uluslararası bir toplantının ardından ve birçok yabancı yayın kuruluşunun önünde Erdoğan'ın sarfettiği bu sözler, Türkiye'de göstermelik de olsa "hukuk" diye bir şey kalmadığını, kendi yasalarını rahatça çiğneyen keyfi bir yönetim bulunduğunu bir kez daha ortaya serdi.

Öyle ki, "terörist" diye nitelediği kişi, bu düzenin yasalarına uygun şekilde kurulmuş, seçimlerine katılmış ve milyonlarca kişinin oylarıyla mecliste "üçüncü parti" konumuna gelmiş bir partinin genel başkanıydı. **Daha dün kadar el sıkıştıkları, birçok konuda görüşüp anlaştıkları, "çözüm süreci"ni birlikte yürüttükleri bir siyasi liderdi.**

Ama Erdoğan için, ne yasaların önemi var, ne de dün söylediklerinin... Bunun pek çok örneğini gördük. Fakat bu kez öyle bir ortamda ve öylesine patavatsızca konuştu ki, kendi kurmayları bile ne yapacaklarını şaşırdı. Bu sözlerin eğilip-bükülecek, düzeltililecek bir yanı da yoktu. **Erdoğan, Almanya başta olmak üzere birçok ülke tarafından sıkıştırıldığı bir ortamda, beklemediği bir soruyla da karşılaşınca, dengesini iyice kaybedip içindekileri olduğu gibi dökmüştü.** Ve dünya kamuoyu, onun nasıl bir diktatör olduğunu tüm çıplaklığı ile gördü.

Tepkiler yetersiz

Erdoğan'ın böylesine pervasız saldırısı karşısında ortaya koyulan tepkiler ne yazık ki, oldukça yetersiz kaldı. En başta HDP'nin çok hızlı bir şekilde ve sözkonusu saldırıya denk düşecek bir yanıt vermesi gerekiyordu. Oysa **HDP'den uzunca bir süre bir açıklama bile gelmedi.** Sadece HDP'ye oy verenler, internet üzerinden tepkilerini ifade ettiler. "DemirtaşBizleriz" tagi ile paylaşımlarda bulundular ve onbinlerce twitle dünya gündeminde birinci sıraya yerleştiler.

Ardından Demirtaş'ın tutuklu bulunduğu Edirne F Tipi'nden gönderdiği mektup duyuldu. Demirtaş, "öncelikle şahsımda milyonların iradesine yaptığın hakareti aynen iade ederim" diyordu. Sonra da "bizimle ilgili yargı adı altında yürütülen sürecin yargı ile alakası olmadığını, kararın bizzat tarafından verildiğinin ispat külfetinden kurtardın bizi" diyerek, "şükranlarını sunuyor"du.

Demirtaş'ın bu tepkisini kamuoyu ile paylaşan HDP'li yetkililer, mektuptan sonra Erdoğan hakkında

suç duyurusunda bulunacaklarını açıkladılar. Ardından yaptıkları suç duyurusunda; "sözkonusu konuşma, düşmanca bir tavırla yapılmış ve müvekkil hakkında mesnetsiz iddialara yer verilmiştir; böylece müvekkil toplum içinde hedef haline getirilmeye çalışılmıştır" deniyor ve Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 125. maddesi ile cezalandırılması isteniyordu. Bu madde, "bir kimseye onur, şeref ve saygınlığını rencide edebilecek nitelikte somut bir fiil ya da olgu isnat eden" kişinin iki yıla kadar hapisle cezalandırılmasını öngörüyor. Ayrıca Erdoğan'ın "adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs" suçundan da yargılanması talep edildi. Bu da 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılmasını gerektiriyor.

Elbette Erdoğan cumhurbaşkanı olarak kaldığı sürece, bu maddelerden yargılanması ve hüküm alması mümkün olmayacak. Esasında bunlardan çok daha ağır suçlarla itham ediliyor, fakat hiçbirinden henüz yargılanmadı. Günün birinde yargılanacağı korkusuyla anayasa dahil, birçok yasayı da değiştirdi. Ancak bu çabası, onun bir gün mutlaka yargılanacağı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Dahası, halkın ezici bir çoğunluğunun gözünde bu yargı çoktan verildi bile. Kitle gösterilerinde en gür atılan sloganın "hırsız, katil Erdoğan" olması, bunun en açık kanıtı değil midir?

Hal böyleyken, Demirtaş'ı "terörist" ve 6-8 Ekim olaylarında katledilen 53 kişinin sorumlusu ilan ediyor! Demirtaş, konuyla ilgili gönderdiği mektupta, bu iddiaya da yanıt veriyor. O dönemde görevde olan vali, komutan, emniyet müdürü, savcı ve hakimlerin, 15 Temmuz darbe girişimine iştirak ettiklerini belirttikten sonra; "bu kişilerin 6-8 Ekim katliam ve provokasyonlarında payları olup olmadığını soruşturmak yerine, bütün suçu benim üstüme yıkarak siyasi bir rakibinden intikam alma basitliğine düşüyor olman tam bir gaflettir" diyor.

Mesele, katliamda payı olanların "darbeci" olması değildir. Bugüne dek Kürt halkına karşı birçok katliam yapıldı. En son 7 Haziran seçimlerinden sonra aylarca süren faşist ablukada vahşice işlenen cinayet ve katliamlara tanık olduk. Bunların hepsinden AKP hükümeti doğrudan sorumludur. Bizzat Erdoğan, Amed serhildanı sırasında "kadın da, çocuk da olsa gereği yapılır" diyerek, katliam emrini vermişti. Esasında **Erdoğan dahil, Türk egemen sınıfını temsil eden tüm yetkililer, Kürt halkı üzerinde baskı ve zulmü eksik etmediler. Şimdi suçu, 15 Temmuz sonrası FETÖ'cü olarak kodlanan Gülen Cemaati mensuplarına atmak, genel olarak devleti, özelden ise Erdoğan'ı aklamak olur.**

HDP'nin artan etkisizliği

HDP kurulduğu günden bu yana, çok büyük hayaller yayan ve aynı oranda hayal kırıklıkları yaratan bir parti oldu. Öncesi bir yana **7 Haziran seçimlerinde yüzde 13'lük oy oranı ve 80 milletvekiliyle meclise girdiğinde, "demokratik devrim" çığlıkları atılıyordu.** Oysa Türkiye, 7 Haziran sonrası en baskıcı dönemlerinden birini yaşadı. 20 Temmuz Suruç katliamı ile başlayan ve yaklaşık bir yıl süren Kürt illerindeki faşist ablukada, binlerce insan katledildi. Kürt halkı bir kez daha göçe zorlandı, evleri, mahalleleri yerle bir edildi. Şimdi Diyarbakır'ın Sur ilçesi başta olmak üzere Kürt illeri "yeniden inşa" adı altında AKP'nin yeni rant alanı oldu.

Kürt halkı böylesine büyük bir saldırı altındayken HDP, Erdoğan'ın 7 Haziran seçimlerini tanımayıp "tekrar seçim" dayatmasını kabul ederek, 1 Kasım seçimlerine hazırlanıyordu. Bununla da kalmadılar, Davutoğlu'nun "seçim hükümeti"ne bakan verdiler. Şimdi Demirtaş, Ahmet Şık'a yazdığı mektupta diyor ki, "Değerli Ahmet kardeşim; faşizmin bakanı olsaydın daha mı iyiydi? Tutuklusun işte, daha ne istiyorsun? Tadını çıkar..."

HDP'li vekillerin "faşizmin bakanı" olmasına (hem de o koşullarda) izin veren Demirtaş ve HDP yönetimi değil miydi? Bakanlık önerisinin reddettiği için Levet Tüzel'i "parti disiplinine uymadığı" gerekçesiyle eleştiren, sonrasında milletvekili aday listesine koymayan, yine HDP değil miydi? Bütün bunlar Demirtaş eşbaşkan olarak partiden birinci derecede sorumlu iken yaşandı. Şimdi Ahmet Şık'a espirili bir dille "faşizmin bakanı olsaydın daha mı iyi olurdu" diyerek, partinin sicilindeki bu lekeyi sileceğini mi sanıyorsunuz?

Demirtaş ve HDP'nin AKP'nin ekmeğine yağ süren bu tutumları, HDP'ye oy veren "Batılı seçmenlerde" değil sadece, Kürt halkında da büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Ayrıca Kürt kentleri yerle bir edilirken, HDP'nin doğru düzgün bir tavır koymamasına, adeta Kürt halkını kendi kaderiyle başbaşa bırakarak seçim politikalarına odaklanmasına duydukları

kızgınlığı o dönem açıkça ifade ettiler. “Biz can derdindeyiz, onlar oy derdinde” dediler. Onun içindir ki, belediyelere kayyum atanmasına, vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına, ardından tutuklanmalarına, hatta Demirtaş gibi çok sevdikleri bir liderin tutuklanmasına bile, güçlü bir tepki ortaya koymadılar.

15 Temmuz darbe girişiminden sonra HDP’nin varlığı giderek daha da etkisizleşti. Darbeden sonra meclisteki diğer partilerle “ortak metin”e imza atarak, AKP’yi güçlendiren bir tutum izledi. Ardından **AKP’nin Yenikapı’da gerçekleştirdiği “birlik-beraberlik” mitingine, çağırılmadıkları için rahatsızlıklarını ifade ettiler. Yani çağrısaldı, koşa koşa gideceklerdi. Şimdi ise, CHP’yi Yenikapı için “özeleştir”i veremeye çağırıyorlar.** Sanki 15 Temmuz sonrası CHP’den farklı bir tutum almışlar gibi...

CHP, 15 Temmuz’dan bir hafta sonra Taksim’de miting kararı alınca, HDP de alel-acele Gazi Mahallesi’nde bir “buluşma” gerçekleştirdi. 15 Temmuz’a dair yaptıkları tek “bağımsız” eylem budur. Sonrasında Kürt illerinde etkisiz bazı mitingler yaptılar, orada da Öcalan üzerindeki tecridi önplana çıkardılar. Her yıl onbinlerce kişinin katıldığı 1 Eylül Barış mitingi

bile, o yıl son derece sönük geçti. Yanısıra Kürt siyasetinin etkisinde bulunan KESK yönetimi, binlerce üyesi ihraç edilirken doğru-düzgün bir tavır ortaya koymadı; hatta başta Nuriye Gülmen’in eylemi olmak üzere, eylem yapanlara karşı da son derece duyarsız davrandı.

Ardından eşbaşkanlar dahil 12 milletvekilinin ve birçok belediye başkanının tutuklanması karşısında, ciddi bir karşı koyuş gerçekleşmedi. HDP’nin hayal kırıklığına uğrattığı başta Kürt halkı olmak üzere geniş kitleler, çağrılara rağbet etmedi. Böylece zayıf geçen bir-iki gösteri dışında, herhangi bir tepki gelişmedi. HDP’li vekillerden de gerek meclis içinde, gerekse dışında bir tavır ortaya konmadı. “Sine-i millete dönme” lafları kısa sürede bastırıldı. OHAL’le birlikte meclisin hükmü kalmadığı halde, mecliste kalmaya devam ettiler. Kaldıkları sürede de hiç bir varlık göstermediler.

Tutuklanan vekilleri için böylesine edilgen kaldıkları halde, CHP kendi vekili tutuklandığında “adalet yürüyüşü”nü başlatınca, “HDP’li vekiller tutuklanırken neredeydiniz, önce onun özeleştirisini verin” gibi iler-tutar yanı olmayan sözler sarfettiler. Oysa işin sahipleri direnişe geçmezse, kimse onun yerine direnmez ve destek diye bir şey

sözkonusu olmaz. Başkalarını suçlamadan önce “sen ne yaptın” sorusuna doyurucu bir yanıt vermek gerekir. HDP bundan kaçtığı için, daha doğru ifade ile kendi durumunu bildiği için, sağa-sola saldırarak bu gerçeği örtbas etmeye çalışıyor.

“Adalet yürüyüşü” boyunca son derece tutarsız, birbiriyle çelişkili açıklamalar yaptılar, zikzaklı bir duruş sergilediler. İlk önce yürüyüşe destek vermeyi “Edirne’ye kadar yürünmesi” (Demirtaş’ın tutuklu bulunduğu şehir) şartına bağladılar. Sonra Kandıra’da (Figen Yüksekdağ’ın hapsedildiği yer) Ahmet Türk, bazı milletvekilleri ve yeni eşbaşkanlarıyla yürüyüşe dahil oldular. Ardından yürüyüşün son durağı olan Maltepe’deki mitinge katılacaklarını açıkladılar, fakat İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu’ndaki temsilcileri, katılmayacaklarını duyurdu. Bir kez daha “CHP özeleştirisi versin” lafları dolaşmaya başladı.

CHP’yi AKP’den çok daha fazla eleştiren, kimi zaman “faşist” diye niteleyen HDP, CHP’den neyin “özeleştirisi”sini istiyor! Üstelik kendisinin bile yap(a)madığı eylemleri ve tavırları CHP’den bekleyerek...

CHP’nin niteliği, misyonu belli. Ona uygun bir politika izliyor. Ya HDP?

Sözümüne bu şekilde CHP’yi sıkıştırmış, teşhir etmiş mi oluyor!?. Gerçekte, kendinin ne kadar etkisiz bir duruma düştüğünü, CHP’den medet umar hale geldiğini farketmiyor mu?

Sonuç olarak

Son örneği, Erdoğan’ın genel başkanlarına “terörist” demesi ve 6-8 Ekim katliamının sorumlusu ilan etmesi karşısında yaşandı. Demirtaş’tan mektup gelene kadar bir açıklama bile yapmadılar. Sonrasında yaptıkları tek şey ise, “suç duyurusu” oldu.

Bu kadar haklı bir zeminde, ülke ve dünya kamuoyunun desteğini kesin alacakları bir konuda bile, son derece pasif kaldılar. Oysa **böyle bir saldırı karşısında, tüm güçlerini seferber ederek yeri-göğü inletmeleri gerekirdi.** Ama öyle olmadı, bir kez daha kendilerinden bir şeyler bekleyenleri hüsrana uğrattılar.

AKP ve Erdoğan karşısında böylesine etkisiz-silik bir profil çizen HDP’nin, düzen içi muhalefeti bile yapamadığı ve kitlelere güven veremediği ortada değil mi?

Büyük umutlarla şişirilen HDP’nin geldiği nokta budur. Onun asıl başardığı şey, Türkiye devrimci hareketinin önemli bir kesimini parlamentarizme sürüklemek olmuştur. Kendisi de -önceki Kürt partilerinden farklı olarak- parlamentarizm batağına saplanmış; onu araç olmaktan çıkarıp amaçlaştırmıştır. Bu kadar yoğun saldırılar altında ve meclisin hiç bir hükmünün kalmadığı koşullarda bile, parlamentoda kalmaya kilitlenmiş, orada da dişe dokunur bir şey yapmamıştır. Eleştirdiği CHP’den farksız, kimi zaman onun bile gerisinde bir profil sergilemiştir.

Parlamentarizm batağına saplanan bir partinin, birakalım devrimci bir mücadele yürütmesini, güçlü bir düzen-içi muhalefet bile yapamayacağı, tarihsel olarak da kanıtlanmış bir gerçektir. Şimdi HDP somutunda bir kez daha görüldü. Ama ne yazık ki, büyük acılar üzerinden ve birçok değer yitimi yaşanarak...

HDP’nin “vicdan ve adalet” nöbetleri

OHAL sonrası gerçekleşen saldırılar karşısında oldukça sessiz kalan HDP, CHP’nin “adalet yürüyüşü”nün ardından harekete geçti. İlk yaptıkları açıklamada “OHAL kaldırılsın, KHK’lar iptal edilsin” talebiyle başlayacaklarını duyurdukları eylemlerine, “vicdan ve adalet” adını verdiler..

25 Temmuz’da Diyarbakır’ın Kayapınar ilçesinde başlayan oturma eylemi, bir hafta sonra İstanbul Yoğurtçu Parkı’na taşındı. Ardından Van ve İzmir’de yapacaklarını ve eylemlerinin süreceğini bildirdiler. Diyarbakır ve İstanbul’daki oturma eylemlerine, CHP il yönetimleri ve bir grup milletvekili de giderek destek verdi.

Diyarbakır’da Ekin Ceren Parkı’nda gerçekleşen ilk oturma eyleminde, valilikten izin alındığı halde, polisler sadece milletvekillerinin parka girişine izin verdi. Polis parkın içindeki yeşil alanları da bariyerlerle çevirip, kimsenin içeri girmesine izin vermedi. Beton zeminde ve güneş altında kalan HDP’li vekiller, hapsedildikleri alanda volta atarak durumu protesto ettiler. HDP’li vekillere yönelik abluka gece de sürdü, battaniyelere bile izin verilmedi. Basına açıklamada bulunan milletvekilleri, başta eşbaşkanlarının tutuklanması, Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması olmak üzere her tür haksızlığa karşı bu nöbetleri başlattıklarını ve 7 gün 24 saat bekleyeceklerini bildirdiler.

Benzer bir manzara İstanbul’da da yaşandı. Kadıköy-Yoğurtçu Parkı’nda biraraya gelen bir grup HDP’li vekilin çevresi yine polis bariyerleriyle çevrildi. Çevrede biriken topluluğun içeri girmesine izin verilmedi. HDP’li vekiller bu durumun ülkenin tablosunu yansıttığını, faşizmin her yeri yarı-açık cezaevi haline getirdiğini söylüyorlar ve barikatları yıkacaklarını belirtiyorlar. Fakat her iki eylemde de gerek milletvekillerinden gerekse çevrede biriken kalabalıktan bu yönde bir girişim olmadı.

Zaten parklarda oturma eylemi yapmak, geri bir eylem biçimidir. Hele ki, CHP’nin yaklaşık bir ay süren “adalet yürüyüşü” ve milyonlarca kişinin katılımıyla gerçekleşen mitingin ardından, son derece sönük kalmıştır. Bir de polis ablukasına karşı fiili hiç bir direnişin sergilenmemesi, onu iyice etkisiz kılmaktadır. HDP milletvekillerinden Mithat Sancar, CHP’nin “adalet yürüyüşü” sonrası “CHP çıtayı epeyce yükseğe çekti” demişti. HDP’nin eylemi birakalım bu çıtaya ulaşmayı, onun çok çok gerisinde kaldı.

Diğer yandan HDP sözcüsü Osman Baydemir’in yaptığı açıklamalarda, yeniden “çözüm süreci”nden söz etmesi, “Erdoğan’ın kendisini affettirmek için yine de bir şansı olduğu”ndan dem vurması, HDP’nin hala AKP’den beklentileri olduğunu ortaya koyuyor. Keza Diyarbakır’daki eylemi Cuma namazına giderek bitirmeleri, AKP’nin yaydığı dinci-gerici havanın HDP üzerindeki etkilerini bir kez daha gösteriyor.

Kısacası HDP, Kürt halkına ve doğrudan kendilerine yapılan saldırılar karşısında bir yılı aşkın süredir tepkisiz kaldıktan sonra, CHP’nin “adalet yürüyüşü”nün ardından cesaretlenip başlattığı oturma eylemi ile de etkili olamadı.

Çin'in uzun bir süredir hazırlığını yaptığı Yeni İpek Yolu Zirvesi, geride bıraktığımız Mayıs ayında Pekin'de gerçekleştirildi. “Bir Kuşak, Bir Yol: Ortak Refah İçin İşbirliği” başlığı ile düzenlenen zirve, 14-15 Mayıs tarihlerinde gerçekleştirildi. Zirveye 29 ülkenin devlet ve hükümet başkanları ile, 130'dan fazla ülke-den gelen 1500 civarında temsilci katıldı.

Zirvede Çin'in Asya, Afrika ve Avrupa'da devasa altyapı yatırımları gerçekleştirmesi hedefi ortaya kondu. Ve bu zirve ile Çin, emperyalist hegemonya iddiasını bir basamak daha yükseltmiş oldu.

Çin'in ekonomik gücü

2013 yılında Çin Başkanı Şi Jinping, ilk olarak Kazakistan Nazabayev Üniversitesi'nde yaptığı bir konuşmada, Yeni İpek Yolu Projesi'ni dile getirmişti. Aynı yıl, Çin Başbakanı Li Keqiang 16. ASEAN-Çin Zirvesi'nde, projenin deniz yollarını da kapsadığını duyurdu. 2014 yılında Çin, bu proje için İpek Yolu Ekonomik Kuşağı Fonu'nu kurdu ve bu fona 40 milyar dolar kaynak ayırdı. Ardından Kasım 2014'te 100 milyar dolar yatırımla Asya Altyapı Yatırım Bankası'nı kurdu.

Projenin, Almanya'nın Avrupa'yı yutma projesi olan Avrupa Birliği'nin genişlemesinden de, ABD'nin dünya hegemonyasının temel ayaklarından olan Marshall Planı'ndan da daha büyük bir ekonomik potansiyele sahip olduğu görülüyor.

65 ülkenin ekonomisi, 4.4 milyar insanın hayatı ve dünya ekonomisinin yaklaşık yüzde 40'ı bu projeden doğrudan etkileniyor. Asya'yı, Avrupa'yı ve Afrika'yı kapsayan bu dev projenin, Marshall Planı'ndan dolar bazında 12 kat daha büyük olacağı; projenin toplam değerinin ise 1,4 trilyon doları aşacağı tahmin ediliyor. Çin'in yaptığı açıklamaya göre, proje kapsamında şu ana dek yapılan yatırım anlaşmalarının tutarı 300 milyar doları aştı.

Kapsamlı bir altyapı inşasını hedefleyen bu projenin içeriğinde milyar dolarlık demiryolları, limanlar ve enerji taşıma hatları bulunuyor. **Kara, deniz ve demiryollarıyla üç kıtanın birbirine bağlandığı; ve bu devasa pazar alanında Çin'in ekonomik-siyasi hegemonyasını sınırsızca kullandığı bir dünya kuruluyor.**

2008 krizi sonrasında tüm dünyada ekonomik büyümenin yavaşladığı, altyapı yatırımlarının geri plana itildiği, emperyalist ülkelerin bile krizin etkileri ile boğuşmakta olduğu böylesine sıkıntılı bir dönemde, ortaya çıkan bu rakamlar, Çin'in ne kadar büyük ve önemli bir ekonomik güce sahip olduğunu gösteriyor. Dünya, ekonomik krizin etkileriyle boğuşurken, Çin üç kıtayı birden etkisi altına alacak olan dev bir ekonomik-ticari ağ örme adımlarını atıyor.

Yeni İpek Yolu nasıl inşa ediliyor

Proje iki ana güzergahtan oluşuyor. **Birincisi, ana gövdesini tarihi İpek Yolu'nun oluşturduğu ve yan güzergahlarla desteklenen, güçlendirilen ve asıl olarak kara yolundan ilerleyen “İpek Yolu Ekonomik Kuşağı” adını taşıyor. İkincisi ise, Çin'in deniz ticaret yollarını daha etkin kullanmasını hedefleyen “21. Yüzyıl Deniz İpek Yolu” adını taşıyor.**

İpek Yolu'nun kara güzergahının en önemli hattı, Pekin-Londra demiryolu olarak planlanmış durumda. **Türkiye'de bulunan Marmaray ve Bakü-Tiflis-Kars demiryolu projeleri, İpek Yolu'nun demiryolu güzergahının orta koridorunu oluşturuyor.** Keza Edirne-Kars arasında planlanan ve 30 milyar dolara

malolacağı öngörülen yüksek hızlı tren projesi de, Türkiye güzergahının tamamlanması anlamına geliyor. 2016 yılında İstanbul-Ambarlı'da bulunan Kumpot Limanı'nın çoğunluk hissesi Çin'e satılmıştı. Bu liman, Türkiye'den Avrupa'ya deniz yoluyla da

ulaşım hedefini yerine getirecek. Böyle bakıldığında, İpek Yolu projesinin başarısında, Türkiye'nin ne kadar belirleyici bir öneme sahip olduğu ve Çin'in Türkiye'yi ne kadar önemsemediği daha açık görülüyor.

Demiryolu hattının bir başka güzergahı, Rusya ile Çin arasında inşa ediliyor. Chine Railway adlı devlete bağlı demiryolu şirketi, Rusya ile 2,5 milyar dolarlık bir yüksek hızlı tren yolu inşa etmek için anlaşma imzaladı. Bu tren hattı, Rusya'nın 3. büyük kenti olan Yekaterinburg ile Chelyabinsk arasındaki 200 km'lik mesafeyi kapsıyor.

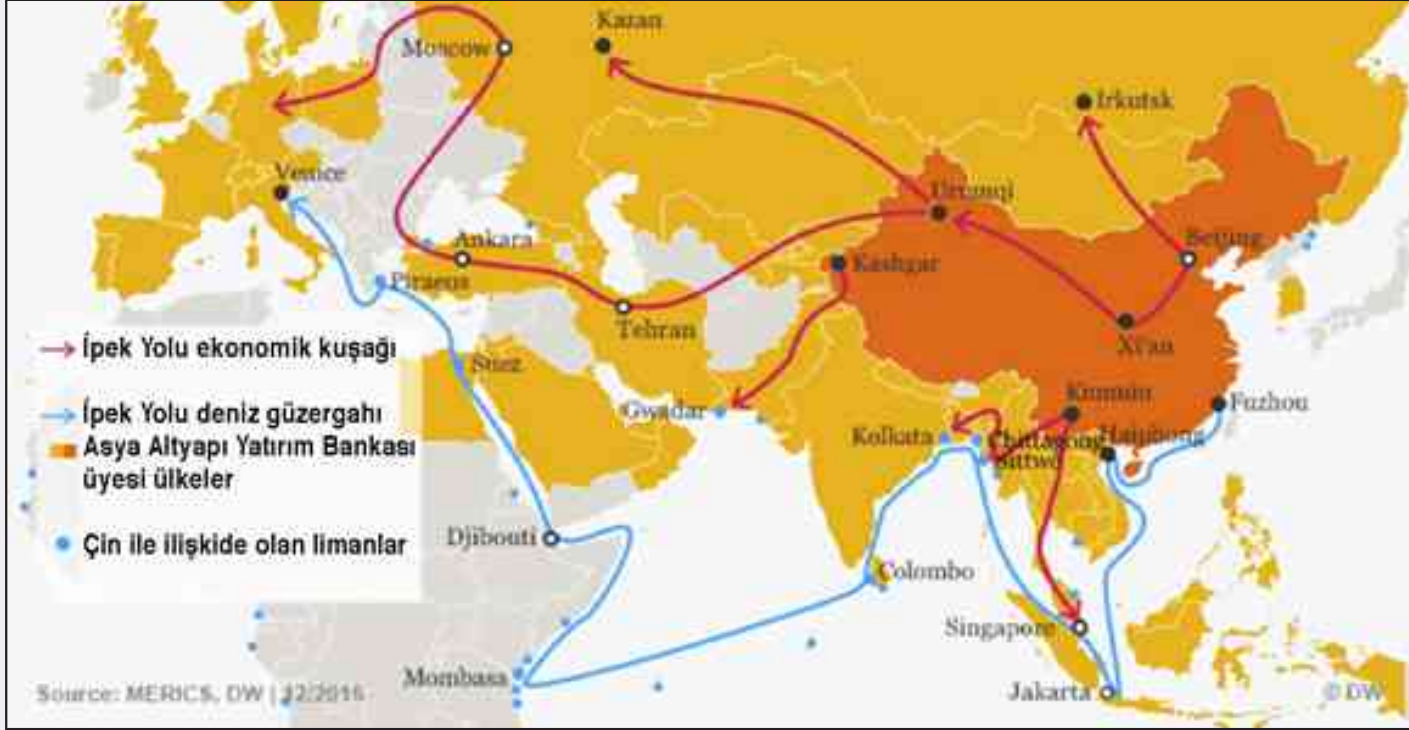
İpek Yolu'nun Avrupa güzergahındaki çok önemli bir hat da, Yunanistan üzerinden ve deniz bağlantılı olarak inşa ediliyor. **Çin, Yunanistan'ı AB'ye giriş kapısı olarak kullanıyor.** Yunanistan dünyanın en büyük üçüncü deniz ticaret filosuna sahip. Sadece Avrupa pazarında değil, dünya pazarında da oldukça önemli bir yerde bulunuyor. Yunan armatörler Çinli bankaların geniş kredi olanaklarından fazlasıyla yararlanıyor; yansıra Çin malları yüklenmiş gemiler, Yunan gemileriyle dünya pazarlarına ulaşıyor. Çin, Yunanistan'ın Pire Limanı'na 2009 yılından bu yana yatırım yapıyor. 2016 yılında ise, **Çin'in dev denizcilik firması COSCO, limanın iki önemli terminalinin çoğunluk hisselerini 35 yılığına satın aldı ve böylece limanın yönetimi Çin'in kontrolüne girdi. Bu durum, AB için bir ilk oldu.** Ardından varolan rıhtımların yanına, yeni bir cruise rıhtımı sadece 75 günde inşa etti. Limana gelen transit yükler, Üsküp ve Belgrad üzerinden demiryolu ile Almanya'ya uzanıyor. Çin, bu kapıyı sadece Avrupa'yla ticaretini güçlendirmek için değil, yansıra Çinli turistlerin Avrupa'ya geçişini kolaylaştırmak için de kullanıyor. Öyle ki, Yunanistan'ın AB'den ayrılma tartışmalarının yapıldığı geçtiğimiz yıllarda, Çin Yunanistan'ın ayrılmasına karşı olduğunu açıkça belirtmiş ve bu çok etkili olmuştu.

Deniz yollarında da Çin hakimiyeti

Çin, deniz ticaret yollarını daha etkin kullanabilmek için, Asya kıtasının güney hatlarına açılan kapıları güçlendirmek istiyor. Çin'in güneye, Hint Okyanusu'na doğrudan açılma olanağı yok. Deniz hattında Güney Çin Denizi ve Malacca Boğazı'nı kullanmak zorunda kalıyor. Bu deniz hattı, hem Çin gemilerinin yolunu uzatıyor, hem de Güney Çin Denizi'nde ABD ile giderek sertleşen ve tehlikeli hale gelmeye başlayan ortam, Çin gemileri için riske dönüşüyor. Bu koşullarda Çin, Hint Denizi'ne ve Hint Denizi üzerinden Ortadoğu'ya ulaşmak için alternatif güzergahlara ihtiyaç duyuyor.

Yine Modern İpek Yolu kapsamında, üç önemli deniz koridoru projesi hazırlamış durumda. En önemli ayağı Çin'in Sincan bölgesine bağlı Kaşgar kentinden Pakistan'ın Gwadar Limanı'na kadar uzanan 3218 km.lik yol inşası. Gwadar Limanı, İran'a çok yakın bir

Bir kuşak, bir yol: Çin'in devasa hegemonya hamlesi

noktadan Umman Denizi'ne açılan bir liman. Bu yol bir taraftan Basra Körfezi'ni kontrol altına alan, İran ve çevresindeki Ortadoğu ülkelerine denizden ulaşan bir güzergah oluştururken, diğer taraftan Çin'e Hint Okyanusu'na uzanma olanağını sağlıyor. **Yeni İpek Yolu Zirvesi'nin hemen ardından, Haziran 2017'de, Pakistan ve Hindistan'ın ŞİÖ'ye (Şanghay İşbirliği Örgütü) tam üye yapılması, bu yolda atılmış önemli bir adım.**

Bu güzergahta hem Sincan bölgesi hem de Pakistan oldukça önemli bir yer tutuyor. Sincan Çin'in batıya açılan kapısı. Burada uzunca bir süre ulusal başkaldırlar yaşandı. Türkiye de buradaki ayrılıkçı hareketlere aşıktan destek verdi. Ancak Çin, uzun bir sürecin ardından Sincan'da hakimiyetini kurmayı başardı. Ve Sincan'da altyapı yatırımlarını güçlendirdi, bölgenin kalkınmasını hızlandırdı; Yeni İpek Yolu Projesi'nin önemli merkezlerinden biri haline getirdi.

Diğer taraftan Pakistan, Çin'in en çok önem verdiği ülkelere birisi. Geçtiğimiz nisan ayında, Çin başkanı Şi Jinping, Pakistan'a yaptığı ziyarette toplam tutarı 46 milyar doları bulan bir dizi anlaşma imzaladı.

Sincan'dan Pakistan'a ve Umman Denizi'ne uzanan bu güzergah, Güney Çin Denizi'nden geçerek batıda Hint Okyanusu'na ulaşan geçitle, Çin-Bangladeş-Hindistan-Myanmar ekonomik koridoru ile birleşecek. Böylece **Çin-Hint Okyanusu-Afrika-Akdeniz Mavi Ekonomik Koridoru inşa edilecek. Pakistan'daki Gwadar Limanı, Mısır'daki Süveyş Ekonomik ve Ticari Bölgesi, Çin-Laos yüksek hızlı tren hattı, Sri Lanka'daki Colomba ve Hambantota derin deniz limanları da bu projenin en önemli durakları ve dayanakları olarak inşa edilmeye başlanıyor.**

Katar'ın son haftalarda Suudi Arabistan başta olmak üzere Arap ülkeleriyle ve ABD ile sorun

yaşamada Çin ile kurduğu ilişkinin de payı var. Rusya'da 2,5 milyar dolar yatırımı bulunan Katar, Çin ile de önemli ekonomik anlaşmalara imza atmış durumda. **2014 yılında Çin Devlet Başkanı Şi Jinping'in Katar ziyaretinde, “Kuşak ve yol projesi” konusunda da işbirliği anlaşması imzalanmış, sonrasında Çin, sıvılaştırılmış doğalgaz alımında, Katar'ın en büyük müşterisi haline gelmişti.**

Bir başka hat ise, yine Güney Çin Denizi'nden güneye uzanıp Pasifik Okyanusu'na ulaşan bir geçit olarak inşa edilecek ve Çin-Okyanusa-Güney Pasifik Mavi Ekonomik Koridoru oluşturulacak.

Yeni İpek Yolu Projesi'nin en önemli ayaklarından biri de Afrika ülkelerine dönük yatırımlardır. **Kızıldeniz'in çıkışı noktasında bulunan Cibuti'de askeri üs kuran Çin, Nijerya'dan Tunus'a kadar pek çok Afrika ülkesinde demiryolları, karayolları, limanlar, havaalanları vb. altyapı yatırımları yaptı.** Ve Afrika ülkeleriyle ticaretini öylesine güçlendirdi ki, 2009 yılından itibaren, ABD'yi geride bırakarak Afrika'nın birinci ticari partneri oldu. Yeni İpek Yolu, bu yatırımları çok daha etkili ve sistemli biçimde güçlendirecek adımlar atmayı hedefliyor.

Suriye savaşından Yeni İpek Yolu'na

Suriye, Çin'in İpek Yolu Projesi'nde oldukça önemli yere sahip ülkelere bir başkası. **Asya'nın Akdeniz'e açılan kapısı olarak Suriye, Çin ticaretinin Avrupa'ya ulaşmasında kara-deniz bağlantılı ana güzergahlardan birisi üzerinde yer alıyor.**

Onun bu özelliği, Çin'in uzun bir süredir Suriye'ye yatırımlar yapmasına neden oluyor. 2011'de Suriye'de ABD destekli savaş ve işgal başlamadan önce Çin, Suriye ekonomisine, başta doğalgaz ve petrol alanları olmak üzere, önemli yatırımlar gerçekleştirmişti. Savaşın başlamasının ardından, bir yarıyla bu yatırımlar durmuş oldu. Diğer yandan ise

Çin, hem uluslararası örgütlerde Suriye ve Esad yönetimine verdiği siyasal destekle, hem de İran üzerinden savaşa müdahil olarak, Suriye ile bağlarını güçlendirdi.

Bugün artık Suriye ve Esad lehine savaşın sonunun yaklaştığının görül-

mesi üzerine, Çin yeniden ekonomik yatırımları gündeme almış durumda. 9 Temmuz'da Pekin'de “Suriye Expo 2017” fuarının düzenlenmesi ve bu fuarda Şam ve Pekin heyetleri arasında yatırımlar konusunda görüşme ve anlaşmaların yapılması da bunun göstergesi. Çin ilk elde 2 milyar dolarlık yatırım yapmak, savaştan tahrip olmuş olan su ve elektrik altyapısının yenilenmesinde, yol ve konut inşaatında rol üstlenmek istiyor.

ABD'nin son dönemde bütün gücüyle yüklendiği “doğu koridoru” kurma çabasında Çin'in bu yöneliminin büyük payı vardır. PYD ile birlikte Rakka, ardından Deyr ez Zor'a girerek, **Suriye-Irak sınırını kendi kontrolü altına almaya çalışan ABD, Çin'den Suriye'ye ve Akdeniz'e ulaşacak olan Yeni İpek Yolu bağlantısını koparmaya çalışıyor.** Ve bunun farkında olan Irak Haşdi Şabi ile Irak sınırını kontrol altına alırken, Suriye Ordusu da Suriye sınırını PYD'den önce ele geçirme savaşı veriyor.

Çin “imparatorluğu” yükselişte

“Kuşak ve yol projesi”, Avrupa, Asya ve Afrika kıtalarını birleştirecek, bu ülkelerin altyapısını ve ticaretini güçlendirecek bir proje olarak lanse edildi. Doğrudan proje kapsamında yer alan 60 ülkenin ekonomisinde kalkınma yaratacak, bu ülkeleri güçlendirecek bir plan olarak ortaya kondu.

Oysa “Kuşak ve yol projesi”nin asıl hedefi, Çin'in dünya hegemonyasını güçlendirmektir. **“Altyapı yatırımı” adına demiryolları, limanlar, havaalanları vb inşa ederken, amaç sözkonusu ülkeleri kaldırmak değil; bu ülkelerdeki zengin hammadde kaynaklarını Çin'e kolay ve hızlı biçimde ulaştırmak, Çin mallarını da bu ülkelere rahatça taşımaktır.**

Çin, özellikle 2008 ekonomik krizinin patlamasının ardından, **sömürge-yarı sömürge ülkelere uzun vadeli-düşük faizli borç olanağı sunmuş; böylece bu ülkelere kredi vermeyen İMF'ye alternatif olmayı başarmıştı.**

Gerek bu borçlandırma yöntemiyle, gerekse sömürge ülkeye refah taşıyormuş izlenimi uyandıran altyapı yatırımlarıyla, dünyanın dört bir tarafındaki Amerikan sömürgelerini kuşatma altına aldı.

Bugün dünya ekonomisinde oldukça önemli yerleri olan birçok ülke, Çin'in bu hamlesinde onun yanında yer almaktadır. En başta Rusya, “Kuşak ve Yol”u desteklediğini açıkça belirtmektedir. Zaten ŞİÖ (Şanghay İşbirliği Örgütü) kapsamında, önemli siyasi, ekonomik, askeri ilişkileri sözkonusudur. Keza Ortadoğu savaşında da ABD karşısında Çin ve Rusya aynı saflarda durmaktadırlar.

İngiltere'nin ayrılmasıyla AB üzerindeki hakimiyetini güçlendiren, son dönemde ABD ile çıkar çatışması yaşayan **Almanya da, “Kuşak ve Yol” ülkelerinde ekonomik işbirliği yapma anlaşmaları imzalamaktadır.** Alman Deutsch Bank ile Çin Kalkınma Bankası

arasında en son 3 milyar dolarlık anlaşma, bu proje için imzalanmıştır.

Çin'in Yeni İpek Yolu inşasının finansmanı için kurduğu Asya Kalkınma Bankası'nın kurucuları arasında, BRİCS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) ülkelerinin yansıra, dört G-7 ülkesi (Birleşik Krallık, Fransa, İtalya, Almanya) ile birlikte Mısır, Avustralya, Yeni Zelanda gibi ülkeler de bulunmaktadır. Üye ülkelerin sayısı son katılımlarla 77'ye ulaşmıştır, Türkiye de bu ülkelerin arasındadır.

Bugün “Kuşak ve yol projesi”, Çin'in giderek güçlendirdiği kuşatmayı çok daha sistemli hale getirme planıdır. En başta ekonomik olarak, proje kapsamındaki bütün ülkeleri Çin'in açık pazarı, bu ülkelerdeki zenginlikleri de Çin üretiminin hammaddesi haline getirme hedefi sözkonusudur. Zaten dünyanın en büyük ekonomisi haline gelmiş olan Çin'in, bu durumu pekiştirme hamlesidir. Yuan'ın rezerv para haline getirilmesi, bu hedefe ulaşma yöntemlerinden biridir.

Ancak hiçbir **ekonomik hegemonya, sadece ekonomik alanla sınırlı kalmaz, mutlaka siyasal hegemonyayı da beraberinde getirir.** Uzun vadede düşük faizli borç verdiği ülkelerin her biri, siyasal konularda, uluslararası platformlarda Çin'in çıkarlarını gözetken politik kararlara destek ve onay vermek zorunda olacaktır. Özellikle “kuşak ve yol”un etkin bir parçası haline gelenlerin, ekonomisi Çin'e bağımlı hale geleceğinden, Çin'in siyasal etkisini de üzerlerinde taşıyacaklardır.

Askeri hegemonya, Çin'in henüz zayıf görüldüğü bir alandır. Son dönemde bu konuda da hızla ilerleme sağlamakta ve birçok ülkeyle oldukça önemli askeri anlaşmalar gerçekleştirmektedir.

Ekonomik-siyasi hegemonyanın ayrılmaz bir parçası da kültürel hegemonyadır. **Kuşak ve Yol Zirvesi'nde alınan kararlardan biri de, zirveye katılan 30 ülkenin her birinin yılda 10 bin öğrenciyi Çin'de eğitim görmesi için göndermesi ve Çin'in bu öğrencilere burs vermesidir.** Bu ülkelerde Çince kursları açılacak, Çin televizyonları kurulacak, Çin lokantalarından akupunktur tedavilerine kadar, Çin kültürüne ait unsurlar yaygınlaştırılacaktır.

Tıpkı II. Emperyalist Savaş sonrasında tüm dünyada kola ve hamburger gibi ABD yaşam tarzına ait yiyeceklerin yaygınlaştırılması, Hollywood filmlerinin her yanı sarması gibi; bundan sonraki süreçte de Çin kültürü, Çin malları ile birlikte ihraç edilecektir. **ABD'nin, kaybettiğini Obama döneminde farkettiği “yumuşak güç kullanarak dünyayı yönetme gücü”, artık Çin'e devredilmiş durumdadır.**

Elbette ABD, kendisine rakip olarak hızla yükselmekte olan Çin'e karşı hamlelerini yapmaktadır. Katar krizi, Suriye savaşı, İran'ı kuşatma politikası, Güney Kore'ye THAAD füze sistemlerinin kurulması, Pakistan'da Yeni İpek Yolu için kritik önemdeki Belucistan bölgesinin karıştırılması, Güney Çin Denizi'nde sürekli savaş gerilimi oluşturması vb. örnekler, Çin'e karşı ABD'nin karşı saldırıları anlamına geliyor.

Ancak bütün bu çabalar, Çin'in engellemek bir yana, hızını yavaşlatmaya bile yetmiyor. Engel tanımaz biçimde büyüyen Çin ekonomisi, dünya hegemonyasını ele geçirme savaşında bu türden engelleri bertaraf edebiliyor.

1400'lerin ortalarına kadar dünyanın en önemli ticaret yolu olan ve Avrupa'yı Uzak Asya'ya bağlayan İpek Yolu, 6 yüzyıl sonra yeniden ve bu defa Çin'in dünya hegemonyasını güçlendirmek amacıyla inşa ediliyor.

Rakka operasyonu ve Kürt hareketi

Suriye savaşında önemli bir aşama olan Rakka operasyonu, 3 Haziran'da başladı. Trump sonrası ABD'nin Suriye savaşında nasıl bir yol izleyeceği nin de göstergesi oldu. Obama'yı "yumuşak güç" kullanmakla eleştiren ve ABD'nin Ortadoğu'daki başarısızlığını ona bağlayanlar, Trump'la birlikte daha saldırgan bir politika izleyeceklerini ortaya koydular.

Rakka operasyonunu öne çıkaran asıl faktör ise, ABD'nin bu operasyonu, ağırlığını YPG'nin oluşturduğu Demokratik Suriye Güçleri (DSG) ile yapmasıydı. ABD, Ortadoğu'daki en önemli müttefiki Türkiye ile ilişkileri germe pahasına bu adımı attı. Elbette içinde bulunduğu koşullarda çıkarları bunu gerektiriyordu. **YPG, Suriye'de savaşıyan gruplar içinde hem nicel, hem nitel olarak büyüyen bir askeri güçtü. Ayrıca ezilen Kürt halkını temsil etmeleri ve IŞİD'e karşı verdikleri mücadele ile dünya halklarının sempatisini kazanmıştı. Bağımsız ya da federatif Kürdistan'ı kurma hedefi ile Kürt halkı ölümüne savaşıyordu.** Sadece Suriye'de değil, her yerden Kürtlerin ezici çoğunluğu maddi-manevi destek sunuyor, "enternasyonal dayanışma" adına dünyanın dört bir yanından YPG'nin çatısı altında savaşa katılıyordu.

Bir ideal uğruna savaşmak, savaşçılara büyük bir moral ve saygınlık kazandırır. YPG'yi büyüten de bu olmuştur. ABD, bu durumu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istedi. Kobane'deki direnişin ardından, giderek artan bir ilişki geliştirdi, kantonlarda üsler kurmaya başladı. Türkiye'nin itirazlarına rağmen Membiç'in ele geçirilmesine önayak oldu. DSG adıyla kamufle etmeye çalıştığı YPG'ye her tür silah yardımı yaptı, askeri uzmanları bölgedeki birlikleri eğitti vb...

Rakka operasyonu ise, bu ilişkinin artık işbirliğine evrildiği aşama oldu. Öyle ki, ABD, YPG için "kara gücüm" tanımlaması yaptı. Başını ABD'nin çektiği "koalisyon güçleri" havadan bombardıman yaparken, YPG'nin yönettiği DSG de karada savaşıyordu. Böylece ABD kendi askerini bölgeye yığmadan, hem maddi kayıplarını azaltarak, hem de kitlelerin tepkisini çekmeden amacına ulaşmış olacaktı.

ABD, bu şekilde Rakka operasyonunu başlattı. Yaklaşık iki ayı bulan operasyonda ABD yetkilileri, Rakka'nın üçte birini ele geçirdiklerini açıkladı.

Fakat her şey, ABD'nin istediği ve hedeflediği gibi gitmiyor doğal olarak. Çünkü bu savaşta, sadece Suriye ile değil, Rusya gibi bir emperyal güç ve İran gibi bir bölge gücü ile karşı karşıya. Ve Rakka operasyonu, savaşın doğrudan içinde yeralan ülkelerin dışında, bütün bölge ülkelerini yakından ilgilendiren, yeni pozisyonlar almaya iten bir öneme sahip.

Rakka'nın önemi

Bilindiği gibi Rakka, IŞİD'in "başkent" ilan ettiği merkezi karargahı. Üç yıldan fazla bir süredir de IŞİD'in elinde bulunuyor. Onu hem ekonomik, hem askeri olarak besliyor.

Çünkü Rakka, Suriye'nin en büyük su havzalarına ve barajına sahip. Bu yönüyle başta pamuk olmak üzere birçok ürünün yetiştiği zengin bir tarım bölgesi. Ayrıca büyük petrol rezervleri de bulunuyor.

Savaşın geldiği aşama itibarıyla Rakka coğrafi bakımdan da önemli bir bölge durumuna geldi. Deyr ez-Zor, Haseke ve Halep arasında merkezi bir noktada yer alıyor. Esad yönetiminin Halep'i ele geçirmesinin ardından Rakka'ya da hakim olması, Irak sınırına kadar uzanan coğrafyayı denetimi altına alması anlamına geliyordu. ABD'nin tam da bu aşamada Rakka operasyonunu başlatması, Suriye devletinin Irak ile sınırını kesmeyi amaçlıyor. Zaten operasyona başlamadan önce, IŞİD'in aşamalı bir şekilde Rakka'dan çekilerek Irak sınırındaki Deyr ez-Zor ve antik kent Palmira'ya yığılacağı şeklinde bir anlaşma yaptıkları ortaya çıktı. **Rakka sonrası bu bölgelerin de ABD-DSG güçlerinin eline geçmesi, Suriye-Irak sınırının tamamen kapanması anlamına geliyor** ki, bu da Esad

yönetimini Batı Suriye ile sınırlamak ve Suriye'yi parçalamak demek oluyor.

Diğer yandan Irak sınırının kesilmesi ile birlikte İran'ın Suriye ve Lübnan'la kurduğu kara bağlantısı da kesilmiş oluyor. Böylece **İran'ın bölgesel hegemonyası açısından son derece önemli olan "Şii Kemer" darbeleniyor. Bölgesel olarak İran'ı doğrudan etkilerken, dünya ölçeğinde Çin'in "yeni İpek Yolu projesi"ne de ket vurmaya amaçlıyor.**

ABD'nin Rakka operasyonunun yaratacağı sonuçları farkederek **İran, operasyon başlar başlamaz, "Haşdi Şabi" adıyla örgütlediği güçleri Irak sınırına yığıldı ve IŞİD'in hakimiyetindeki birçok bölgeyi ele geçirdi. Suriye ordusu ise Deyr ez-Zor'a yöneldi ve uzun süredir IŞİD'in elinde olan bu şehri ele geçirme savaşı başlattı.** İran da ilk kez orta menzilli balistik füzelerle Deyr ez-Zor'daki IŞİD hücrelerini vurarak, Suriye'nin askeri hamlesine destek verdi. Böylece ABD'nin Rakka'daki IŞİD militanlarını Deyr ez-Zor'a yöneltme planı zora girdi. IŞİD o bölgede büyük kayıplar vermeye başladı.

İran ve Suriye devletinin bu hamleleri karşısında ABD, İran'ı içerden vurmaya kalktı. **Yıllardır savaşın içinde olmasına rağmen kendi ülkesinde hiçbir saldırı ile karşılaşmayan İran, ilk kez arka arkaya iki saldırıya sahne oldu.** Hem de İran Meclisi ve Humeyni'nin mezarı gibi son derece sembolik yerler bombalandı. Saldırıları IŞİD üstlendi, fakat onun arkasında Suudi gericiliği ve ABD'nin olduğu kimse için sır değil.

ABD bununla kalmadı, Rakka çevresinde bombardıman yapan Suriye savaş uçağını düşürdü. Buna karşılık Rusya'dan sert açıklamalar geldi. ABD ile Suriye sahasında oluşturulan hava güvenliği işbirliğini askıya alındıklarını söylediler. Saldırının tekrarlanması halinde ABD savaş uçaklarının Rus hava savunma füzeleri tarafından vurulması gündeme gelebilecek.

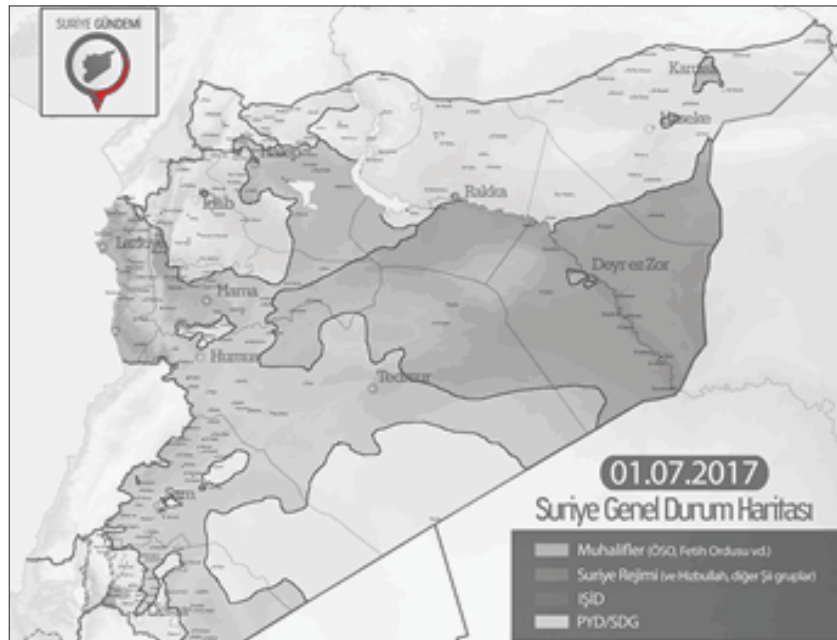
ABD'nin Suriye savaşı ile asıl olarak İran'ı çevreleme planı, Rakka operasyonu sonrası daha açık bir hal aldı. ABD özel kuvvetleri ve HIMARS (Yüksek Hareket Yetenekli Topçu Roket Sistemi) silahlarını Ürdün-Irak-Suriye üçgenine yerleştirmesi ve Ürdün topraklarında "Yeni Özgür Suriye Ordusu"

adı altında bir örgütlenmeye gitmesi, boş yere değil. Aynı günlerde Trump, İran'ı "terörü desteklemekle" suçladı. Katar krizinin yaratılması da, İran'ın hedef tahtasına çakılmasıyla doğrudan bağlantılı. Katar yönetiminin ablukaya alınmasının nedeninin esasında Haşdi Şabi'ye maddi desteği ve İran'la ilişkileri olduğu ortaya çıktı.

Kısacası Rakka operasyonu ile birlikte Suriye savaşına dahil olan tüm ülkelerin yeni hamleleri gündeme geldi ve savaş giderek kızışan, çapı genişleyen bir hal almaya başladı.

Türkiye'nin durumu

Rakka operasyonundan etkilenen ülkelerin başında hiç kuşkusuz Türkiye geliyor. Çünkü Kürt sorunu Türk egemenleri

açısından on yıllardır en ciddi sorun. Suriye savaşı ile birlikte daha somut bir tehlike haline geldi. Rojava'da (Güney Kürdistan) Kürt kantonlarının kurulması, Türkiye'nin korkulu rüyası olan "bağımsız Kürdistan" ya da "Akdeniz'e uzanacak Kürt koridoru" heyulasını yeniden hortlattı. Ülke içinde "çözüm süreci"nin başlaması da, ardından en vahşi saldırıların düzenlenip Kürt illerinin yerle bir edilmesi de, Suriye'deki gelişmelerle doğrudan bağlantılı idi.

PKK ile ideolojik-siyasi-örgütsel bağları olan PYD'yle ABD'nin ilişkileri, Türkiye'yi başından beri tedirgin ediyordu. ABD, PKK'yi "terör örgütü" olarak görmesine rağmen, PYD'yi bu listeye almıyor, aksine giderek artan bir işbirliği içine giriyordu. AKP hükümetinin açıkça "PYD ile değil, bizimle işbirliği yap" çağrıları da işe yaramadı. Çünkü Suriye'deki çıkarları bunu gerektiriyordu. **Türk ordusu Suriye'de bir "işgalci güç" olarak görülürken, PYD'ye bağlı YPG güçleri, ülkenin asli unsurlarıydı. Ayrıca savaşma istekleri Türk ordusundan daha güçlüydü. ABD neden YPG'yi tercih ettiğini çeşitli defalar açıkladı.** Amerika'nın Avrupa ve Avrasya İşlerinden Sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Jonathan Cohen de 19 Mayıs'ta düzenlenen bir panelde YPG ile ilgili bir soru üzerine şunları söylüyor: *"Bu savaşlar, çünkü bu savaşta olmayı istiyorlar. Kendilerine göre elbette motivasyonları var."*

Bu sözlerden iki hafta sonra gerçekleşen Rakka operasyonu, bir süredir gergin olan Türk-Amerikan ilişkilerini, daha da açtı. ABD'nin tam da Erdoğan'ın ziyareti öncesinde Rakka operasyonunun YPG ile birlikte yapacaklarını açıklaması, Türkiye'ye ciddi bir mesajdı. Bilindiği gibi Erdoğan, bu ziyaret öncesi Türkiye'nin ABD ile birlikte Rakka operasyonunu yapabileceğini söylemişti. Fakat **ABD, tercihini YPG'den yana yaptığını açıklamakla kalmadı, YPG'nin ağır silahlarla donatılacağına dair bir anlaşmaya da imza atmıştı.**

Bu koşullarda Erdoğan'ın ABD ziyareti, her açıdan fiyasko oldu. Hatta Erdoğan'a okuduğu basın metninde, Türkiye'nin IŞİD'e verdiği destekten dolayı özür bile dilettiler. ABD, Erdoğan'ın burnunu sürttüktan sonra, Rakka operasyonu ile ilgili bilgileri paylaşacakları, YPG'ye verilen silahların listesinin verileceği, operasyon sonrası bu silahları geri alınacağı gibi "sade suya tirit" sözlerle, oluşacak tepkileri yumuşatma yoluna gitti. Başbakan Yıldırım da ABD'nin Rakka operasyonunu kendilerine önceden bildirmiş olmasını, ABD'nin sözünü tutmasının ve Türkiye'yi hesaba katmasının bir göstergesi olarak gururla açıkladı!

Kamuoyuna bu şekilde sunulmasına rağmen, Türkiye'nin varolan durumu hazmetmesi kolay değildi. Önce Kürt özerk kantonların oluşması, ardından "kırmızı çizgi" ilan edilen "Fırat'ın batı"sına, Mемbiç'e geçilmesi ve bütün bunlara ABD'nin gözyumması, Türk-ABD ilişkilerinde ciddi bir kriz yaratmıştı. Arkasından ABD'nin Gülen Cemaati eliyle gerçekleştirdiği 15 Temmuz darbe girişimi,

PYD *kendi varlığını ABD'nin bölgedeki gücüne bağladığı sürece, bugüne dek elde ettiği kazanımları, hepsinden önemlisi dünya halklarının destek ve dayanışmasını yitirecektir. IŞİD'i bizzat yaratıp dünya halklarının başına musallat eden ABD mi, IŞİD'i bitirecek!? Emperyalizm, hangi halka özgürlük götürmüş ki, Araplara ya da Kürtlere götürsün!*

AKP ve Erdoğan'ı Rusya'ya yanaştırmıştı. Fakat ABD ile ilişkileri düzeltmek için yoğun bir çaba içindeydiler. "Fırat Kalkanı" adı verilen operasyonla TSK'nın Suriye'nin Cerablus bölgesine girmesi, bu dönemde gerçekleşti. Böylece **Türkiye, Kobane ile Afrin kantonu arasında bir kama sokmuş, kantonların birleşmesini engellemişti. Ancak TSK'nın Mемbiç'e dönük hamleleri, bizzat ABD tarafından durduruldu. Cerablus'tan aşağıya doğru ilerlemesine ise, Rusya izin vermedi.**

Türkiye, Kobane-Afrin arasındaki bölgeyi kontrol altına tutmakla yetinmek zorunda kaldı. Onu da Halep'in Suriye yönetimi tarafından ele geçirilmesi karşılığında almış oldu. Fakat Rakka operasyonu, Türkiye'nin bulunduğu alanı büyütme isteğini kabarttı. Son bir aydır TSK'nın Afrin kantonuna gireceği yönünde haberler arttı. Kürtlerin kontrolündeki bölge yakınlarına takviye güç yığıldı. Ayrıca Kürt kantonlarından Türkiye'ye dönük saldırılar yapıldığı söylenerek o bölgelere ateş açıldı.

ABD, Türkiye'nin bu saldırılarına son vermesini istedi. Daha önce de TSK'nın Kürt bölgesine dönük hamlelerini ABD bayrağı çekerek durdurmuşlardı. Son saldırılar üzerine ABD Büyükelçisi John Bass, "Türkiye'nin kendini savunma hakkı var, ancak öncelik Rakka olmalı ve tüm aktörler DEAŞ'la mücadeleye odaklanmalı" diyerek, Türkiye'nin Afrin operasyonuna karşı olduğunu bir kez daha belirtti.

Diğer yandan **Trump, CIA'nin gizli programını bitirme kararını açıkladı. Bu, "eğit-donat" denilen Suriyeli muhalifleri silahlandırıp eğiterek savaşa sürdükleri operasyonları durdurdukları anlamına geliyor ki, Türkiye'yi yakından**

ilgilendiriyor. Çünkü bu plan kapsamında Antakya ve Gaziantep'te "operasyon odaları" kurulmuş ve Türkiye toprakları cihatçı grupların eğitildiği merkez üs olmuştu. Şimdi Türkiye'deki "operasyon odaları"nın önemi kalmıyor ve cihatçı gruplara verilen paralar kesiliyor.

Bunun sonuçları önümüzdeki günlerde daha net görülecektir. Zaten İdlib'te toplanmış bulunan cihatçı gruplar bir süredir birbirlerine girmiş durumda. CIA, bir kez daha işi biten grupları yüzüstü bırakacağını gösterdi.

7 Temmuz'da Hamburg'da gerçekleşen G-7 zirvesi öncesinde açıklanan bu karar, zirvede ABD-Rusya arasında Suriye'nin güneyinde "çatışmasızlık bölgesi" oluşturma müzakerelerine son noktayı koydu ve "ateşkes" yapıldı.

Rusya adına yapılan açıklamalarda da Türkiye'nin Afrin operasyonuna sıcak bakılmadığı ifade edildi. Rusya, bir yandan PYD'nin ABD ile artan işbirliğine karşı Türkiye'yi öne sürerken, bir yandan da Kürt hareketini tümünden karşısına almamaya özen gösteriyor. Bilindiği gibi **PYD'nin Moskova'da bürosu bulunuyor ve Rusya, Suriye'de savaşan gruplar içinde sadece PYD'yi meşru gördüğünü açıklamış, Cenevre'deki görüşmelere PYD'nin katılmasını istemişti.** Elbette bunlar, PYD'nin ABD ile olan işbirliğinin seyrine bağlı olarak değişim gösterecektir.

ABD ile işbirliği savunulamaz

Yazının başında da belirttiğimiz gibi, **Rakka operasyonunun en önemli sonuçlarından biri, Kürt hareketi ile ABD arasında uzunca bir süredir devam etmekte olan ilişkinin, işbirliği noktasına gelip dayanmasıdır.**

Bunun savunulacak hiçbir yanı yoktur. **"Emperyalistler arası çatlaklardan yararlanma" ya da "IŞİD gibi insanlık dışı bir örgütü bitirme sorumluluğu" gibi gerekçelerle bu işbirliğini mazur göstermeye çalışmak boşunadır.**

PYD, uzunca bir süre, "üçüncü yol" dediği bir politika ile Esad yönetimine ve cihatçı gruplara eşit mesafede durmaya çalıştı. Suriye savaşına müdahil olan ABD ve Rusya ile dengeli bir ilişki tutturmaya özen gösterdi. Ortaya çıkan fırsatları da değerlendirerek Kürt halkının bulunduğu bölgelerde özerklik ilan etti. Bu süreçte Suriye, Türkiye'yi zor durumda bırakmak için bu duruma göz yumdu. Kürt kantonlarındaki memurların maaşlarını ödemeye, kolluk güçlerini tutmaya devam etti. O dönem AKP hükümeti Öcalan üzerinden PYD'yi ÖSO'nun içine almaya çalıştı, fakat ÖSO, Kürtlerin özerkliğini kabul etmeyince, bu girişim sonuçsuz kaldı.

PYD'yi istedikleri noktaya getiremedikleri için üzerine IŞİD'i saldırdılar. Erdoğan "Kobane düştü, düşecek" diye sevinirken, Kobane'de büyük bir direniş sergilendi. Bunun üzerine ABD uçakları Kobane'ye yardım paketleri atmaya başladı, IŞİD'e karşı mücadelesiyle Kürt hareketine karşı oluşan ilgi ve desteği, kendi lehine kullanmak istedi.

Bu dönem boyunca PYD, Kürt halkının haklarını savunmuş ve bölgesini IŞİD başta olmak üzere cihatçı gruplardan korumuştur. **Dinci gericiliğe karşı laik yapısı, yönetimde farklı ulus ve mezheplere yer vermesi, özellikle de kadınların öne çıkan tutumuyla adeta “çölde bir vaha” gibi görüldü.** Ve haklı olarak dünya kamuoyunun sempatisini ve desteğini üzerinde topladı. Bütün bunlar, “emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma”yı başarması, savaşı kesimlere eşit mesafede durması sayesinde oldu.

Peki şimdi öyle mi? Bu savaşta ABD’nin yanında saf tuttuğu daha açık nasıl gösterilebilir? Arap halkının ağırlığında olan Rakka’da ne işi vardır?

“Emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma”dan, bir emperyalistle işbirliğine; kendi halkını ve bölgesini korumaktan, başka bölgelere saldıran askeri bir varlığa dönüşen noktadır burası.

Kaldı ki PYD, uzunca bir süre Rakka operasyonuna katılmak istemedi. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Ancak ulusalcı ideolojik-siyasi bakış, onları bu noktaya sürükledi. **PKK, ABD’nin Irak işgalini de “Saddam zulmünün son bulması” adına desteklemişti. Hatta “demokratik sömürgecilik” gibi bir kavram uydurarak, bu durumu teorize etmişti.**

Şimdi de Rakka operasyonu “büyük savaş” denilerek selamlanıyor. “IŞİD’in bitirilmesi”, “Rakka’nın özgürleşmesi” olarak sunuluyor. “Rusya, İran ve Türkiye’nin bölgedeki egemenliğine son vereceği” söylenerek alkışlanıyor. Kim adına?

“Koalisyon güçleri” denilen ABD ve AB emperyalistleri mi Rakka’ya özgürleştirecek! **IŞİD’i bizzat yaratıp dünya halklarının başına musallat eden ABD mi, IŞİD’i bitirecek! Emperyalizm, hangi halka özgürlük götürmüş ki, Araplara ya da Kürtlere götürecektir olsun!**

Rusya, İran, Türkiye, bölgede egemenlik kurmak istiyor da ABD-AB emperyalistleri istemiyor mu? Hatta Ortadoğu’da yoğunlaşan yeni emperyalist savaşı bizzat ABD başlatmadı mı? Afganistan, Irak, Libya ve son olarak Suriye’yi karıştıran, cihatçı örgütlerle en vahşi saldırıları düzenleyen ABD ve işbirlikçi bölge ülkeleri olmadı mı? Ki bunların başında Suudi Arabistan, Katar gibi ülkeler geliyor.

Hal böyleyken Rojava eşbaşkanı Salih Müslim, Katar krizinin ardından sorulan bir soru üzerine şunları söylüyor: *“Suudi Arabistan ile akrabalık bağı olan birçok Arap aşireti Rojava’daki bağımsız yönetimde yer alıyor ve bundan gurur duyuyoruz.”*

Dinci-gericiliğe karşı laikliğin simgesi olarak gösterilen PYD, şimdi Suudi gericilerle bağı olan Arap aşiretleriyle gurur duyuyor! Bu açıklamanın Katar krizi ardından yapılması ise, ABD’nin Suudi gericileriyle başlattığı krizde, kimin yanında durduğunu göstermesi bakımından dikkat çekicidir. ABD işbirlikçiliği bu duruma düşürmüştür.

Rojava’daki Kürt yetkililerin her açıklaması, bu işbirliğini teyit eder niteliktedir. PYD öncülüğündeki Suriye Demokratik Konseyi eşbaşkanı İlham Ahmet, *“IŞİD sonrasında Rakka’nın yönetilmesi ve yeniden inşası için ABD’nin uzun vadeli siyasi ve finansal*

*desteğine ihtiyaç duyacakları”*nı belirtti. ABD’nin bölgede kalması ve “garantör ülke” olması gerektiğini de ekledi.

PYD kendi varlığını ABD’nin bölgedeki gücüne bağladığı sürece, bugüne dek elde ettiği kazanımları, hepsinden önemlisi dünya halklarının destek ve dayanışmasını yitirecektir. Nitekim Filistin davasıyla özdeşleşen isimlerden Leyla Halid de bir röportajında, Kürt hareketinin Suriye’de ABD ile kurduğu ilişkiyi eleştiriyor. Kürt hareketi ve yandaşları ise, bu konuda yapılan dostça uyarılara bile, topyekun saldırıyla karşılık veriyorlar. Bu aslında, yanlısın farkında olduklarını ve onu bu şekilde kapatmaya çalıştıklarını gösteriyor.

Ayrıca **Rakka operasyonu sırasında ABD’nin “beyaz fosfor” kullandığı ortaya çıktı.** Beyaz fosfor denilen kimyasal silahın kullanılması yasaklanmış durumda. Bu durum açığa çıkınca ABD, “hedef belirleme ve işaretleme amacıyla kullandıklarını” söyledi. BM’nin Suriye Araştırma Komisyonu’nun başkanı ise, *“Rakka operasyonu sırasında yoğun hava saldırılarının sivil ölümlerine neden olduğunu, yanı sıra 160 bin kişinin de yerinden edilmesine yol açtığını”* ifade etti. Öyle ki, ABD uçaklarının iki kez de ‘yanlışlıkla’ DSG kuvvetlerini bombaladığı ve bu bombardımanların ilkinde 18, ikincisinde 30 savaşıncının öldüğü açıklandı. ABD ile yapılan işbirliğinin her tür insanlık-dışı uygulamalara ortak etmesi kaçınılmaz sonuçlar olarak karşımıza çıkıyor.

Türkiye’nin Suriye’nin kuzeyindeki Kürt bölgelerine saldırısı üzerine, YPG’nin Genel Komutanı Sipan Hemo, *“saldırıların devam etmesi halinde Rakka operasyonundan çekileceklerini”* ifade etti. Elbette bu açıklama, ABD’ye *“ya Türkiye’yi sen durdursun, ya da biz gideriz”* yolunda bir ikaz için yapıldı. Ama hem ABD’nin işbirliğini kabul edip, hem de üstü örtük tehditler savurmak ve işbirliğini bozacaklarını ima etmek akıl karı değildir. İsmet İnönü’ye atfedilen benzetmede olduğu gibi, *“emperyalistlerle işbirliğine girmek, ayıyla aynı yatağa girmek gibidir.”* En hafifinden ciddi yaralar almadan oradan çıkmak kolay olmayacaktır.

Sonuç yerine

ABD’nin Rakka operasyonu, Suriye savaşında yeni bir dönemi başlattı. ABD, sadece Suriye’de değil, Ortadoğu’da ayakta kalabilmek için bu operasyonu başlatmak zorundaydı. Fakat operasyonla amaçlarına ne kadar ulaşacağı meçhuldür. Operasyon sonrası geçen iki ay içinde, en azından hedeflerinin bir kısmı akamete uğramış durumdadır.

Diğer yandan **ABD, en yakın müttefiki Türkiye başta olmak üzere Ortadoğu’daki birçok işbirlikçisini de yitirmekle karşı karşıyadır. Tüm hamlelerine rağmen Rusya ve İran’ın güçlenmesini durduramamıştır. Trump sonrası kendi içinde de yaşadığı karışıklıklar, ABD’nin bundan sonra da irtifa kaybetmeye devam edeceğini göstermektedir.**

IŞİD vahşetiyle Ortadoğu’yu zaptetme planı suya düşmüştür. IŞİD önce Irak’ta, sonra da Suriye’de sürekli güç kaybetmektedir. ABD bir kez daha kendi yarattığı canavarı kendisi yok etmeye soyunmuştur. Şimdi de “IŞİD’e karşı savaş” adı altında bölge halkları üzerinde hegemonya savaşı vermektedir.

Benzer bir durum CIA’nin “eğit-donat” programına son vermesi ile yaşanıyor. Hem Türkiye, Ürdün gibi işbirlikçilerini zor durumda bırakıyor, hem de cihatçı çetelere her tür yardımı keserek birbirlerini yemelerini sağlıyor. ABD ile işbirliği yapan ve bunu meşrulaştıranlara, bundan daha somut bir örnek olabilir mi?

Amerika’nın Avrupa ve Avrasya İşlerinden Sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Jonathan Cohen, Kürt hareketi ile yapılan işbirliğinin Türkiye ile ilişkilerini bozması konusunda şunları söylüyor: *“DSG’yi Rakka için kullanmak ile ilgili anlaşmazlık taktiksel bir konu. Bunun, Türkiye’ye yönelik güvenlik taahhüdümüzde stratejik değişikliği olmayacaktır. Taktiksel alanlarda anlaşmazlıklarımız var ama Türkiye ile her zaman yoğun ve çeşitli ilişkilerimiz oldu ve bu devam edecek. Amerika YPG’yi savaş alanı ortağı olarak görüyor, çünkü Suriye’nin o bölgesinde tek güçler, Rakka’ya kurtarabilecek kapasitedeler, onlarla ilişkimiz geçici, harekete dayalı ve taktiksel”*dir. Sincar konusunda ise, *“PKK ister gönüllü, ister başka şekilde oradan çıkarılacaktır”* diyor.

ABD, Kürt hareketi ile ilişkisini “taktiksel”, Türkiye ile olanı ise “stratejik” gördüğünü, yetkili ağızlarından ifade ediyor. Rusya, İran ve Suriye devleti de Kürt hareketinin ABD ile işbirliğinin ona pahalıya patlayacağı konusunda uyarılarda bulunuyorlar. PYD, bugüne dek elde ettiği kazanımları, hepsinden önemlisi dünya halklarının desteğini yitirmek istemiyorsa, bu işbirliğini bitirmenin yollarını aramalı ve ABD’nin suçlarına daha fazla ortak olmamalıdır.

M. Fatih Öktülmüş anıldı

1984 yılında hapishanelerde gerçekleşen Ölüm Orucu eyleminde şehit düşen M. Fatih Öktülmüş, ölüm yıldönümünde yoldaşları tarafından bir kez daha anıldı. Afişleri emekçi semtlere ve merkezi yerlere yapıştırıldı.

“ŞERİAT”, “CİHAT”... Eğitimde ve toplumda gericileştirme operasyonu

AKP hükümeti, dinci-gerici bir yaşam ve eğitim tarzını hakim kılabilmek için, dur durak bilmeden saldırılarına devam ediyor. Kendi Vahabi anlayışlarına uygun olarak, tüm toplumsal düzeni elden geçirmeye, radikal İslamcı yaşam tarzını ve şeriat anlayışını topluma benimsetmeye uğraşıyor.

Ve bu konuda, hemen her alanda sayısız düzenleme ve yasa yapıyor; fiili durumlar yaratarak uygulamada hakim kılmaya çalışıyor.

“Çocuk gelin” için yasal düzenleme

Aslında “çocuk gelin” kavramı bile, durumu meşrulaştırmayı amaçlayan bir kavram. Çünkü onlar “gelin” değil, “sistemik tecavüz saldırısına maruz kalan çocuklar”dır. Onlara bu saldırıyı düzenleyen kişiler de “kocaları” değil, “çocuk tecavüzçüsü sapık”lardır.

AKP hükümetleri döneminde küçük yaşta kız çocuklarının evlendirilmesinde büyük bir artış söz konusudur. Özellikle de, 60 yaş üzerindeki yaşlı erkeklerin, 12-15 yaşlarındaki kız çocuklarıyla evlendirilmesi yaygınlaşmıştır. AKP’li olduğu bilinen “gazeteci” ya da “siyasetçi”ler, televizyon ekranlarında “9 yaşındaki kız çocuklarının evlenmesinin normal olduğunu” savunmaktadırlar büyük bir pervasızlıkla. **18 yaşından küçük birisinin “oy vermesi” bile mümkün değilken, 9 yaşındaki bir çocuğun evlenmesi, çocuk doğurması, kendisini satın alan sapığın her istediğini yerine getirmesi rahatça konuşulabilmektedir.**

Şimdi hükümetin de görevi, onların bu durumunu yasalara uygun hale getirmektir.

Geçtiğimiz yıl AKP hükümeti bu kız çocuklarının “bir defalık” mahsus” evlendirilmesi için yasa çıkartmaya çalışmış; ancak tepkiler üzerine bundan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Bu defa farklı bir yoldan giderek bunu meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Yeni yasa tasarısına göre, doğum kayıtlarında “sözlü bildirim” yeterli kabul edilecek. Varolan yasalar, doğumun resmi kurumlar tarafından verilmiş belgelerle bildirimini zorunlu kılıyor. Hastane doğumu zaten kayıt altında oluyor; evde yapılan doğumlarda ise, hamilelik sürecini takip eden sağlık kurumunun belgesi esas alınıyor. Şimdi hiçbir belgeye dayanmadan, salt sözlü bildirimin yasa tasarısı olarak getirilmesindeki **amaç, erken yaşta zorla evlendirilen ve yine erken yaşta doğum yapan kız çocuklarının gizlenmesidir.** Mesele 15 yaşında doğum yapan bir kız çocuğu, yasal yaşa gelinceye kadar çocuğunu kaydetmeyecek, yasal yaşını tamamladıktan sonra, yeni doğum yapmış gibi çocuğu kaydettirebilecektir. Böylece, küçük bir kız çocuğu ile evlenerek suç işleyen adamın hapse girmesi engellenmektedir.

Ancak bu yasa tasarısına da tepkiler çok yüksek. Buradan da geri adım atmak zorunda kalacaklardır.

Matematik değil, cihat öğretecekler

Milli Eğitim Bakanlığı, eğitimi gericileştirme çabasında üç önemli hamle birden gerçekleştirdi.

Birincisi, Evrim Teorisi’ni müfredattan çıkarttı.

Evrım Teorisi, sadece biyolojinin değil sosyal bilimlerden uzay bilimlerine kadar, pek çok alanda referans gösterilen bir konu. Yaşama, doğaya, tarihe ve hatta geleceğe dair hiç bir kavram, Evrim dışlanarak açıklanamaz. Tam da bu nedenle, en muhafazakar ülkelerde, hatta şeriatla yönetilen İran’da bile Darwin ve Evrim Teorisi derslerde okutulmaktadır. **Dünya genelinde Evrim’i derslerde okutmayan tek ülke Suudi Arabistan’dır, şimdi buna Türkiye eklenmiştir.**

İkincisi okullara mescit ve abdesthane yaptırmayı zorunlu hale getirdi. Bu durum “inanç ve ibadet özgürlüğü” ile ilgili bir durum değildir. Kamu kurumlarında ve esnaf içerisinde Cuma namazına gitme konusunda çok ciddi bir toplumsal baskı oluşturulmuştur. Cuma namaz saatinde dükkanlar kapanmaya zorlanmakta, kamu mesailerinde düzenlemeler yapılmaktadır. Okullarda mescit inşası, en başta ders saatlerini vakit namazlarına göre ayarlamayı getirecektir. Ardından namaz kılan öğretmenler ve kılmayanlar ayrımı başlatılacaktır. Daha vahimi, öğrencilerin namaz kılmaya öğretmenleri ile birlikte gitmeye zorlanması, bu durumun ders notlarına da etki eder hale getirilmesidir. Bunun ilkokullara kadar yaygınlaştırılmasında amaç, dini baskıyı her kademede çocukların beynine işlemektir.

Üçüncüsü, ilkokuldan itibaren müfredata

“cihat” ve “şeriat hukuku” eğitimi eklendi. Şeriat hukuku denilen şey, başta kadınların kazanılmış hakları olmak üzere, toplumsal yaşamdaki ilerici her unsura dönük bir saldırdır. Kadını çarşafılayıp eve hapsedmekten, bilim ve sanat çalışmalarını kesin biçimde engellemeye kadar, yaşamın her alanında gericiliğin sembolüdür. Cihat kavramı ise, IŞİD’in Irak ve Suriye’deki kafa kesen görüntüleriyle sembolleşmiş bir kavramdır. Şeriat hukukuna uygun yaşamayanların katledilmesi, en vahşi yöntemlerle cezalandırılması olarak somutlanmıştır.

MEB’in yaptığı son müfredat değişikliği, çocukların çok küçük yaşlardan itibaren, dinci-gerici ideolojik bombardımana maruz bırakılması konusunda, son derece önemli bir saldırdır. Ancak ne yazık ki, saldırılar bununla sınırlı değildir.

Müfredat değişikliğinin ardından, MEB ile Ensar Vakfı arasında imzalanan anlaşma, bu sistemli politikanın devamı niteliğindedir. **Ensar Vakfı, kaçak yurtlarda yüzlerce çocuğun sistemli biçimde tecavüze maruz kalmasıyla bilinen bir kurumdur.** Ve AKP hükümeti, ayyuka çıkan bu iddialara rağmen Ensar’a pervasızca sahip çıkmaya devam etmektedir.

MEB ile Ensar arasında imzalanan protokol, ülkenin dört bir yanındaki bine yakın halk eğitim merkezinde Ensar Vakfı’nın kurs ve eğitim vermesini sağlayan bir protokoldür. Yani Ensar, artık doğrudan devletin kurumlarını da kendi dinci-şeriatçı eğitim ve faaliyetleri için kullanabilecektir.

Bir başka örnek, İsmail Ağa cemaatine bağlı bir kurumun, 4-6 yaş grubundaki çocuklara “yaz kampı” adı altında şeriat eğitimi vermesidir. Yaz aylarında ortalama 3 milyona yakın çocuk, doğrudan Diyanet’in yaz eğitimlerine katılmaktadır. Bu yetmezmiş gibi, cemaatler de kendi şeriatçı-gerici eğitimlerini gerçekleştirmekte, bu konuda devletten destek almaktadır.

Çocukları bu saldırılardan korumalıyız

AKP eliyle yürütülen ya da ön açılan şeriatçı eğitim, çocukları iki yönlü saldırıya maruz bırakıyor.

Birincisi, “çocuk gelin”leri “yasal” kabul eden şeriat hukuku, küçük çocukları cinsel saldırılara açık hale getiriyor. Şeriat eğitimi olan kurumlarda çocuk tecavüzlerinin ve istismarın bu kadar yaygın olmasının asıl nedeni budur. Yaşanan insanlığa aykırı olmakla birlikte “şer’i hukuk”a uygundur, bu nedenle cezasız bırakılmaktadır.

İkincisi, çocuklar daha çok küçük yaşlardan itibaren, gerici ideolojik bombardımana maruz kalıyor. Çocuk beyinlerin gelişimini sağlayacak olan, matematik ve fen bilimleri, sanat ve edebiyatla uğraşmaktır. AKP hükümetinin hedefi ise, çağrı yaptığı anda “cihat” için sokaklara dökülecek ve muhalifleri yokedecek kuklalar yaratmaktır.

İnsanı insan yapan en önemli unsur olan “düşünmek”, ancak bilimsel eğitimle sağlanabilir. **Şeriatçı eğitimde amaç, düşünmeyen, araştırmayan beyni gelişmemiş insanlar yaratmaktır.** Televizyonda dini sorulara cevap veren Nihat Hatipoğlu’nun programlarının “*çıplak banyo yapmak günah mıdır*”, “*oruçluysen botoks yaptırabilir miyim*” gibi sorularla dolu olmasının nedeni budur. Kendini bu soru düzeyinin “uzmanı” olarak konumlandıran Nihat Hatipoğlu’nun, YÖK başkanı yapılması da hükümetin ideolojik konumlanışına uygundur. Keza Diyanet’in, “*Bir babanın, 9 yaşındaki kız çocuğundan tahrik olması, hangi koşullarda günah değildir*” konusunda verdiği fetvaları da aynı yaklaşımın devamıdır.

Ancak bu tablonun ortaya koydukları, “insan” olmanın gereklerine uygun değildir. **AKP’ye karşı mücadelelenin iki doruk noktasının (Gezi direnişi ve adalet yürüyüşü) temel unsuru bu nedenle “laiklik” ve “yaşam tarzına müdahale” olmuştur.** Bu mücadele çok daha güçlü, çok daha sonuç alıcı biçimde yürütülmelidir. Çocuklarımızı bu şeriat bombardımanından ve saldırısından kurtarmanın tek yolu da budur.

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı

Pir Sultan Abdal Şenliği etkinlikleri için Sivas'ta bulunan aydınlara, devlet destekli gericiler tarafından planlı bir saldırı düzenlendi. 33 aydın, Madımak Otel'i'nde yakılarak katledildi.

☆ 6 Temmuz 1995-Aziz Nesin Öldü

Sivas katliamından son anda sağ kurtulan yazar ve şair Nesin, mizah kitaplarıyla ünlüdür. Toplumsal yaşamın aksayan yanlarını geniş halk kitlelerinin hoşlanacağı taşlama biçiminde yazmıştır.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair-yazar Rıfat Ilgaz öldü

"Hababam sınıfı"nın yazarı Rıfat Ilgaz, "Kırılacak dal değiliz karayellerde - Savrulacak yaprak değil - Köküz, gövdeyiz ölümsüz - İkimizden gelenlerle" demıştır bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşadı ve öldü.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma

Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımı ile desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 1991- Vedat Aydın öldürüldü

HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın kontrgerilla tarafından kaçırılarak öldürüldü. Bu cinayetle birlikte, egemenlerin 'yerinde infazları' sistematik bir politika halini aldı.

☆ 12 Temmuz 1992- Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun'un da aralarında olduğu 12 DS militanı katledildi

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır cezaevindeki ölüm orucunda Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştü.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

17 Temmuz 1980- Kenan Özbilek: Önce sivil faşistlerle, ardından polisle girdiği bir çatışmada ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. O haldeyken işkence yapıldı ve katledildi.

29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz: Düşmanla girdiği bir çatışma sonrası uzaklaşırken, elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermemesi için üstüne kapandı, yaşamını kaybetti.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün '96

Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler.

☆ 17 Temmuz 1986-

Tutsak yakınlarının ve aydınlara önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu.

☆ 20 Temmuz 2015-

Suruç katliamı

Kobane'ye yardım götürmekte olan SGDF'li gençlerin Suruç'ta yaptığı basın açıklaması IŞİD'in bombalı saldırısına uğradı. 33 genç şehit düştü, onlarcası yaralandı. Bu katliam, Kürt kentlerine dönük katliamların ve imha saldırısının başlangıcı oldu.

☆ 24 Temmuz 1968- Öğrenci hareketinin önderlerinde Vedat Demircioğlu 6. Filo eylemlerinden sonra katledildi.

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 27 Temmuz 1996- ÖO direnişi sonuçlandı.

Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Keringiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler..

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm Fabrikası'nda işgal

İstanbul Silahtar'da Demirdöküm fabrikasında çalışan yaklaşık 2500 işçi üyesi oldukları Türkiye Maden-İş'in işveren tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü

"1 Ağustos genelgesi" olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açlık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir sevkle Aydın'a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya katledildi.

☆ 4 Ağustos 1914- I. Emperyalist paylaşım savaşı başladı.

☆ 6 Ağustos 1945- Hiroşima'ya atom bombası

II. Emperyalist paylaşım savaşında ABD emperyalizmi, Japonya'nın kentleri Hiroşima'ya üç gün sonra Nagazaki'ye atom bombası attı. Bombanın etkileri yıllarca sürdü.

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel öldü

"Alnınızda dalgalanan bayraklar adına bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına durmak yok bu koşuda, teslim olmak yok ağıt yok dilimizde dizlerde, titreme yok kaç güneş sönerse sönsün içimizde hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü ya şafak sökerken ya güneş yükselirken sizin sesiniz olup sizi haykıracağız Biz kazanacağız! Biz kazanacağız! Biz kazanacağız!"

Kavganın şairi Adnan Yücel, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi. Bu umut ve arayış, onu ihtilalci komünistlerle buluşturdu. En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. 12 Eylül karanlığına karşı verilen görkemli direnişten ilham alarak şiirlerini yazdı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgüde bulunanlara, "yazana değil, yazdırana bakmak lazım" diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı gösteriyordu. Sonrasında Kürt halkının direnişini "Ateşin ve güneşin çocukları" adlı şiir kitabında ölümsüzleştirdi. "Çukurova Çeşitlemesi", "Gelenek Tohumu" gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Deriş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Şair Can Yücel öldü

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP-C'nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş şehit düştü.

☆ 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü

Almanya Komünist Partisi'nin işçi kökenli lideridir. "Kadın ve Sosyalizm" eseri ML'ye katkı niteliğindedir.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Eruh baskınları PKK bu eylemlerle gerilla savaşını başlattı.

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşılamaya çalışan İspanyol şair Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 21 Ağustos 1944- Varşova'da Nazi işgaline karşı ayaklanma başladı

☆ 25 Ağustos 1944- Paris, Nazi işgalinden kurtuldu.

Fransız Komünist Partisi (FKP) tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordusunu püs-kürtmesi üzerine, büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu. FKP, o dönem verdiği destansı direnişi ve kayıplarıyla "şehitler partisi" olarak anılmaya başladı.

☆ 5 Ağustos 1895- Engels öldü

Marks'la beraber, bilimsel sosyalizmin kurucusu olan Engels, ML'nin bir bilim olarak ortaya çıkması ve yayılmasında büyük katkıları olmuş bir ustadır. Buna rağmen kendisini, Marks'tan sonraya koyar, "ikinci keman" kabul eder. Askeri konulardaki ilgisi ve yeteneğinden dolayı "General Engels" ismini de taşımaktadır.

☆ 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da faşizme ve ona yol açan sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçi ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Mücadelenin her alanında komünist kişiliğini yansıtan Thaelman, Nazi kamplarında direnişi de örgütleyen bir önderdi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle, arkasında ne var ne yoksa yok etmeye girişti. Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

☆ 12 Temmuz 1949- Dimitrov öldü
Bulgaristan Komünist Partisi'nin lideri

ve III. Enternasyonal'in önderlerindendir. Savaşa ve faşizme karşı mücadelenin dünya ölçüsünde verilmesinde büyük bir rol oynar. Başta Bulgaristan olmak üzere birçok ülkede birleşik cephenin kurulmasını örgütler. Onu öne çıkaran bir diğer yönü ise, Nazilerin provakasyonunu boşa düşürmesi ve mahkemeyi faşizmi yargılayan bir kürsü yapmasıdır.

27 Şubat 1933'te Naziler Alman parlamento binası Reichstag'ı ateşe verdiklerinde, amaçları komünistleri hedef alacak bir provokasyonu başlatmaktı. O günlerde, III. Enternasyonal Yürütme Komitesi üyesi olarak Almanya'da bulunan Georgi Dimitrov, bu provakasyonun baş hedefleri arasındaydı. Parlamentoyu Bolşeviklerin yaktığını iddia eden Naziler, Dimitrov'u, iki Bulgar komünistini ve bir Alman komünist milletvekilini tutuklayarak yargılamaya başladılar. Fakat Dimitrov, mahkemeyi bir kürsü haline getirdi ve yargılayan bir savunma gerçekleştirdi. "Ben proletaryanın öncüsüyüm. Sosyalizm uğruna mücadele hayatımın özüdür" sözleriyle bitirdiği savunması, Alman mahkemesinin iddialarını yerle bir etmekle kalmamış, büyük bir politik darbe de indirmişti. Ve dava süreci, tüm dünyada dayanışma kampanyalarının gerçekleştirildiği bir kitle hareketine dönüştü.

1900'lerin başlarında, bir işçi olarak mücadeleye başlamıştı Dimitrov; sonrasında Bulgar işçi sınıfının önderi haline gelmekle kalmadı, faşizme karşı mücadele konusunda yaptığı açılımlarla dünya proletaryasının önderi oldu.

'96 ÖO'da direniş meşalesi; Osman Akgün

1965 yılında Rize'nin Kalkandere ilçesinin Fındıklı köyünde doğdu. '80 öncesi yıllarda lisede mücadeleyle tanıştı.

Kocasinan Lisesi'nde okurken mücadeleye atılmıştı Osman. Henüz genç bir antifaşist iken, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplananları mücadele etmeleri için zorladı. İhtilalci komünistlerle tanışana kadar kendini ve yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başardı. Derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı.

Bunları salt sanatsal faaliyet için yapmıyordu. Faşist cunta yıllarında, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir dönemde devrimci bir çevre yaratmak ve geliştirmek istiyordu. Sıcak yapısı, hesapsız ilişkileri, fedakar kişiliğiyle, bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdirdi ve kabul ettirirdi. O günlerden başlayan, temiz, hesapsız ve sınırsız bir "Osman dostları" çevresi vardı etrafında.

1990 Temmuzunda ihtilalci komünistlerle tanıştı Osman. Görüşlerini benimsedi ve kavgada yerini aldı. Askeri yönleriyle dikkat çekiyor ve bu faaliyetlerin bir parçası olmak istiyordu.

Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nin ilk üyelerinden oldu. Hainlerin, muhbirlerin cezalandırılmasından, kamulaştırma eylemlerine, en büyüğünden en küçüğüne aldığı tüm görevleri titizlikle yaptı. Pratik zekasıyla her sorunu halletmeye çalıştı. Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü.

Osman'ın dışarıdaki mücadelesi kısa sürdü. Fakat bu kısa süreye çok şey sığdırdı.

Kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında taksi şoförünün ihbarı üzerine polisle çatışmaya girdi, ağır yaralı olarak yakalandı. Ancak yaralı olarak girdiği Gayrettepe işkencehanelerinden

başı dik çıktı. Hapishanelerde de hep özgürlük tutkusuyla yaşadı. '95 yılında yarım kalan özgürlük eyleminin mimarlarındandı.

Sağmalcılar'dan Ümraniye'ye sevkler gündeme geldiğinde, sorun çıkmaması için gönüllü oldu Osman. Ümraniye Cezaevi'ne sevke giderken de şunları söylecekti:

"Yeni açılan bir cezaevine gidiyoruz. Her şeye sıfırdan başlayacağız. Oradaki mücadele daha zor ve çetin olacak, bunun bilincindeyim. Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirmek, bizim görevimiz. Bunun sorumluluğu hep üzerimde olacak. Orada örgütümüzün bayrağını şerefle taşıyacağız."

13 Aralık Ümraniye direnişinde barikatların önündeydi; 4 Ocak'taki Ümraniye katliamında da üç gün boyunca barikatların başında oldu.

1998'de tüm hapishanelerde genel direniş başladığı zaman, kendinin ölüm orucuna gönüllü olduğunu bildirdi yoldaşlarına. Ve açlık grevinin 47. gününde şöyle yazdı mektubunda: *"Yoldaşlar bedenim kötüyüm ama kafa ve yürek olarak dimdik AYAKTAYIM. Her şeye ama her şeye hazırım..."*

Giderek ağırlaştığı ölüme yaklaştığı zaman da şunları yazdı: *"Ben ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Ölümle yüzyüze kaldığım her tarihte ölümün üzerine giderek onu yendim. Ölüm ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır."*

Bu sözlerinden kısa bir süre sonra bilincini yitirdi. Sayıklamalarında bile düşmanla savaştı, tıpkı kendisine hep örnek aldığı Fatih yoldaşı gibi... Ve 69. gün ölümü yenerek ölümsüzler kervanına katıldı.

"Yoldaşlar, direnişe ilgili uzun söze gerek yok. Yaşam kendini konuşturuyor. Bu direnişte Fatih'in BİZ KAZANACAĞIZ'ı nasıl yaygınlaştı değil mi? Bu müthiş gurur veriyor. Evet, bedenim ölebiliriz ama kazanan biz olacağız! BİZ KAZANACAĞIZ!"

14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brecht, Alman faşizmine karşı mücadele içinde yer alan,

sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelenin içinde yoğurarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

*Gelecek olan savaş
İlk savaş değil.*

Daha önce

Başka savaşlar da oldu.

En sonuncusu bittiğinde

Kazananlarla yenilenler vardı.

Yenilen yanda yoksul halk

Açlıktan kırıldı.

Kazanan yanda

Açlıktan kırıldı yine yoksul halk

Venezüella'da darbe girişimi

Venezüella'da 30 Temmuz günü yapılan kurucu meclis seçimlerinde çoğunluğu Maduro hükümetinin kazanması, ABD'nin büyük tepki göstermesine neden oldu. Seçim sonuçlarını protesto eden ABD destekli muhalefet, seçimlerin geçersiz olduğunu ileri sürerek eylemleri başlattı. Bu yöntem, ABD'nin 2004'ten itibaren eski Sovyet coğrafyasında uyguladığı "kadife darbe"lere benziyordu.

Bununla da sınırlı kalmadı; **ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson, "Ya Maduro kendi isteğiyle iktidarı bırakacak, ya da devireceğiz" açıklamasını yaptı.**

Ve bu açıklamanın hemen ardından, 6 Ağustos günü bir ABD darbesi başlatıldı. Ancak darbe, girişim halinde kaldı. Maduro hükümeti darbeyi bastırdı, darbecileri tutukladı.

Süreç nasıl gelişti

Chavez'in 2013'te ölümünün ardından, Venezüella'nın hızla çökmesi için harekete geçmişti ABD. Aralık 2015'te yapılan seçimlerde, Amerikancı muhalefet parlamento çoğunluğunu ele geçirerek hükümeti bloke etmeye başladı. Ancak bu, muhalefetin zaferi olmadı.

Seçim sonrasında adeta ikili iktidar dönemi başladı. Meclis çoğunluğunu alan muhaliflerin bazı bölgelerde hile yaptıklarının görüntüleri ortaya çıkmış, bunun üzerine Yüksek Mahkeme bu milletvekillerinin resmîyet kazanmasını engellemişti. Ve bu vekiller olmadığı koşula, muhalifler meclis çoğunluğunu oluşturamıyordu. Buna rağmen muhalefetin baskısı sonucu **meclisin muhalefette, Yüksek Yargı'nın Maduro cephesinde olduğu bir işleyiş ortaya çıktı.**

Diğer taraftan, meclis çoğunluğunu kaybeden Maduro'nun partisi PSUV (Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi), belediyeleri elinde tutuyor, böylece etkin güç olmaya devam ediyordu.

Bu dönemde ABD'nin yönetimi ele geçirme saldırıları arttı. 2016 sonbaharında bir referandum örgütlemeye çalıştı, ancak başarısız oldu.

ABD, ekonomik saldırı yöntemini de etkili biçimde kullandı. Gizli ambargolarla karaborsa yükseltiyor, temel gıda maddelerine ve ilaca erişim neredeyse imkansız hale geliyordu. **2016 yılında Venezüella'da market önlerinde uzun kuyruklar, yağmalar ve kıtlık sebebiyle yükselen eylemler dünya basınında bolca yer aldı.** Venezüella ekonomisinin çökertilmesi için ABD özel olarak uğraşıyordu.

Maduro yönetimi, temel gıda ve ihtiyaç maddelerini halka ulaştırma görevini üstlenerek ve karaborsacılar karşı mücadele ederek, bu sorunu kısmen çözmeyi başardı.

Ocak 2017'de, ABD'nin yeni saldırı dalgası başladı. Muhalefetin çoğunlukta olduğu meclis,

Maduro'nun görevlerini yerine getiremediğini ileri sürerek "görevini bırakmış" olduğunu ve yeni başkan seçilmesi gerektiğini iddia etti. Tabi bu doğru değildi. Maduro, birçok adımı meclisi yok sayarak atmaya başladı. İplerin koptuğu nokta, Rus petrol şirketlerinin lehine bir anlaşmayı, meclisin engellemesi oldu. Mart ayında Yüksek Mahkeme, anayasaya uymadığını ileri sürerek meclisin yetkilerini feshettiğini açıkladı.

Bunun üzerine ABD destekli muhalefet sokaklara döküldü. Bunlar rutin kitle eylemleri değildi. Son derece etkili çatışmalar yürütüyorlardı. Daha önemlisi, tıpkı Ortadoğu'da ABD destekli IŞİD'in yaptığı gibi, Venezüella'da da insanları yakıyorlardı. Nisan'dan bugüne kesintisiz sürdürülen eylemlerde, muhalefetin eline düşen solcu, PSUV üyesi 20'den fazla insan yakılarak öldürüldü.

Bu koşullarda Maduro yönetimi, meclisi tümüyle kaldıracak bir adım attı. Yeni bir anayasa hazırlamak için bir kurucu meclis oluşturmak amacıyla seçim yapılması kararı aldı. **30 Temmuz günü gerçekleşen seçimlerde, hükümet yaklaşık 19 milyon 500 bin seçmenin 8 milyonunun oyunu alarak seçimleri kazanmayı başardı.** Seçim sonuçlarına göre Bolivarcı yönetimin etkinliğinde oluşan kurucu meclis, ücretsiz eğitim, sağlık, barınma hakkı vb. bugüne kadar Venezüella'da kazanılmış pek çok hakkın anayasal güvence altına alınmasını hedefliyor. Muhalefetin etkisini ortadan kaldıracak olan kararlar da yine bu kurucu meclisin çalışmaları içinde yer alıyor.

Muhalefet ise, kazanamayacağını gördüğü seçimleri önce boykot etti. Sonra tıpkı eski Sovyet coğrafyasındaki "kadife darbeler"de olduğu gibi seçim sonuçlarını tanımayacağını duyurarak, yine eylemlere başladı. Ardından ABD destekli başarısız darbe girişimi geldi.

Latin ülkelerinde ABD-Çin savaşı

Venezüella, dünyanın tespit edilmiş en büyük petrol rezervlerine sahip olan ülkesi. Onun bu zenginliği ve jeo-stratejik konumu, emperyalist ülkelerin hegemonya mücadelesinin unsuru haline gelmesine neden oluyor.

2000'lere kadar ABD hegemonyası altında bunalan Venezüella, Chavez'in başa gelmesinin ardından Çin ve Rusya ile ilişkilerini güçlendirdi. Bugün Venezüella petrolünün yüzde 60'ı Hindistan ve Çin'e ihraç ediliyor.

2007 yılından bugüne Çin, Venezüella'ya petrol karşılığı 50 milyar dolardan fazla kredi verdi, bunun şimdiye kadar yarısına yakını petrol olarak Çin'e ödendi. Ve bu ilişki sayesinde Çin'in en

büyük petrol şirketi CNPC, Venezüella'da en önemli tekellerden biri haline geldi. Yanısıra Venezüella'nın birçok ihtiyaç kalemi Çin'den ithal edildi. Chavez döneminde yoksul halka bedava dağıtılan buzdolapları, televizyonlar, Çin'den geliyordu.

Rusya ile olan ilişki ise, asıl olarak askeri alanda kuruldu. Rusya, Chavez dönemi boyunca Venezüella'ya 11 milyar dolarlık silah sattı. İki ülke ortak askeri tatbikatlar gerçekleştirdi. Ayrıca Venezüella devlet petrol şirketi PDVSA, Rus petrol devi Rosneft'e ortaklık payı verdi.

Chavez döneminde Rusya ve Çin ile kurulan ilişki bununla sınırlı değildi. Venezüella, Latin Amerika'nın lider ülkesine dönüştü; kıtadaki ülkelere çoğunluğunda ABD'ci yönetimlerin devrilmesine; "solcu-Bolivarcı" kimliği taşıyan ve Rusya ve Çin ile ilişki kuran yönetimlerin başa gelmesine önayak oldu.

ABD son dönemde bu ülkelerden bazılarını geri almayı başardı. **Honduras'da darbe yaparak, Brezilya'da ise hükümet darbese gerçekleştirerek yönetim değişiklikleri yaptı. Arjantin'de 40 yıldan sonra ilk defa sağcı bir hükümet işbaşına geldi.** Ve şimdi de Venezüella'yı geri almak için bütün gücüyle yükleniyor.

Venezüella'nın bugün yaşadığı asıl sorun, reformizmin ve düzen solculuğunun sınırlarına gelmiş olmasıdır. Petrol dışında üretimi yoktur ve ihtiyaç maddelerinde dışa bağımlıdır. Kamulaştırma, petrol dışında diğer kilit alanlarda son derece sınırlı kalmıştır. Özel mülkiyet sürmüş, hatta Chavez hükümetinin kendi burjuvaları palazlanmıştır. Anti-ABD'cilik "devrim" olarak lanse edilmiş, kitlelerin ABD karşıtlığı Çin emperyalizminin lehine kullanılmıştır. Ne ekonomik altyapıda, ne de kitle bilincinde dönüşüm olmadığı için, kitlelerin ABD tarafından manipüle edilmesinin olanakları yokedilememiştir.

Tüm bu eksikliklerine rağmen Venezüella, ABD'nin bölge egemenliğine darbe vuran bir ülke olmuştur. Ve bu, ABD'nin vahşi sömürüsü altında bunalan Venezüella halkının direnişi sonucunda gerçekleşmiştir.

Bir yıl içinde iki ABD darbesinin birden başarısızlığa uğramış olması (Türkiye ve Venezüella) ise dünya halklarının kazanımıdır. ABD'nin "tek kale maç" yaptığı 90'lı yıllardaki gibi dünya jandarmalığını yapamayacağını gösteren bir örnek olmuştur.

Darbe içinde darbe 15 TEMMUZ

Yayınevimizden yeni çıkan "Darbe içinde darbe 15 TEMMUZ" kitabının giriş bölümünü yayınlıyoruz.

Giriş

Türkiye "darbeler ülkesi" olarak bilinir. Neredeyse 10 yılda bir askeri, yarı-askeri, "post-modern" darbeler gerçekleşti. Başarısız olanlar ya da girişim halinde kalanlar da cabası...

Bunların hepsi ordu eliyle gerçekleşen darbelerdi. Son dönemde buna "sivil darbe" de eklendi. AKP hükümeti, anayasayı, anayasa mahkemesi kararlarını, ensonu 7 Haziran 2015 seçim sonuçlarını tanımayarak bir "sivil darbe" dönemi başlatmıştı. 15 Temmuz, AKP'nin

sivil darbesine, askeri darbe ile karşılık verme girişimidir. "Darbe içinde darbe" dememizin nedeni de budur.

15 Temmuz'dan 5 gün sonra ilan edilen OHAL ise, AKP ve Erdoğan'ın kendi darbesini tahkim etme, ülkeyi Kanun Hükümünde Kararnamelerle (KHK) yönetme dönemidir. Böylece asker-sivil darbelerin art arda yaşandığı bir sürece girilmiştir. Egemen klikler arası mücadele, karşılıklı darbelerle kıran kırana süren bir çekişme halini almıştır.

15 Temmuz "darbeler dönemi bitmiştir" tezinin çöküşüdür

Türkiye'de darbeler bu kadar sık olmasına rağmen, 15 Temmuz yine de beklenmeyen ve şaşkınlıkla karşılanan bir darbe oldu. Her ne kadar yabancı basında Türkiye'de darbe olacağına dair yazılar çıkmışsa da bunlar pek ciddiye alınmadı. Burjuva liberallerin "darbeler dönemi bitmiştir" propagandası etkili oldu. Elbette bunun nesnel bir temeli de vardır. Bugüne dek askeri darbelerin örgütleyicisi olan ABD'nin, '90'lı yıllarda "tek süper güç" haline gelmesi ve darbelere gerek duymadan kendine bağımlı ülkeleri yönetebilmesi, böyle bir ortam yaratmıştı.

Fakat ABD'nin "tek kale maç" yaptığı yıllar kısa sürdü. 2000'lerin başından itibaren irtifa kaybetmeye başladı. Bunu durdurabilmek için "önleyici savaş konsepti" adı altında yeni bir emperyalist paylaşım savaşı başlattı. Bunun da merkezinde Ortadoğu vardı. Afganistan ve Irak işgaliyle başlayan savaş, Libya ve Suriye'de gerici iç savaşlarla sürdü, fakat ABD istediği sonuçları elde edemedi. '90'lı yıllardan sonra pek görülmeyen

askeri darbeleri de yeniden tezgahlamaya başladı.

2010 yılı sonundan itibaren Kuzey Afrika ülkelerinde başlayan halk hareketleri, 40 yıllık diktatörlerin devrilmesiyle sonuçlanmıştı. Fakat devrimci bir önderlikten yoksunluk, "ılımlı İslam"ın temsilcilerine yaradı, onları iktidara taşıdı. Başta Mısır olmak üzere bölgede en örgütlü güç olan Müslüman Kardeşler'in ilk yaptığı şey ise, yeni bir anayasa ile şeriat düzenini getirmeye çalışmak oldu. Kitleler, "Devrimimizi çaldılar" diyerek yeniden sokaklara dökülünce, üzerlerine ateş açtılar. ABD, bölge üzerinde hakimiyetini kaybetmemek için hükümeti istifaya zorladı, fakat Mursi hükümeti istifaya yanaşmadı. Bunda Müslüman Kardeşler ve Mursi ile yakın ilişkisi olan AKP ve Erdoğan'ın da rolü, sonradan açığa çıkacaktı. Onları istifa etmemeleri, sonuna dek direnmeleri konusunda teşvik etmişlerdi.

Mursi'nin direnişi, ABD destekli ordu darbesiyle son buldu. Böylece "darbeler dönemi kapanmıştır" tespiti de ilk yarayı aldı. Fakat bu sadece Mısır'la sınırlıymış,

Türkiye'de olmazmış gibi hareket edildi. AKP hükümetinin ABD tarafından işbaşına getirilmiş olması, bu düşüncüyü pekiştiriyordu. **Değişen konjonktürle birlikte ABD'nin "ılımlı İslam" projesinin çöktüğü ve yeni arayışlara girdiği hesaba katılmıyordu.**

Diğer yandan ABD'nin bölgede yaşadığı yenilgi, Suriye savaşı ile birlikte Rusya'nın daha fazla öne çıkması, kimi işbirlikçileri ABD'ye rağmen bazı adımlar atmaya yöneltti. Örneğin ABD'nin İran ambargosu, ekonomik rant karşılığı AKP tarafından delindi. AKP'nin Gülen Cemaati ile arasının açılması da aynı sebeptendi. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonu bu yüzden başlatıldı. ABD'nin Cemaat aracılığıyla AKP'ye ilk ihtar da bu oldu. Erdoğan'sız AKP planları ya da 7 Haziran seçimleri sonrası AKP-CHP koalisyonu çabası da sonuç vermedi. Erdoğan bunları altetmekle kalmadı, Suriye savaşında ABD'nin dışında işler yapmaya, Rusya-Çin blokuna yeşil ışık yakmaya başladı.

Askeri darbeler, emperyalist ülkelerin son çare olarak başvurduğu yöntemlerdir. Kitleleri sözde demokrasi ile yönetmek, seçim aldatmacasıyla rızasını almış görünmek, daha rahat yönetmeyi sağladığı için tercih edilendir. Burada bir tıkanma yaşanır, istediği tarzda yönetemezse, çeşitli yaptırımlar ve tehditlerle hizaya sokmaya çalışır. Bunun da kar etmediği yerde darbelere başvurur. Önceki darbeler gibi 15 Temmuz da bu sırayı izlemiştir.

Mısır'dan sonra Türkiye'de ABD'nin tezgahladığı askeri darbe girişimi, -başarılı ya da başarısız olmasından bağımsız- "darbeler dönemi bitmiştir" tezinin de çökertti. **Emperyalist savaş dönemleri sivil ya da askeri darbeler dönemidir aynı zamanda. Ve sadece ABD değil, diğer emperyalistler de bu yöntemlere başvururlar.** Bölgemizde ABD'nin hakimiyeti ve bugünkü savaşı başlatan emperyalist ülke olması, ilk olarak onu akla getirmektedir. Bu yanlış da değildir. Yanlış olan, emperyalizmi sadece ABD'den ibaret görmek ve anti-emperyalizmi anti-Amerikancılık ile sınırlamaktır.

15 Temmuz'un ABD darbesi olduğunu gizlemek nafilidir

15 Temmuz'un arkasında ABD'nin olduğu daha ilk günden belliydi. Zira Cemaat'ın arkasında, başından beri ABD'nin

Askeri darbeler, emperyalist ülkelerin son çare olarak başvurduğu yöntemlerdir. Kitleleri sözde demokrasi ile yönetmek, seçim aldatmacasıyla rızasını almış görünmek, daha rahat yönetmeyi sağladığı için tercih edilendir. Burada bir tıkanma yaşanır, istediği tarzda yönetemezse, çeşitli yaptırımlar ve tehditlerle hizaya sokmaya çalışır. Bunun da kar etmediği yerde darbelere başvurur. Önceki darbeler gibi 15 Temmuz da bu sırayı izlemiştir.

güç ve desteği vardı. Cemaat'ın devletin tüm organlarına yerleşmesi, holdinglerden bankalara çok büyük bir ekonomik gücü elinde tutması, başka türlü mümkün olamazdı. Sadece Türkiye'de de değil, dünyada da çok geniş bir ağa sahipti. Neredeyse Birleşmiş Milletler'in üye sayısı kadar ülkede okulları, dershaneleri, işletmeleri bulunuyordu. Cemaat'ın başı Fetullah Gülen, uzun yıllardır ABD'de son derece korunaklı bir çiftlikte yaşıyordu. Gülen Cemaati, ABD'nin "ılımlı İslam" projesinin tüm dünyada yayılmasında kullandığı en önemli araçlardan biriydi.

Başından beri bütün göstergeler, 15 Temmuz darbesini ABD'nin tezgahladığını ortaya koyuyor. Sonrasında eski CIA başkanlarının aynı günlerde İstanbul-Büyükada'da bulunduğu ortaya çıktı. Keza NATO'nun Amerikalı general-leri, birlikte çalıştıkları subayların 15 Temmuz sonrası tutuklanmış olmasından yakındılar. Gerek ABD, gerekse AB, uzun süre 15 Temmuz'u kınayan bir açıklama yapmadı. Yenilgiye uğradığı kesinleştğinde bile, AKP hükümetini "aşırı tepki vermeme"ye çağırdılar ve "iki taraf da sağduyulu davranmalı" diyerek eşitlediler, esasında darbecileri korumaya çalıştılar.

Durum bu kadar açıkken, burjuva liberallerden devrimci yapılara kadar geniş bir kesim, 15 Temmuz'un bir ABD darbesi olduğunu reddetti. Tek dayanakları ise, darbenin başarısız olmasıydı. "Eğer darbeyi ABD yapmış olsaydı başarılı olurdu, başarısız olduğuna göre ABD yapmamıştır" şeklinde son derece düz bir mantıkla hareket ettiler. Bu, ABD'nin "yenilmez" olduğu propagandasına kapılmak, son yıllarda yaşadığı çöküşü görmemek ve yeni emperyalist savaşla birlikte değişen konjonktürü anlayamamaktı.

Benzer bir durum, 15 Temmuz'u Erdoğan'ın bir "tiyatro"su olarak görenler için de geçerlidir. Zaten bu tezler birbirleriyle bağlantılıdır. "Darbenin arkasında ABD yoksa, böyle bir darbe de yoktur, öyleyse bu bir illüzyondur!" şeklinde bir mantık yürütülmektedir. Bir kez daha ABD gözlerde büyütülüyor, onun izni olmadan Türkiye'de kuş uçmazmış gibi yaklaşıyor.

Bu tezin bir diğer dayanağı, "darbe kimin işine yaradı" sorusuna verilen yanıtıdır. Sonuç itibarıyla 15 Temmuz, tabi ki Erdoğan'a yaramıştır. Darbenin şokunu üzerinden atar atmaz ilk sözü "bu Allah'ın bir lütfudur" olmuştu. Çünkü 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarından sonra, ya Cemaat ya da kendisi bitecekti. 17-25 Aralık'ı bir "milat" yapmaları boşuna değildir. Erdoğan, bu operasyonla ABD'nin Cemaat eliyle kendisini düşürmek

Burjuva liberallerden devrimci yapılara kadar geniş bir kesim, 15 Temmuz'un bir ABD darbesi olduğunu reddetti. Tek dayanakları ise, darbenin başarısız olmasıydı. "Eğer darbeyi ABD yapmış olsaydı başarılı olurdu, başarısız olduğuna göre ABD yapmamıştır" şeklinde son derece düz bir mantıkla hareket ettiler. Bu, ABD'nin "yenilmez" olduğu propaganda-sına kapılmak, son yıllarda yaşadığı çöküşü görmemek ve yeni emperyalist savaşla birlikte değişen konjonktürü anlayamamaktı. Benzer bir durum, 15 Temmuz'u Erdoğan'ın bir "tiyatro"su olarak görenler için de geçerlidir. Bir kez daha ABD gözlerde büyütülüyor, onun izni olmadan Türkiye'de kuş uçmazmış gibi davranılıyor.

istediğini çok net gördü. Ve Cemaat'e açık savaş açtı. Fakat devletin tüm organlarına yayılmış, ekonomik, siyasi, kültürel vb. her alanda etkinliğini kurmuş bir yapıyı tasfiye edebilmek kolay değildi. 15 Temmuz ona bu fırsatı, aynı zamanda meşru zemini yarattı.

Ancak bu durum, darbeyi Erdoğan'ın tezgahladığı anlamına gelmiyor. **Bir olayın sonuçlarından, olayla ilgisi olmayan pek çok kişi ya da kurum yararlanabilir. Özellikle siyasi gelişmelerde bu çok daha mümkündür.** Sözkonusu olan adli bir cinayet vakası değildir çünkü. Orada bile cinayetten çıkar sağlayanlar her zaman katil ya da azmettirenlerle sınırlı olmayabilir.

Bugüne dek devletlerin ya da siyasi liderlerin çeşitli provokasyonlara başvurdukları görülmüştür. Ancak bunlar kendilerine dönük ciddi tehlikeler içermez. Oysa 15 Temmuz gecesi Erdoğan gerçekten ölüm korkusunu yaşamıştır. Bunu o anki görüntülerinden bile anlamak mümkündür. Kesin olan, darbe hazırlıklarından haberdar olukları, darbecileri 'erken doğum'a, dolayısıyla hata yapmaya zorladıkları ve kısa sürede yenilgiye uğrattıklarıdır.

Darbecilerin "erken doğum"a zorlanmasıyla ortaya çıkan acemilikler, bir süre "tiyatro" laflarının tutmasına yol açtı. Son dönemde ise, CHP'nin dillendirdiği "kontrollü darbe" sözü revaçta. Bu tanım, her ne kadar darbe girişiminin önceden fark edilip erken patlatılmasının sağlandığı ve kontrol altına alındığı şeklinde yorumlansa da; esasında Erdoğan ekibinin darbeyi planladığına dair imayı da içermektedir. "Tiyatro"dan geri adım atılmış olmakla birlikte, benzer çağrışımlar yapan değerlendirmeler, objektif olarak darbecileri ve arkasındaki güçleri aklamaya yarar. Bu yanılla ABD kaynaklı olma ihtimali de yüksektir.

15 Temmuz'un yenilgisinde "Avrasyacılar"ın rolü büyüktür

AKP döneminde darbe söylentileri aslında hiç eksik olmadı. Fakat böyle bir girişim, AKP karşıtlarından, yani laik-Kemalist subaylardan beklenmiş ve bu ihtimal hep canlı tutulmuştur. 2007 yılından itibaren Ergenekon adı altında yapılan operasyonların hepsi "hükümete darbe hazırlığı" suçlamasıyla gerçekleşmiştir.

AKP ve Erdoğan, gayri-resmi ortakları Gülen Cemaati aracılığıyla bu korkuyu sürekli kılarak, hem rakip klikleri devletin kurumlarından büyük oranda tasfiye etmeyi başardı, hem de kendi kadrolarını boşalan yerlere yerleştirerek iktidarını sağlamlaştırma, siyasi ömrünü uzatma olanağı buldu. Dolayısıyla AKP ve Erdoğan, yıllarca süren saltanatlarını

büyük oranda Cemaat'e, onun kadrolarına borçluydu.

AKP, bir ABD projesi olarak hazırlanmış ve Cemaat'ın kadrolarıyla desteklenerek işbaşına getirilmiş bir partiydi. Onu vareden kesimlerden darbe yemesi, yüzeysel bir bakışla anlaşılabilir. Fakat aradan geçen yıllarda rakip kliklere darbeler indirerek devlet içinde güçlenen AKP ve Erdoğan, savaş ortamının sağladığı manevra alanını da kullanarak kimi çıkışlar yaptı. Özellikle Suriye'de ABD'nin PYD ile ilerlemesini durdurmaya çalışması, İslamcı çetelerle ABD kontrolü dışında işler çevirmesi, aranın açılmasında en önemli nedenlerdi.

Diğer yandan Gezi sürecinden itibaren kitlelerin öfkesini üzerinde toplayan bir Erdoğan vardı. Emperyalistler özellikle savaş dönemlerinde daha fazla kitle desteğine ihtiyaç duyarlar. Bundan yoksun kalan bir liderle birlikte yürümek istemezler. Nitekim Kuzey Afrika'da başlayan halk ayaklanmalarının ardından ABD, 40 yıllık işbirlikçilerini harcamakta tereddüt etmemiştir. Erdoğan da onlar için vazgeçilmez değildir. Kendi çıkarlarına hizmet ettiği oranda kullanır, "çizmeyi aştığı"nı düşündüğü veya yeni duruma ayak uydurmadığını gördüğünde, darbeden suikaste her yöntemi devreye sokarak ortadan kaldırır. Tarihin çöplüğü işbirlikçi diktatörlerle doludur.

Erdoğan da bunun farkındadır. Ayakta kalabilmek için bir yandan ABD ile arayı düzeltmeye çalışırken, bir yandan da Rusya'ya göz kırpmaktadır. 15 Temmuz darbesinden Erdoğan'ı kurtaran faktörlerin başında Rusya vardır. Putin'in danışmanı ve Avrasyacılık akımının teorisyanı A. Dugin, 15 Temmuz'dan önce Türkiye'dedir ve AKP'lilerle görüşmüştür. Ordu içinde artan telefon trafiğini uydu üzerinden farkedip Erdoğan'ı uyaran da onlardır. **Erdoğan, şu anki varlığını Rusya'ya borçludur dersek yanlış olmaz. CIA mensupları bir kez daha "bizim oğlanlar başardı" diyemediyse, bunda en büyük pay Rusya'ya aittir.** Onun içindir ki, özellikle 15 Temmuz sonrası Erdoğan ile Putin arasındaki ilişkiler sıklaşmış ve Rusya, Suriye savaşında bu ilişkiyi en verimli şekilde kullanmıştır.

17-25 Aralık operasyonundan sonra Erdoğan, önce ülke içindeki ittifaklarını değiştirdi. Ergenekon, Balyoz vb. davalarla, başta ordu olmak üzere devletin tüm organlarından tasfiye ettikleri ve birçoğunu tutukladıkları Avrasyacıları (Rus-Çin işbirlikçileri) tahliye ettirerek onlarla yeni bir sayfa açtı. Bütün suçu, Cemaat-çı savcı ve polislerin üzerine attı, onların bir "kumpas"ı olduğunu iddia etti.

Tahliye olan subayların önemli bir kısmı görevlerine geri döndüler. **15 Temmuz darbesinin önlenmesinde, bu subaylar başta olmak üzere Avrasyacılar önemli bir rol oynadılar.**

Şimdi “kumpas” denilerek aklanan bu kişiler, AKP’nin ABD adına içerde- dışarda rakiplerine saldırıya geçtiği dönemde, darbe hazırlığı içindeydi. Dolayısıyla ordu içindeki Kemalist subaylardan darbe beklentisi, boş bir korku değildi. “Genç subaylar rahatsız” manşetleri, Cumhuriyet mitingleri, tatbikatlar, seminerler vb. bu hazırlığın göstergeleriydi. **AKP ve Erdoğan, ABD ve Cemaat ile sorunlar yaşamaya başlayınca, aradaki buzlar eridi. Son dönemde AKP’nin en büyük destekçisi Avrasyacıların merkezi Vatan Partisi ve lideri Doğu Perinçek oldu.**

Bu tablo da gösteriyor ki, Türkiye’de askeri darbeyi sadece ABD değil, farklı emperyalistler de yapabilir. Nitekim 15 Temmuz’u önce Kemalist subayların yaptığı düşünüldü. Yakın zamana kadar askeri darbe o kesimlerden bekleniyordu çünkü.

Tablonun gösterdiği bir diğer şey ise, Türkiye’de çeşitli emperyalist güçlerin işbirlikçilerinin olduğu ve bunlar arasında kıyasıya bir çatışma sürdüğüdür. Özellikle savaş dönemlerinde bu çatışma çok daha belirgin ve şiddetli bir hal almaktadır. Her iki emperyalist savaşta bunlar yaşandı. Bugün de asker-sivil darbelerin ard arda gelmesi, bununla ilgilidir. Günümüzde emperyalist savaşın merkezi Ortadoğu ise, Türkiye bunun tam ortasında yer alıyor. Her emperyalist ülke, işbirlikçileri aracılığıyla Türkiye’yi yanına çekmeye çalışıyor. Savaş devam ettiği müddetçe, bu çelişki ve çatlaklar derinleşecek ve yeni alt-üst oluşlar yaşanacaktır.

15 Temmuz sonrası asıl hedef toplumsal muhalefettir

15 Temmuz darbesi üzerinden bir yıl geçti. Buna rağmen halen birçok nokta belirsizliğini koruyor. **Bunun bir nedeni, darbenin başarısızlığa uğraması ve darbecilerin kendilerini koruma çabası ise; diğeri darbeye maruz kalanların darbecilerle girdikleri ilişkiler, hatta yaptıkları pazarlıklardır. Böylece her iki taraf da darbenin aydınlanmasını istememekte, aksine bilinmezlikler içinde kalmasını yeğlemekte ve buna çalışmaktadır.**

Darbeden yaklaşık bir yıl sonra görülmeye başlayan “15 Temmuz çatı davası”nda sanıkların ifadeleri de, bu durumu kuvvetlendirmektedir. **“Sahipsiz darbe” görüntüsü ile bir sır perdesi çekilerek, hem darbeciler, hem de AKP ve Erdoğan korunmaktadır.** Tabi ki gerçekler tüm ayrıntılarıyla bir gün

mutlaka açığa çıkacaktır. Ancak bugüne dek ortaya dökülenler, işin özünü ortaya sermiş durumdadır.

AKP ve Erdoğan, 15 Temmuz’u kendi lehine çevirmeyi en azından şimdilik başarmış görünüyor. OHAL ilanı ile parlamentoyu da fiilen ortadan kaldırdı, KHK’larla istediği yasayı en kısa zamanda geçiriyor. En son hileli 16 Nisan referandumunu ile, önünde engel gördüğü anayasanın birçok maddesini değiştirdi. “Partili cumhurbaşkanı” amacına ulaştı. Fakat **meşruiyetini, kitle desteğini her geçen gün kaybediyor. İçerde ve dışarıda büyük bir kıskaç altında. 2019’da gerçekleştirmeyi planladıkları “başkanlık sistemi”ne geçme ihtimalleri giderek zayıflıyor.**

15 Temmuz’dan bu yana geçen bir yıllık süre içinde, AKP ve Erdoğan’ın darbecilerle ve onun arkasındaki güçlerle kararlı bir mücadele yürütmediği de görüldü. **Başlangıçta 15 Temmuz’un bir ABD darbesi olduğu AKP’li Bakanlar tarafından bile söylenirken, sonrasında “üst akıl”, “uluslararası güçler” gibi muğlak ifadelerle kapatıldı.** 15 Temmuz iddianamesinde de benzer şekilde ABD’nin varlığı gizlendi. Trump’ın başkan seçilmesinin ardından ABD ile ilişkileri yeniden düzeltmek için çok uğraştılar. Halen de bu çaba içindeler.

İçerde ise, Gülen Cemaati FETÖ şeklinde kodlayarak (Fetullah Gülen Terör Örgütü) operasyonlar yapılmaya başlandı. Ancak Cemaat’in bankasına para yatıran, okullarına-dersanelerine çocuklarını gönderenler tutuklandı da, bu bankaların-holdinglerin sahiplerinin günler öncesinden yurtdışına kaçmalarına göz yumuldu. Öncesinde “ne istediniz de vermedik” derken, 15 Temmuz sonrası mallarına-mülklerine el koyarak yandaşlarına “sermaye transferi” yapıldı. Cemaatçilerin ağababaları parayı bastırarak ya kaçtılar, ya da serbest bırakıldılar; AKP yönetimi ise Cemaat’in tabanını oluşturan ve aldatılan kesimlere dış geçirebildi. Ve bu “aldatılma”da en büyük paya sahip Erdoğan, “Allah’ım beni affetsin” diyerek işin içinden sıyrılmaya kalktı. Doğal olarak inandırıcılığını ve tabanını büyük oranda yitirdi.

Cemaatle mücadelede en çarpıcı durum, “darbenin siyasi ayağı”na hiç dokunulmaması oldu. Devletin tüm kademelerinde operasyonlar yapılırken, siyasi partiler bundan muaf tutuldu. Bunun için önce AKP’den başlamak gerekiyordu ki, Cemaat’e bulaşmayan yok gibiydi. **AKP içindeki Cemaatçilerin temizlenmesi, AKP’nin güçten düşmesi, hatta bitmesi demektir.** Elbette bunu göze alamazlardı.

OHAL süreci ile birlikte FETÖ operasyonları adı altında yaptıkları, muhalif

15 Temmuz darbesi üzerinden bir yıl geçti. Buna rağmen halen birçok nokta belirsizliğini koruyor.

Bunun bir nedeni, darbenin başarısızlığa uğraması ve darbecilerin kendilerini koruma çabası ise; diğeri darbeye maruz kalanların darbecilerle girdikleri ilişkiler, hatta yaptıkları pazarlıklardır. Böylece her iki taraf da darbenin aydınlanmasını istememekte, aksine bilinmezlikler içinde kalmasını yeğlemekte ve buna çalışmaktadır. Darbeden yaklaşık bir yıl sonra görülmeye başlayan “15 Temmuz çatı davası”nda sanıkların ifadeleri de, bu durumu kuvvetlendirmektedir. “Sahipsiz darbe” görüntüsü ile bir sır perdesi çekilerek, hem darbeciler, hem de AKP ve Erdoğan korunmaktadır.

tüm kesimleri bastırmak oldu. Yüzlerce dernek kapatıldı, yayınlar yasaklandı, gazeteciler tutuklandı, en temel haklar tırpanlandı, grev yasakları rutin halini aldı, 150 bin civarında kamu çalışanı görevden alındı vb... Bu saldırıların büyük bir kısmı devrimci-demokrat kişi ve kurumlara yapıldı. Bunların yanı sıra artan işkence vakaları, dolup taşan zindanlar ile, 12 Eylül başta olmak üzere askeri darbe dönemlerini hatırlatan ve onlarla kıyaslanan uygulamalar başladı.

Bütün bu baskı rejimine karşın, direnişler de devam etti. **İşçiler fiili grevlerle, kamu emekçileri oturma eylemi ve açlık grevleriyle, tutarlı aydın ve sanatçılar dik duruşlarıyla mücadelelerini sürdürdü.** 15 Temmuz’un birinci yılı dolarken, görevlerinden alındığı için açlık grevi yapan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça etrafında direniş çemberi büyüyor. Suriye’ye MİT tırları ile silah gönderildiğini ifşa eden bir CHP milletvekilinin tutuklanmasıyla başlayan “adalet yürüyüşü”, AKP ve Erdoğan’a duyulan öfkenin dışavurulduğu kitlesel bir eylem halini aldı.

Kısacası **geçen bir yıl içinde Erdoğan, OHAL düzeni ile rakiplerine ciddi darbeler vurup elini güçlendirirken, kitle desteğini-meşruiyetini büyük oranda yitirdi ve altındaki zemin iyice kaymaya başladı.**

15 Temmuz bayramı, AKP’nin ömrü ile sınırlıdır

AKP ve Erdoğan 15 Temmuz’u resmi tatil ve bayram ilan ederek, her yere “15 Temmuz şehitleri” isimlerini verip bir kahramanlık hikayesi uydurarak, ne 15 Temmuz üzerindeki saibeleri ortadan kaldıracak, ne de sarsılan imajını, kaybettiği kitle desteğini geri kazanabilir.

15 Temmuz, arkasında ABD’nin olduğu başarısız bir darbe girişimi olarak tarihteki yerini aldı. Aynı zamanda AKP ve Erdoğan’ın bu darbenin en önemli müsebbibi oldukları net bir biçimde görüldü. Üstü ne kadar örtülmeye, çeşitli tören ve ritüellerle gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, bu gerçekler olanca çıplaklığı ile orta yerde duruyor.

15 Temmuz’dan bir 29 Ekim yaratma, Kemalistlerin Cumhuriyet Bayramı’na karşılık kendi bayramını oluşturma girişimi, sonuç vermeyecektir. Askeri darbecilerin başlangıcı sayılan 27 Mayıs’ın, bayram olarak kutlanması bile 12 Eylül’e kadar sürebilirdi. 15 Temmuz’un bayramlık ömrü ise, onun kadar bile sürmeyecektir. AKP hükümetinin düşmesiyle birlikte 15 Temmuz da bir bayram olarak değil, başarısız bir darbe girişimi olarak tarihin tozlu rafları arasında kaybolup gidecektir.

Nuriye ve Semih yalnız değildir!

**Talepleri kabul edilsin!
OHAL kaldırılsın!
KHK'lar iptal edilsin!**